XVI. évfolyam 33. szám Ára: 1 forint 1960. augusztus 18.

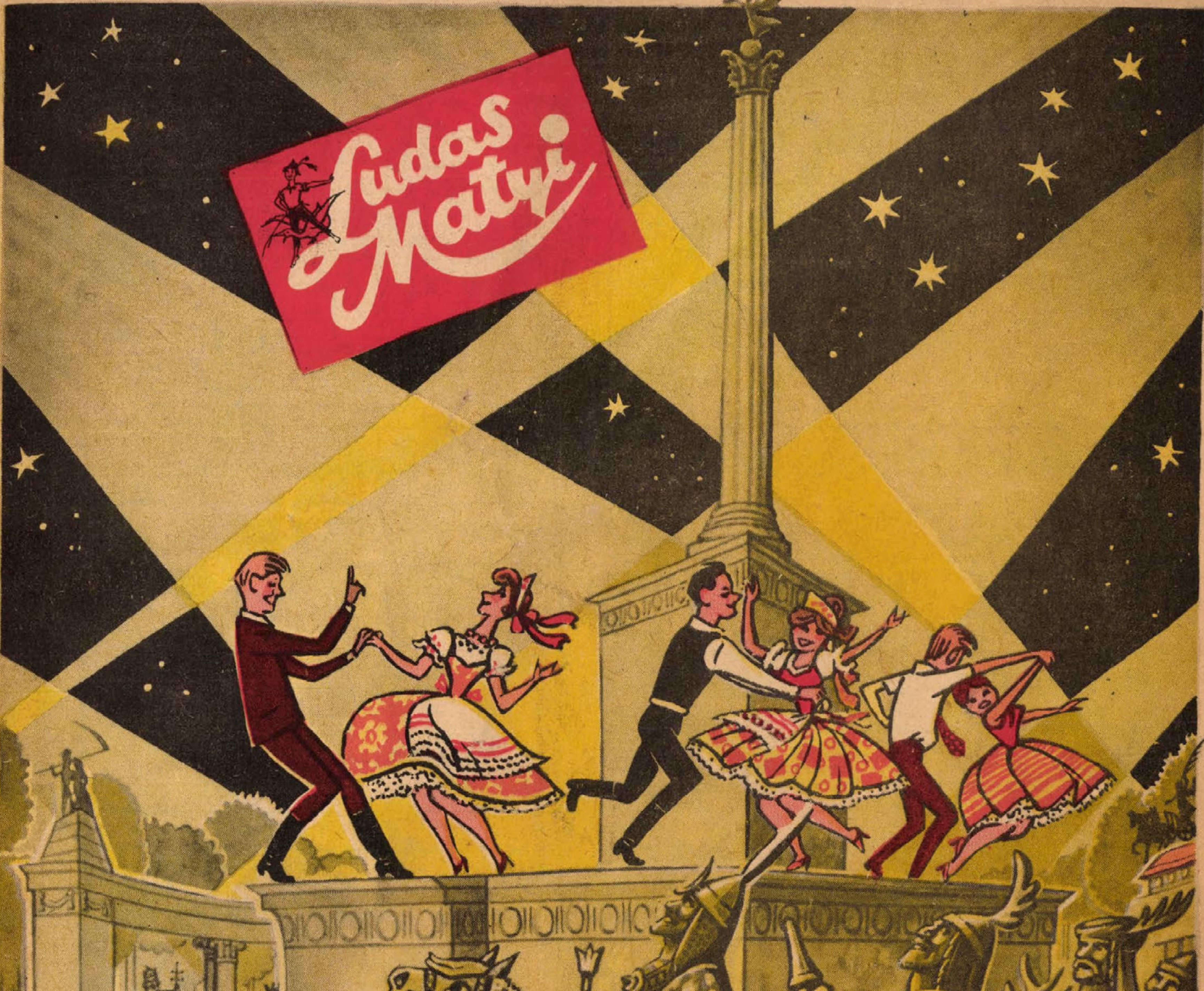
Ludas Matyi
gis

Szegő Gizi rajza

Utcabál a Hősök terén

Ritka járat

Toncz Tibor rajza

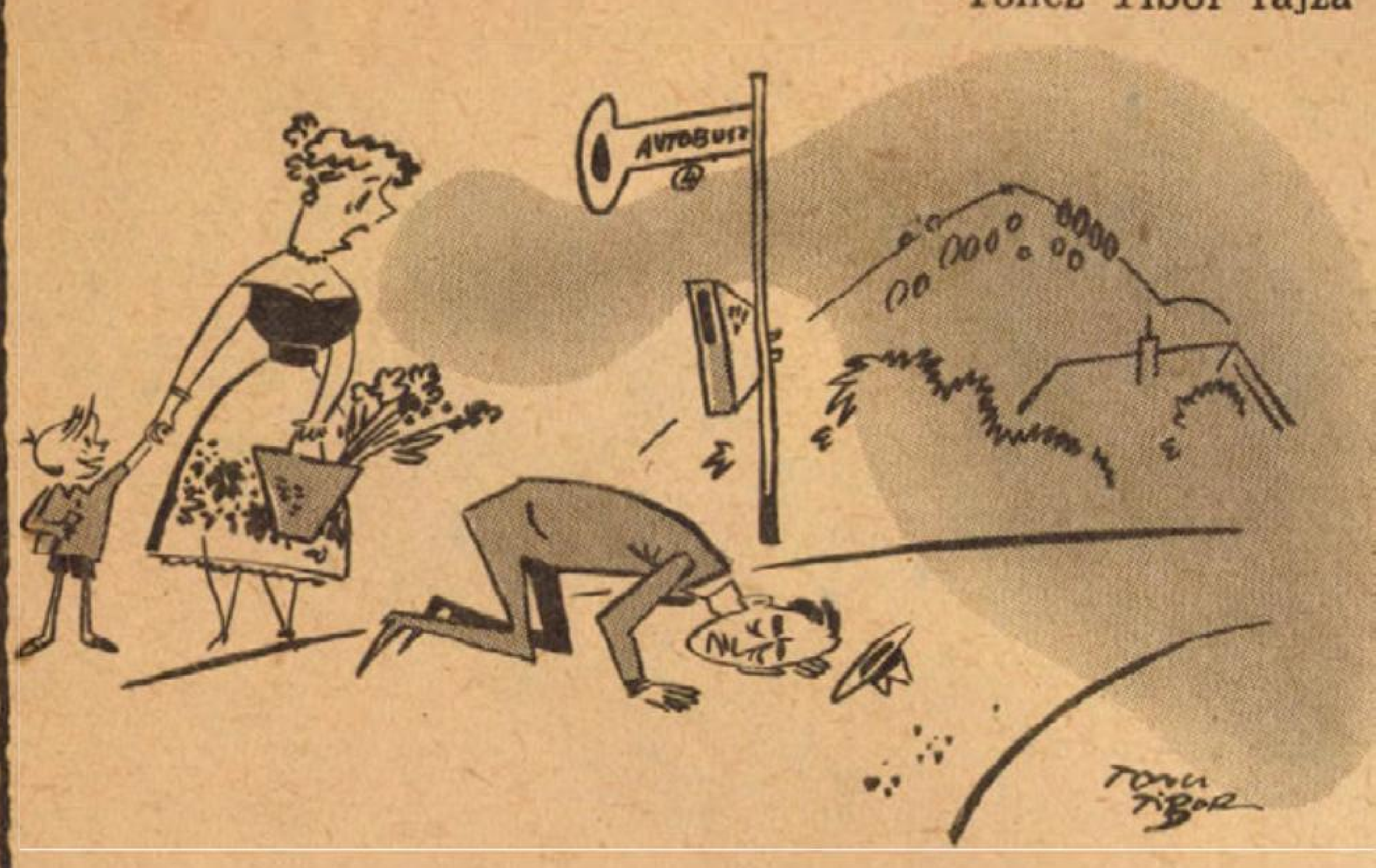

– Hallom, hogy jön, de tele van!

Csak nem?

Balázs-Piri Balázs rajza

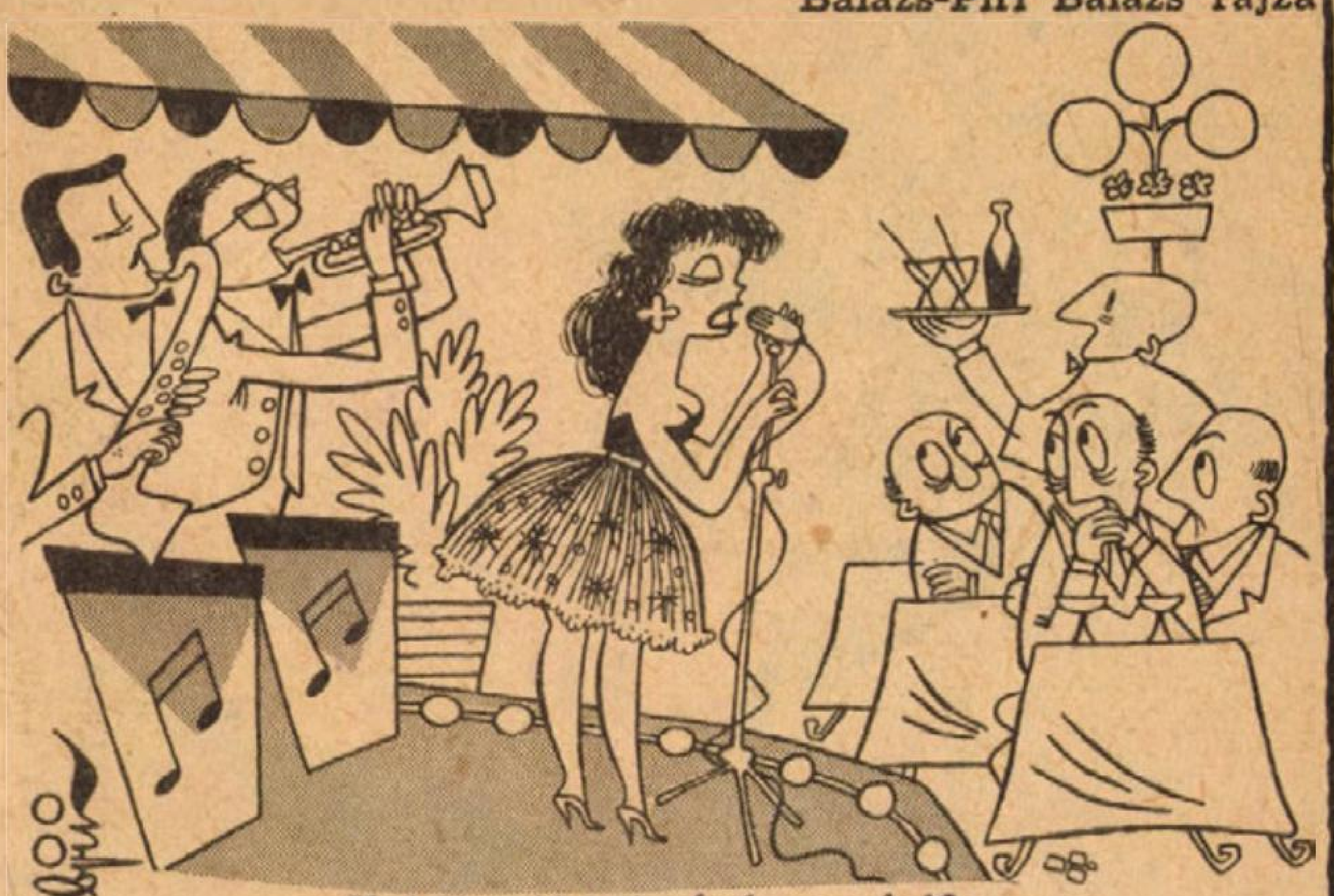

– Vajon miért énekel angolul?
– Bizonyára nyelvpótlékot kap érte.

Egy forint borravaló

(Gondolatok egy zsúfolt vendéglőben)

Az ember szeretetre vágyik. De az ember arra is vágyik néha, hogy megebédeljen. Ilyenkor a szeretetre és ebédre éhes ember betér egy vendéglőbe. Az ember kap burgonyalevest vagy paradicsomlevest, sertéskarajt vagy szűzérmécskét, palacsintát vagy stíriai metéltet. Ezért fizet ennyi meg annyit. De szeretetet nem kap. Ezért van az egyforintos borravaló.

Az egy forintot azért adja az ember fia, hogy nyájasságot kapjon, hogy egy félmosolyt kapjon, egy emberi dörmögést kapjon. Az egy forintot azért adja az ember, hogy ne szaladjanak el mellette, mint egy tölgyfa mellett, hanem hallják meg nyöszörgő hangját, lássák meg sóvár szemeit, amelyekben egy gombakrémleves utáni olthatatlan láng lobog. Az ember az egy forintot azért adja, hogy különbözzék attól a másiktól, aki a szomszéd asztalnál lefetyeli a krumplilevest, hogy belássák végre: ő az a nagyszerűség, az a soha meg nem ismétlődő, egyedüli példány, aki az emberi szeretet tüzénél akar melegedni legalább egy félóráig, mert gyorsan szeretne megebédelni. Az egyforintos borravalót azért adja az ember, mert más is ad.

Ámde az ember az egy forintot utólag adja oda, mert ez a szokás és mert hülye lesz előre odaadni. Már most hogyan szugerálja az ember a pincérnek azt, hogy ő a végén egyforintos emberré fog válni? Természetesen a fellépésével. Az ember úgy lép be a vendéglőbe, hogy az első pillanatban lehessen látni: itt jön valaki. Itt egy társadalmilag is számottevő tényező közeledik, akinél egy-két forint nem játszik szerepet. Úgy is ül le az ember, lehetőleg üres asztalhoz, hogy leülésének kellő nyomatéka legyen. Hogy a pincérben kiterebélyesedhessék a gondolat: íme, itt nem egy pacák ült le, nem egy pók, hanem egy szeretetre és gyors ebédre áhitozó fontos ember, akitől nem idegen a borravaló gondolata.

Ha a mutatvány eddig sikerült, de a pincér elrohan az asztal mellett, az ember középerős, nyugodt hangon megszólítja. Az ember nem azt mondja, hogy „főúr", még kevésbé azt, hogy „szakikám". Elfoglalt emberrel nem szabad kedélyeskedni. Legcélszerűbb, ha az ember egyszerűen azt mondja: „kérem". De ezt, persze, nem tanácsos kérő hangsúllyal mondani, mert ez érzékeny lélekről tesz tanúságot. S az érzékeny lélek számíthat rokonérzésre, néha megértésre is, de arra nem számíthat, hogy gyorsan megkapja a levest.

Ebéd után, ha minden jól ment, vagy rosszul, az ember átadja a borravalót. Az átadás legyen ünnepélyes és perspektivikus. Ugyanis mély benyomást kell a pincérben gyakorolnunk, hogy legközelebb felismerje bennünk az egyforintos embert. Kotorásszunk hosszasan a pénz után, hajoljunk egész közel a pincér arcához, igyekezzünk arcvonásainkat minél mélyebben emlékezetébe vésni. A pénz átadásának pillanatában mondjunk valami meglepőt, vagy borítsuk fel a sótartót, egyszóval csináljunk valami jelentőset, hogy a képzettársítást személyünk és a pénzdarab között még jobban rögzitsük . . .

Mindezekből, persze, a pincér mit sem sejt. Zsebre vágja a pénzt, megtörli izzadt homlokát és lohol tovább. Közben azért gyorsan vet feléd egy fáradt pillantást. Lehet, hogy ő is szeretetre vágyik?

Lehet. Ezért kap egy forint borravalót.

Gádor Béla

Dráma

Szepes Béla rajza

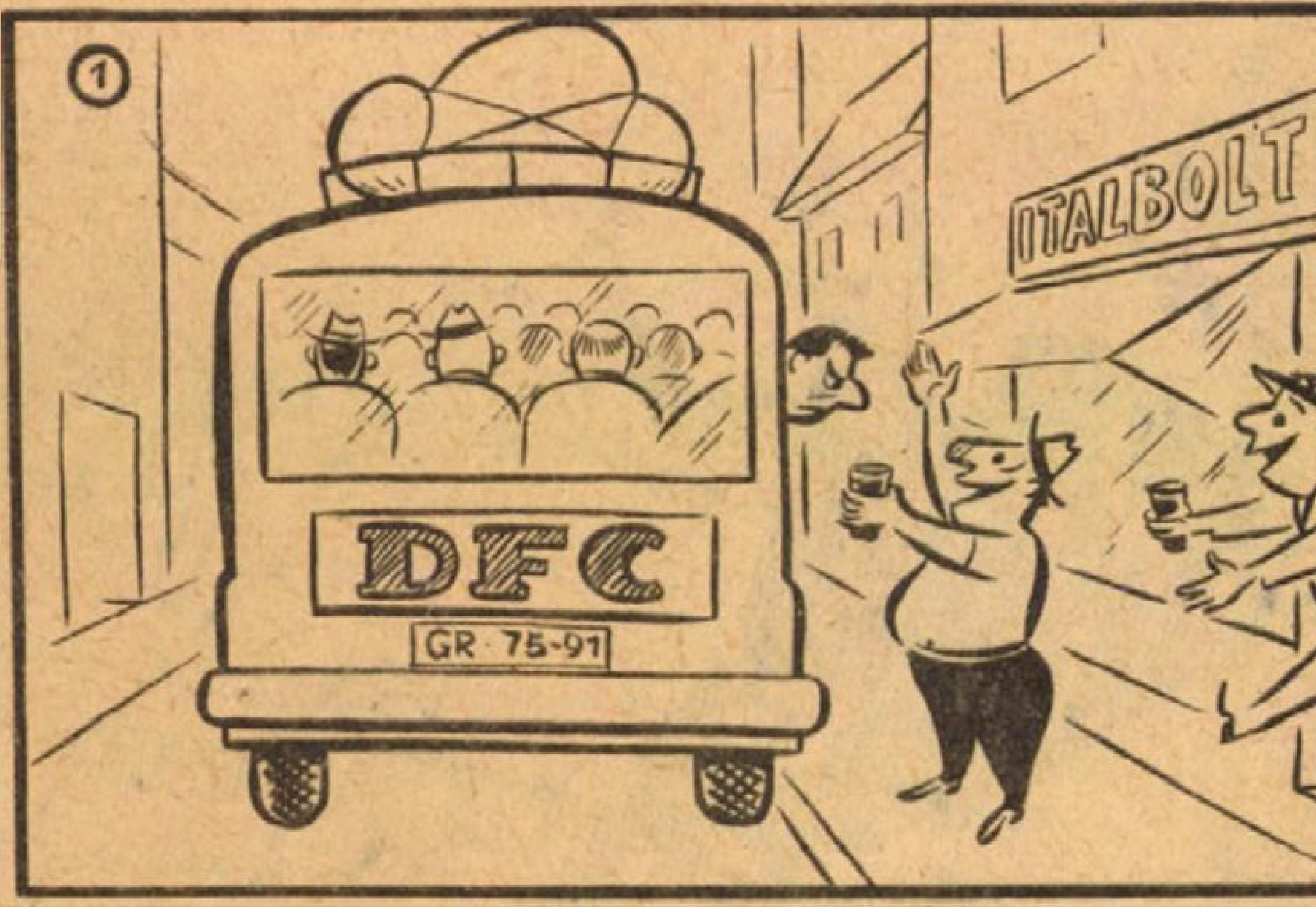

– Mennyire győztetek?

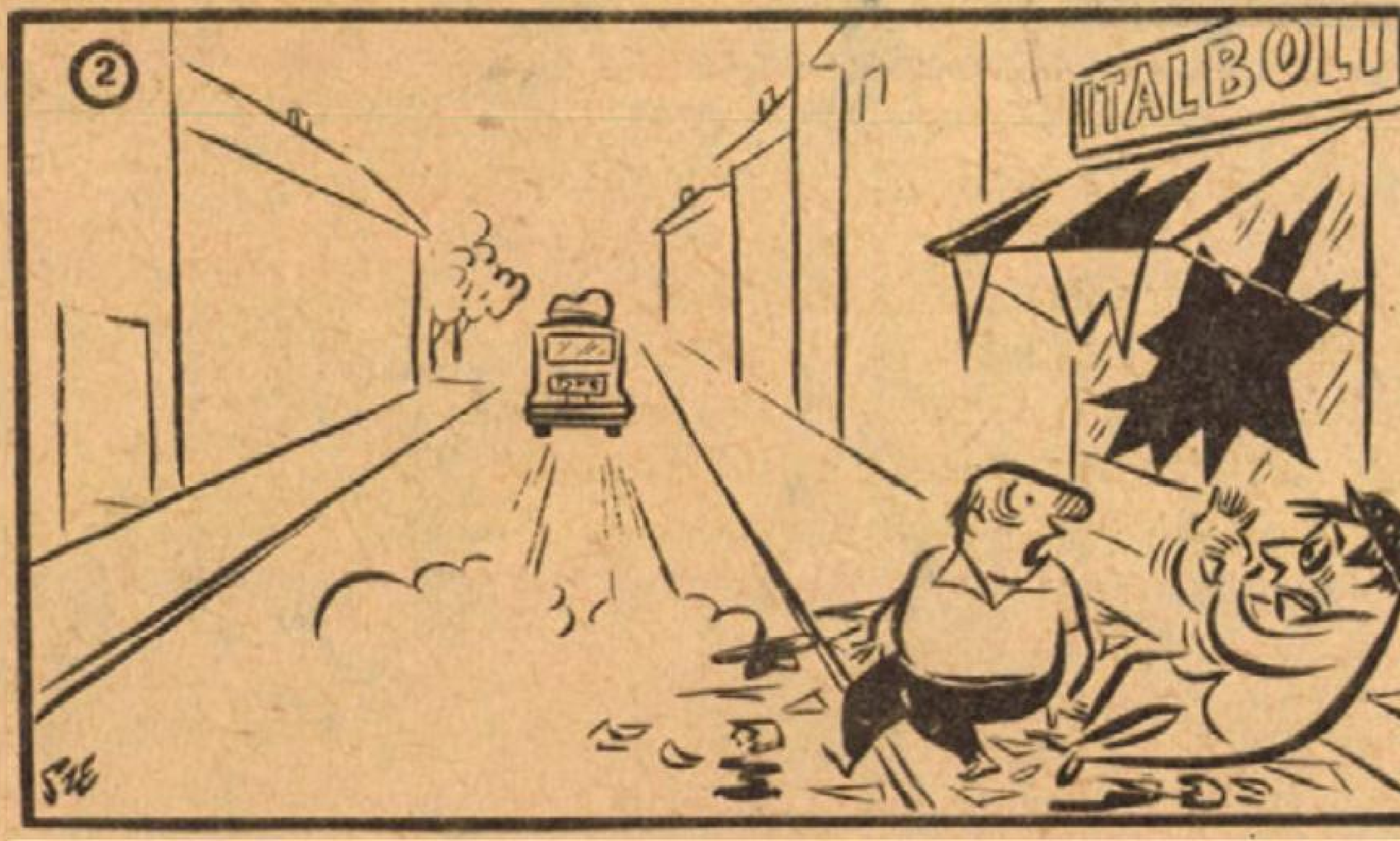

– Te, ezek úgy látszik nem győztek . . .

Precíz vadász

Vasvári Anna rajza

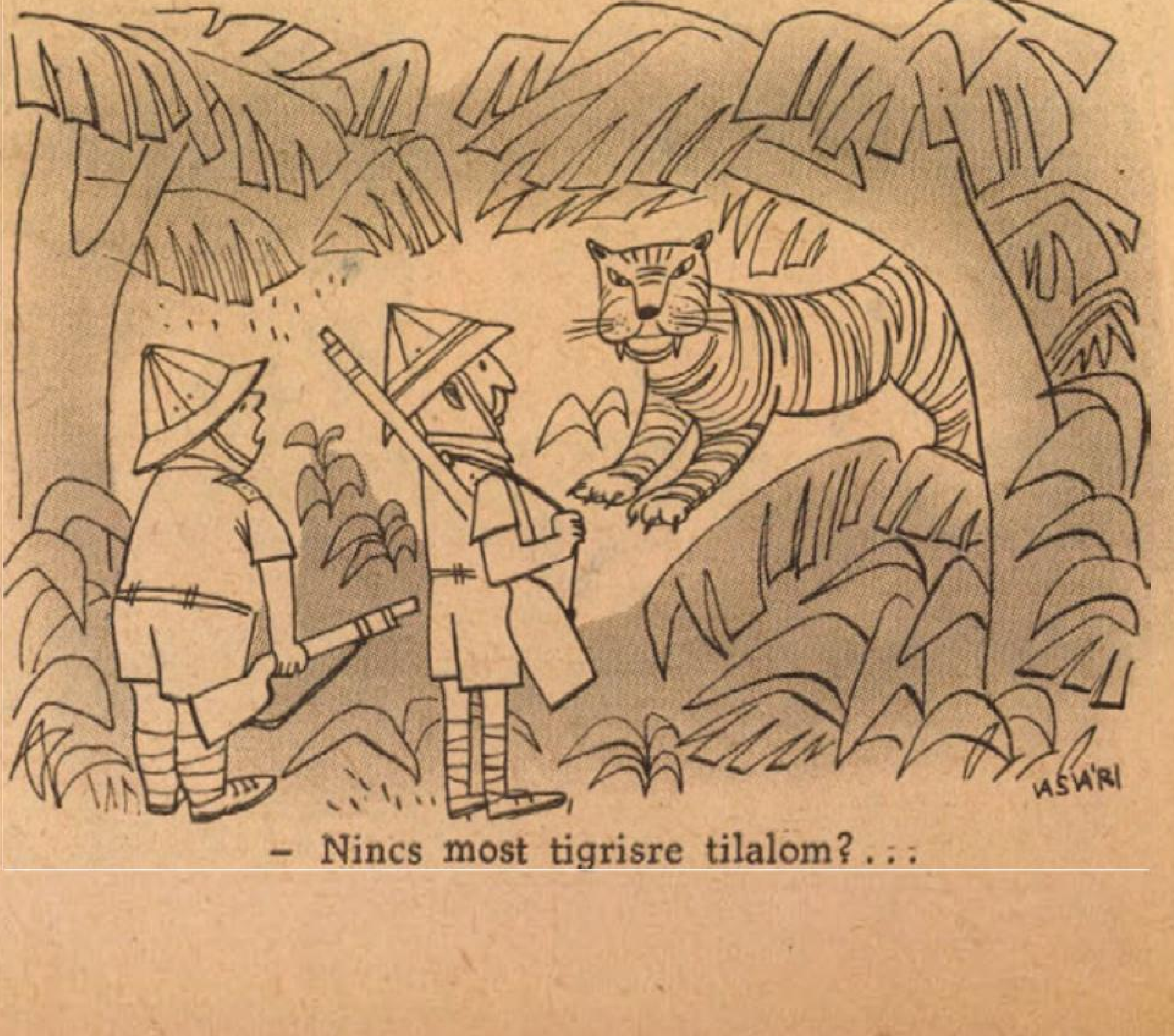

– Nincs most tigrisre tilalom? . . .

„Lélekmentő” akcióra készül a Vatikán az olimpia ideje alatt

Erdei Sándor rajza

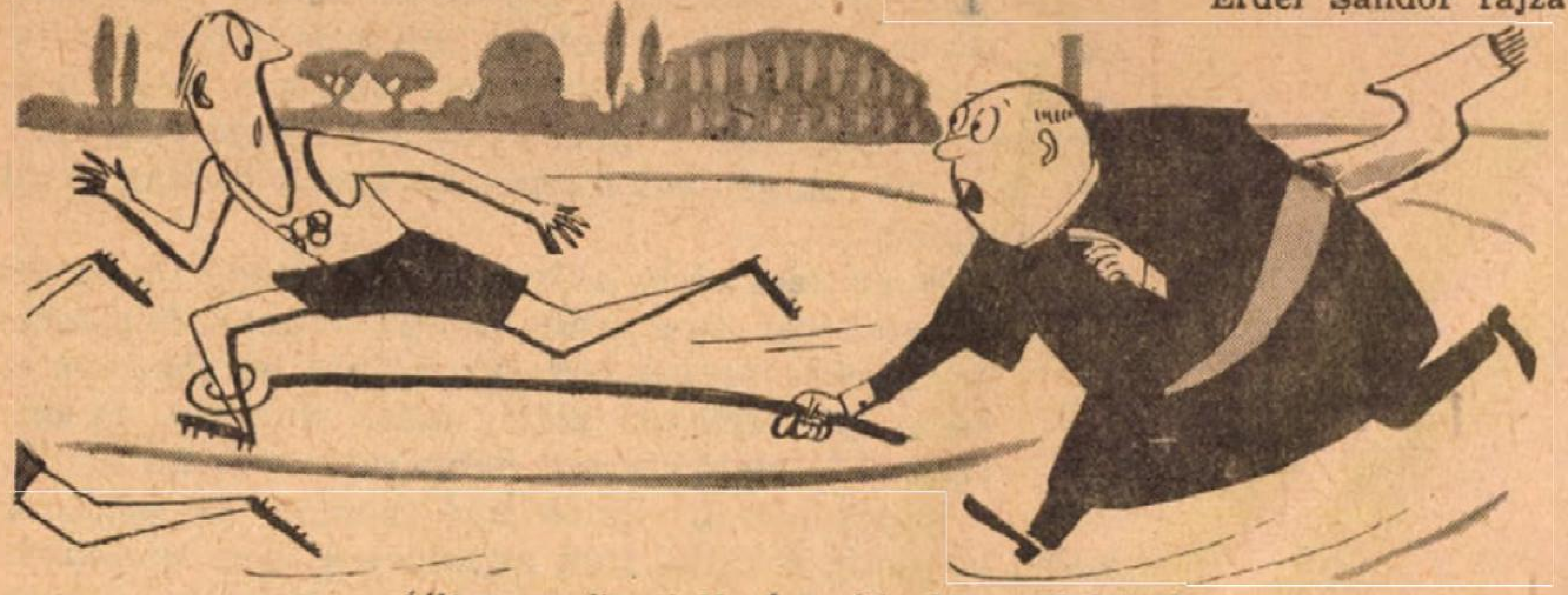

– Állj meg, fiam! Ne fuss hívságos célokért!

Csoda a BALATON PARTJÁN

Külföldi látogatóink általában elragadtatással beszélnek a Balatonról, amely a maga különleges varázsával mindenkit elbűvöl. Ezért csodálkoztam, hogy egy Budapesten tartózkodó francia asszony — nevezzük Helene-nek, minden ismerősének elpanaszolta, mennyire csalódott a magyar tengerben. Sok szépet hallott róla, kíváncsian kereste fel és — ahogy szelíden megjegyezte: „nem ilyennek képzelte”. Most elmondom, miért csalódott.

Az asszony és magyar származású férje, György, Elemér barátunknál vendégeskedtek Budapesten. György és Elemér osztálytársak voltak. Érettségi után György kivándorolt, Georges lett belőle. Szorgalmas munkával szép karriert csinált. Szívében mindig magyar maradt, gyakran látogatott haza és most magával hozta ifjú feleségét is, akinek kevélyen mutogatta a szülővárosát.

Néhány napi budapesti tartózkodásuk alatt habzsolták a látnivalókat. Az asszony vasárnapra balatoni kirándulást tervezett. Elemér és Wartburgja szívesen vállalkozott az útra, György azonban kézzel-lábbal kapálózott ellene. A kirándulás időpontja ugyanis, ahogy mondani szokták: „ütközött”. Egybeesett a vasárnapi lóversennyel. György egyetlen szenvedélynek hódolt és ez a zöld gyep. Alig várta a vasárnapi galoppot. Viszont Helene-t egy itt járt párizsi barátnőjének áradozása végzetesen beoltotta a Balaton rajongásával és minden áron látni akarta Európa legnagyobb tavát.

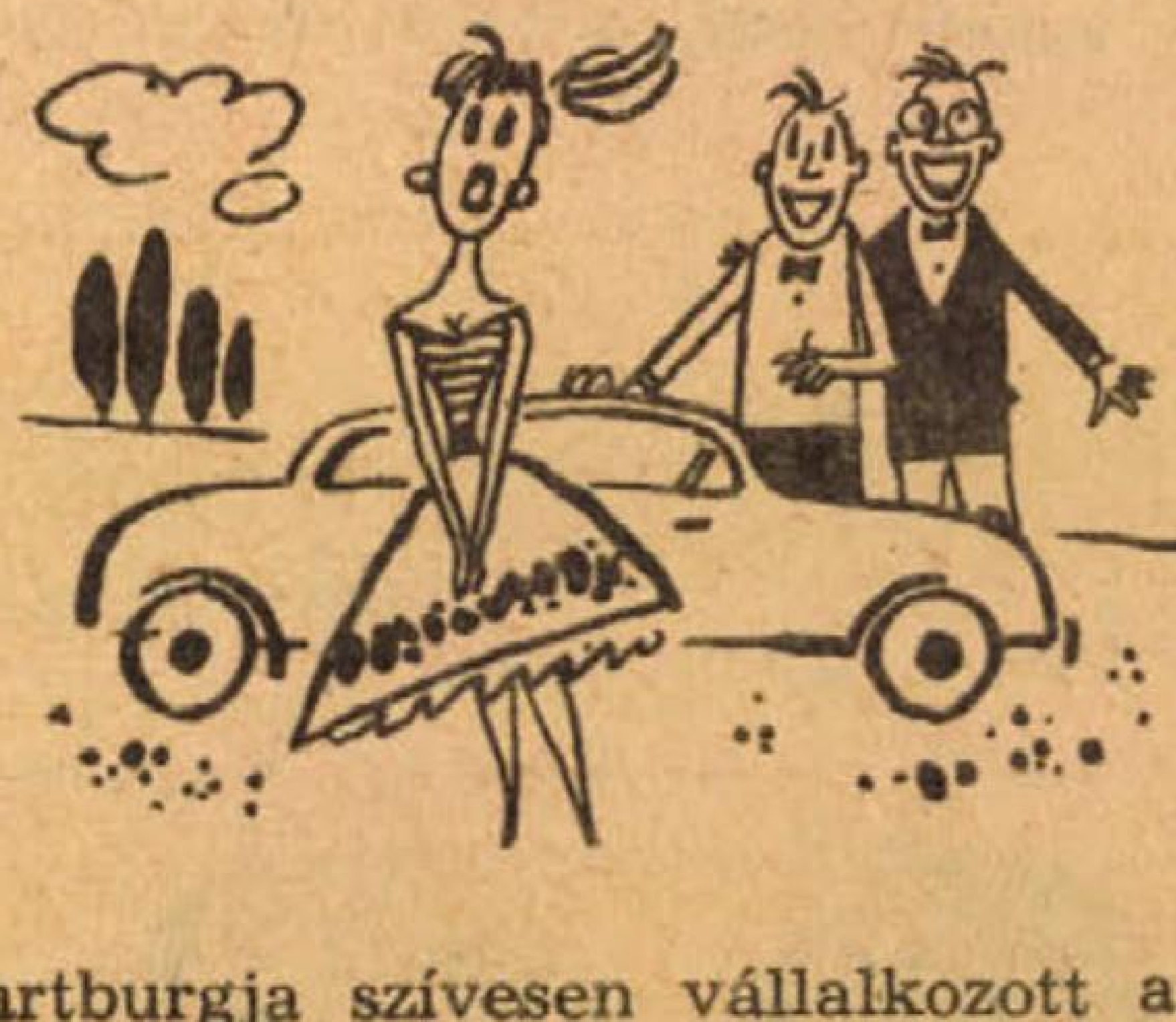

Miután semmiféle fortéllyal nem tudták lebeszélni a kirándulásról, a két régi jóbarát pokoli, sőt pesti tervet eszelt ki.

Verőfényes vasárnap délután indultak el a balatoni műúton. Amikor a Velencei tóhoz értek, Elemér megállította a kocsit, a partra mutatott és így szólt:

— Voila!

— Csak nem a Balaton? — kérdezte döbbenten Helene.

— Bizony ez az! Nem tetszik?

— Dehogyisnem. Elragadó. De hogy is mondjam... A barátnőm előadásából sokkal-sokkal nagyobbnak képzeltem. Miért olyan kicsi?

Most már a férj is munkába lépett:

— Te még nem hallottál apályról?!

És titokban dörzsölte a kezét. Ebből a kis Balatonból elég lesz pár óra, mehetünk vissza Budapestre, éppen idejében érkezünk a starthoz.

De a nő csak nem hagyta magát:

— A barátnőm mesélte, hogy a túlsó parton van valami ősrégi apátság, érdekes látványt nyújt. Azt sem látom.

Elemér rögtön megmagyarázta:

— A világ legfurcsább természeti tüneménye. A tihanyi apátság csak ködben látszik.

— És hol vannak a vitorlások? A barátnőm mesélte, hogy száz és száz vitorlás fehérlik a víz tükrén.

Erre is volt kifogás.

— Nemzetközi vitorlásverseny van a hódmezővásárhelyi tavon. Valamennyien ott küzdenek a kék szalagért.

Helene csalódottan ült ebédhez, de a kitűnő ételek és italok némileg megvigasztalták. Két óra alatt minden „balatoni” látványosságot kimerítettek, majd visszahajtottak Budapestre. A nő lepihent, a két csibész kirohant a lóversenyre.

De az összetöpörödött Balaton egyre furdalta a francia asszonyt. Este újból kiteregette a kirándulást:

— Úgy szerettem volna látni a hullámos Balatont, a sok-sok vitorlással!

Györgyben megmozdult a lelkiismeret és vigyorogva válaszolt:

— Akkor hétfői napon kell kimenni, drágám.

— Miért? Hétfőn nincs apály?

— Nem, szívem. Hétfőn nincs lóverseny.

Stella Adorján

Földalatti robbantás

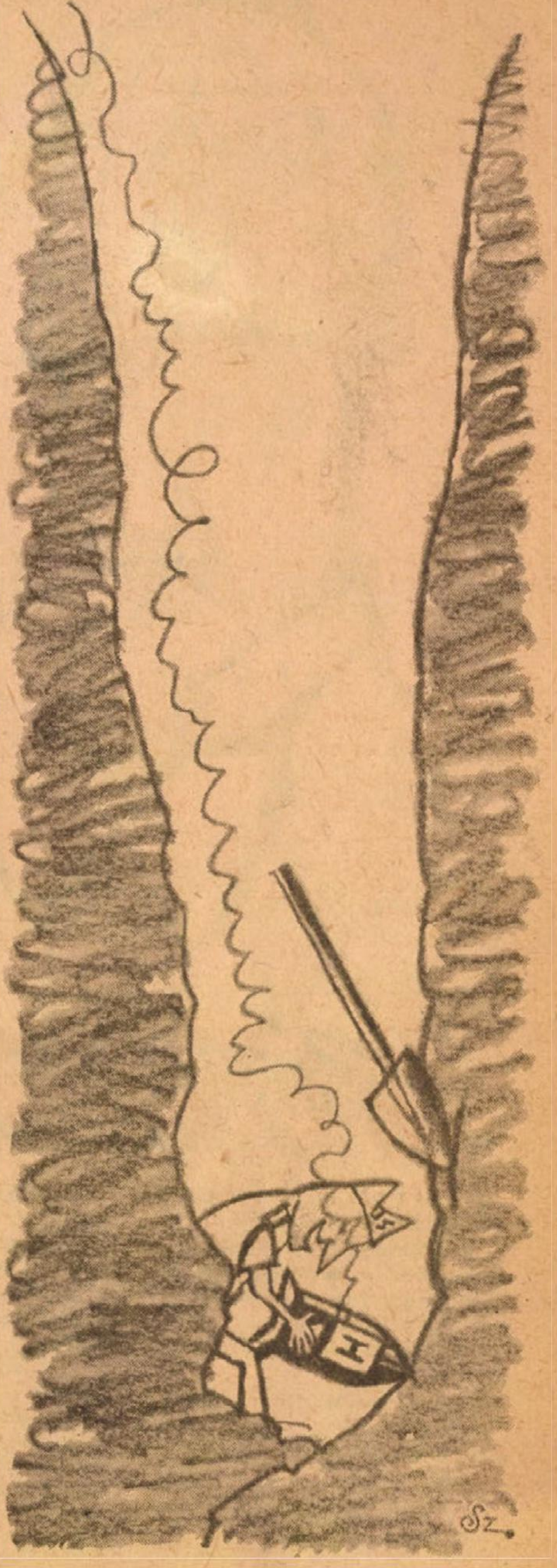

– Látják, én elásom a fegyvereket!

Válogatós legények

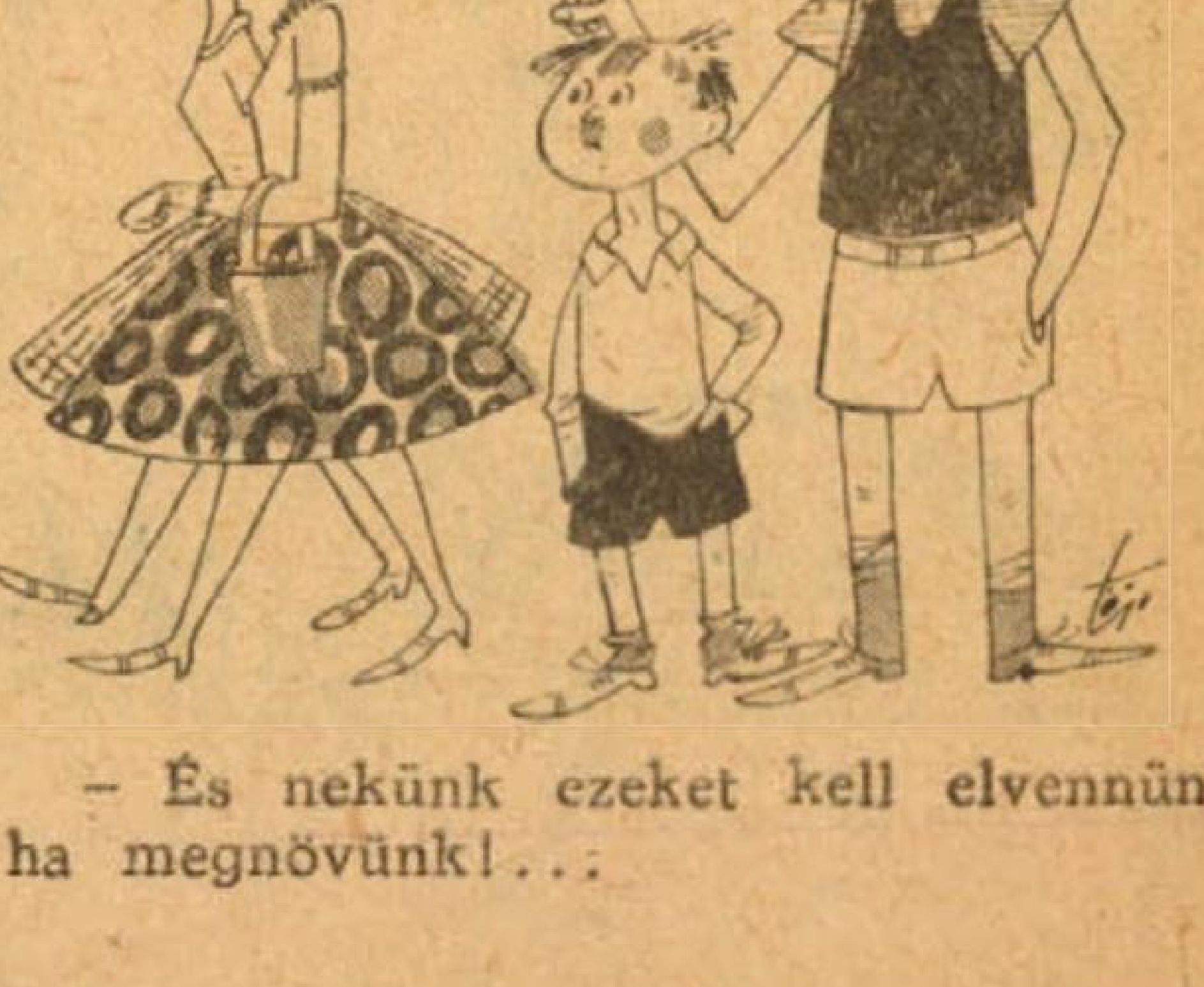

– És nekünk ezeket kell elvennünk, ha megnövünk!...

Migrén

Hegedűs István rajza

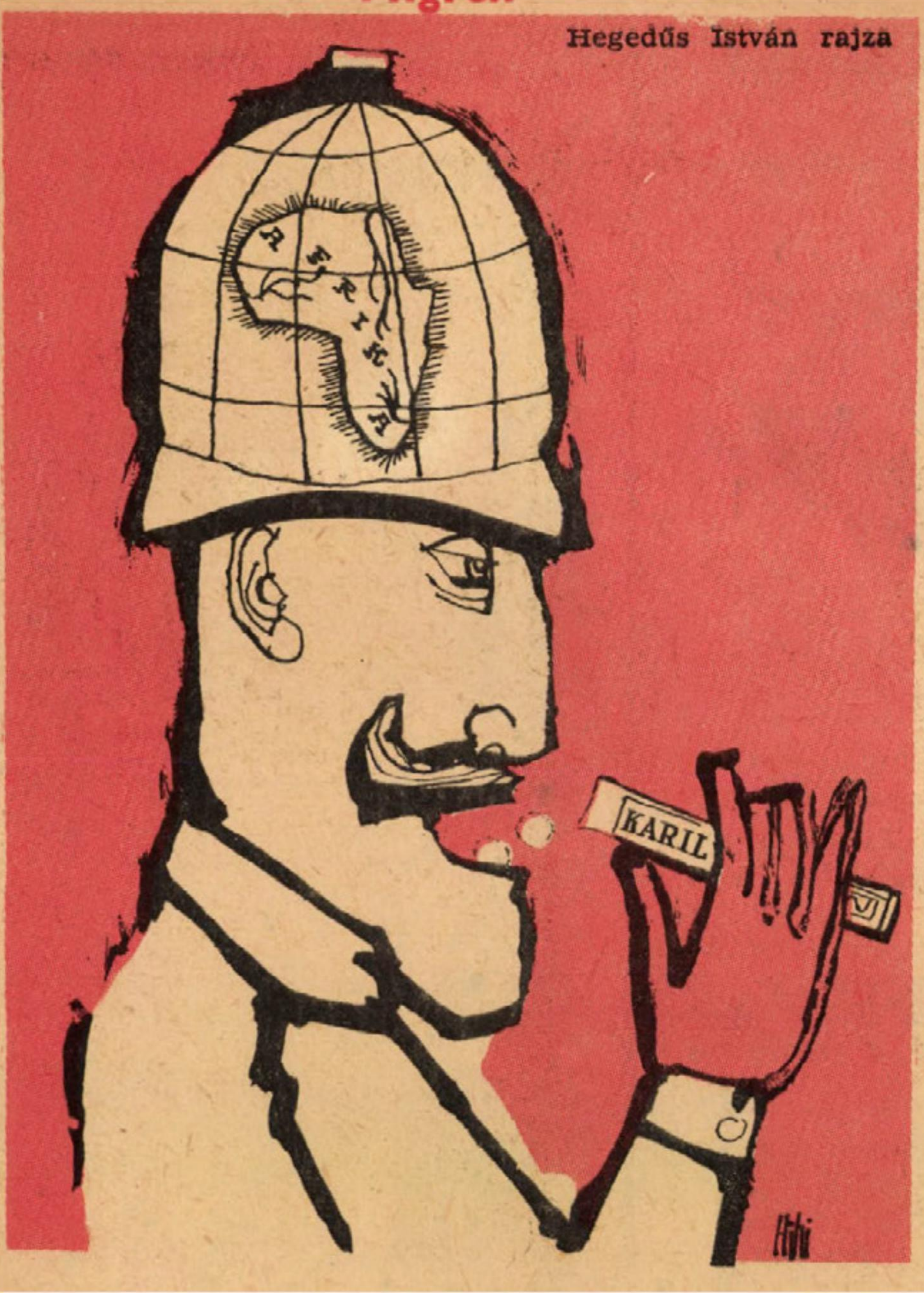

PÁRBESZÉD a sportcsarnokkal

Egyik irodalmi kritikusunkkal történt az alábbi eset:

Az Iphigenia előadásának szünetében a színház kertjében sétált, mikor melléje lépett egy tagbaszakadt ember és ujjával a Sportcsarnok felé bökve megkérdezte:

— Most milyen meccs van ott?

— Nem meccs, hanem görög dráma — felelte a kritikus.

— Talán görög-római! — hangzott a fölényes helyreigazítás.

— Nem kérem, — mondta türelmesen a kritikus —, dráma, színdarab megy bent.

— Akkor maga miért van itt a kertben? — tette fel a keresztkérdést a tagbaszakadt ember.

— Azért, mert most van a szünet.

— Szünet? Talán félidő! — legyintett bosszúsan az érdeklődő, és mint akivel nem érdemes diskurálni, otthagyta a kritikust.

Nem hagyhatjuk szó NÉLKÜL!

Az *„Élet és Irodalom”* augusztus 5-iki számának egyik cikke a fiatal írók anyagi helyzetével foglalkozik. A cikk írója, miután részletesen taglalta a fiatal írók bevételi lehetőségeit és kiszámította e lehető bevételek egy főre eső átlagát, ezt méltán kevésnek találja, majd megállapítja:

> *„Ha ez sem elég, akkor állásba megy (mármint a fiatal író) vagy pedig bárgyú kabaré- és slágerszövegeket próbál írni. Ez utóbbi esetben lehet, hogy egy esztendő alatt autót vesz, de ugyanennyi idő alatt elveszti önbecsülését — ha volt.”*

Ezzel kapcsolatban lenne egy szerény javaslatunk addig is, amíg a fiatal írók anyagi helyzete mindnyájunk megelégedésére rendeződik. Ne hallgassanak az anyagi nehézségekkel küzdő fiatal írók a cikk írójára és ne írjanak bárgyú kabarészövegeket és dalokat. Hanem írjanak ötletes, szellemes, zseniális kabarészövegeket és szívbemarkoló, édes dalokat. Ez esetben egy év alatt nem egy autót vehetnek, hanem kettőt és az önbecsülésüket sem vesztik el. Mint ahogy nem vesztette el önbecsülését Karinthy Frigyes, Szép Ernő, Gábor Andor, Heltai Jenő, Móricz Zsigmond és még sok más szintén tèhetséges író, akik tűrhető kabarészövegeket írtak.

(g.)

Szakvéleményt kér

Szűr-Szabó József rajza

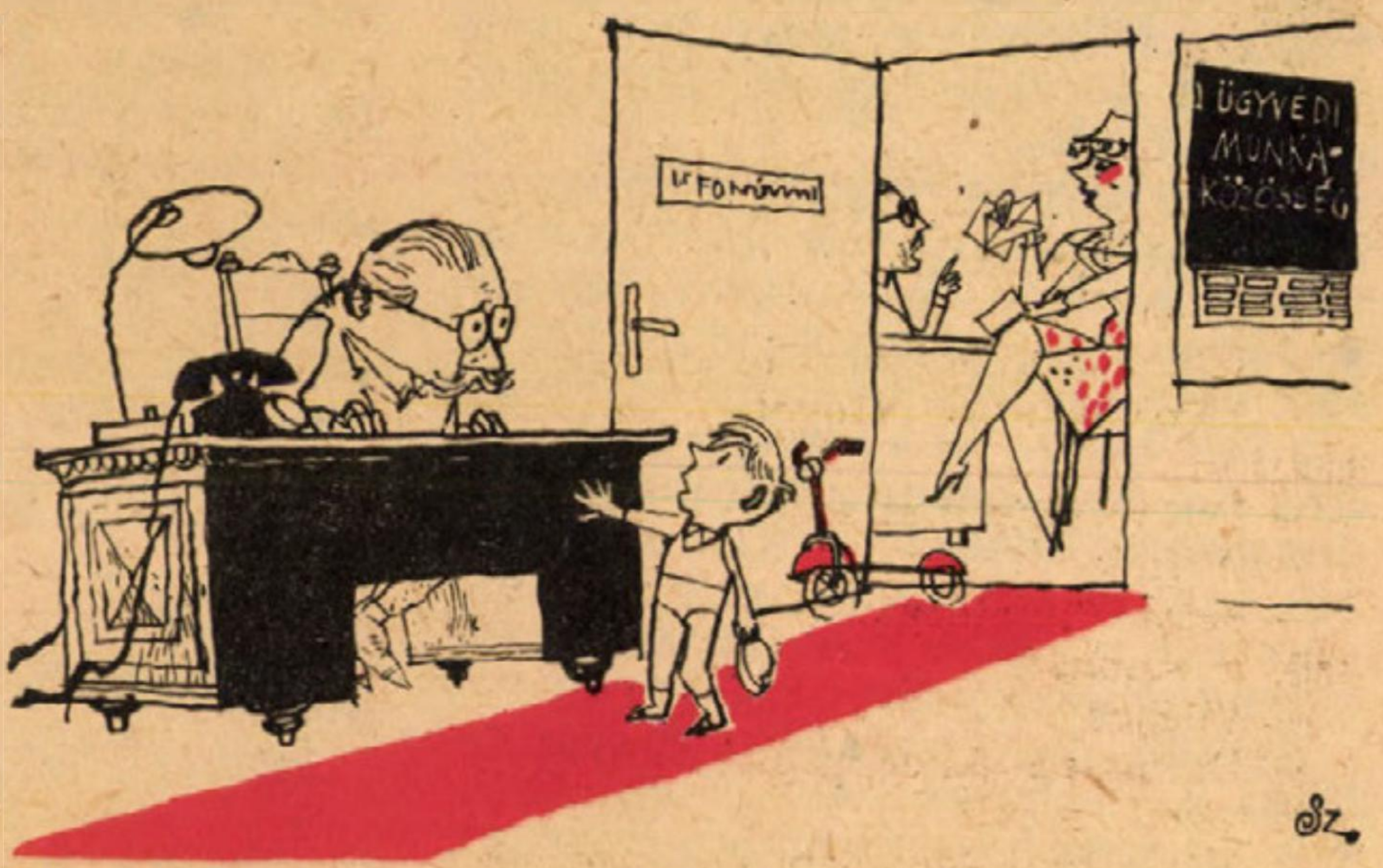

– Tessék mondani, ügyvéd bácsi, minden hatéves gyerek tanköteles?

Jucika táncegyüttesben

Pusztai Pál rajza

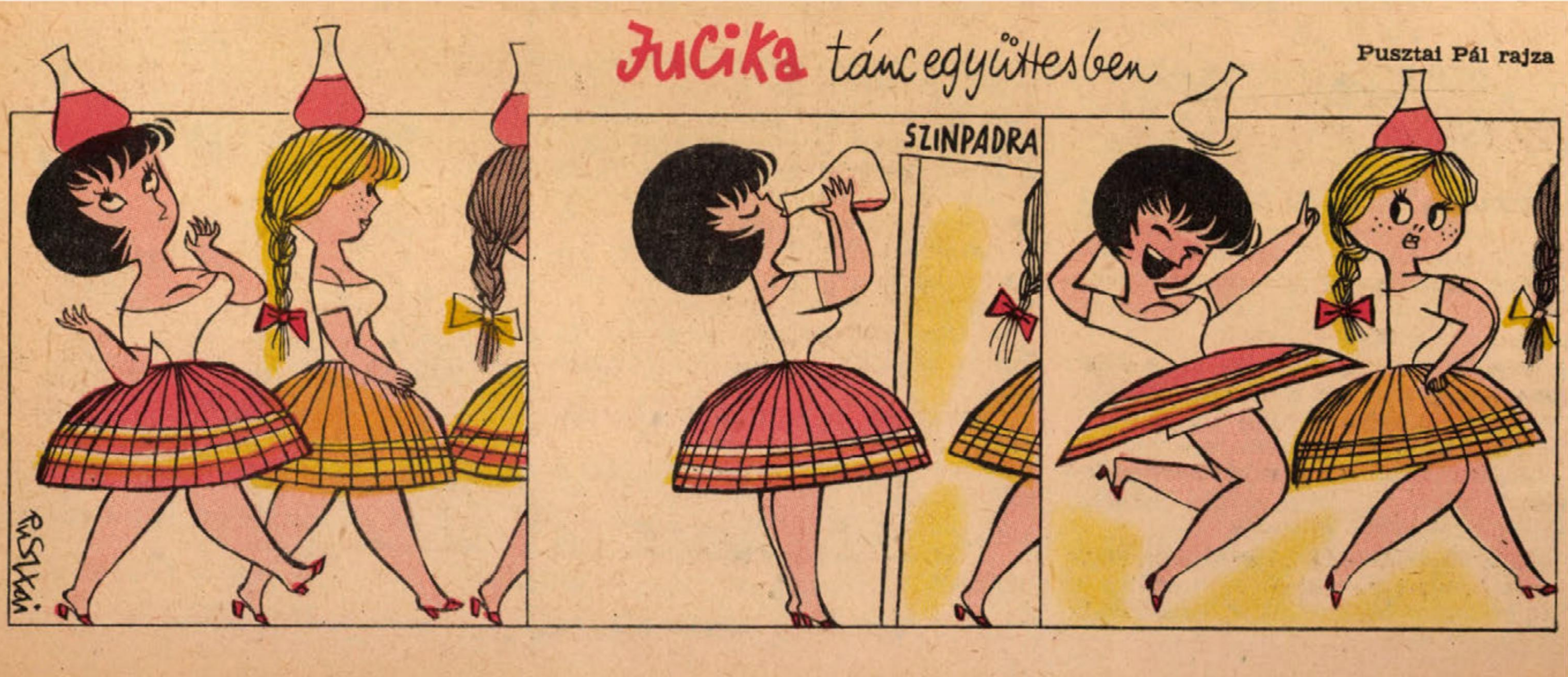

Ketten beszélnek

– Ugyan kérem! El tudok képzelni valakit, aki szemre úgy fest, mint egy huligán, valójában pedig a filozófia doktora. És el tudok képzelni valakit, aki úgy fest, mintha a filozófia doktora lenne, valójában pedig huligán. Nem a ruha teszi az embert, kérem.

– Elképzelni könnyű, de más a képzelet, más a valóság. A huligán-külső mégiscsak huligánt szokott takarni és nem egyetemi tanárt. Általában.

– Gyűlölök minden általánosítást. Már sok tragédiát okozott az ilyesmi.

– De hát még sem káderezhet le az ember mindenkit, akivel két szót vált. Kénytelen a külső alapján ítélni.

– Helytelen. Akkor inkább ne ítéljen sehogyan sem. Az általánosítás mindig igazságtalan. Milyen alapon állította rólam, hogy huligán vagyok, mi?

– Mert a haja úgy a homlokába van fésülve.

– S ez magának elég? Ennyi elég?

– Meg virágmintás selyeminget hord és cippzáras kaubojnadrágot.

– S ez magának elég? Ennyi elég?

– Meg olyan feltűnően kifejezéstelen arca van. Ezért is gondoltam, hogy huligánnak tetszik lenni.

– És ha most azt mondanám, hogy a filozófia doktora vagyok? Akkor mit csinálna?

– Akkor nagyon meglepődnék.

– De elhinné-e, vagy sem? Erre feleljen!

– Hát... Kénytelen lennék elhinni, ha mondja. Tényleg annak tetszik lenni?

– Fenét. Még csak az kéne.

– Hanem? Mi a becses foglalkozása, ha szabad kérdeznem?

– Semmi.

– Hát miből tetszik élni akkor?

– Eltartanak a lányok, ha tudni akarja.

– És kik tartják el azokat a lányokat?

– A fiúk.

– Szóval tulajdonképpen kerülni tetszik a munkát.

– Világos.

– De hiszen akkor mégiscsak huligánnak tetszik lenni!

– Hát aztán! Mondtam én, hogy nem vagyok az?

– De hát akkor miért tetszett úgy tiltakozni?

– Süket maga? Én nem azellen tiltakoztam, hogy huligánnak tartott. Én az általánosítás ellen tiltakoztam. Mert azt nagyon nem bírom.

Tabi László

Mindenféle

X lángész, de nem tehetséges.

*

Z kiadja összegyűjtött névtelen leveleit.

*

Vannak irodalmi nagyságok, akiket jobb elismerni, mint elolvasni.

*

A fiatalokkal átmenetileg mindig baj van.

*

A világegyetemnek főleg a szervezettségét bámulja az ember.

F. L.

Ismerkedés

Pusztai Pál rajza

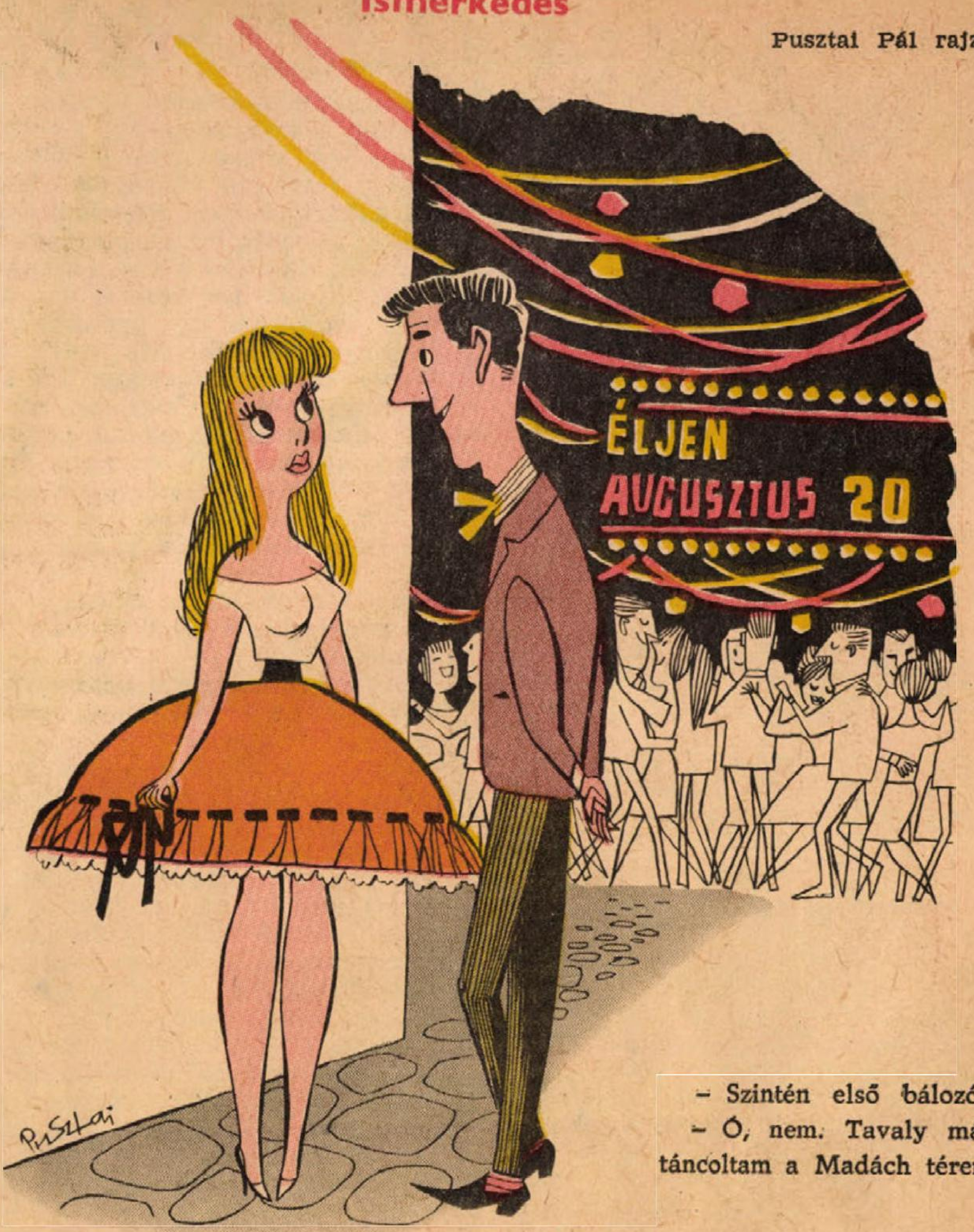

– Szintén első bálozó?
– Ó, nem. Tavaly már táncoltam a Madách téren.

Tempó kérdése

Szűr-Szabó József rajza

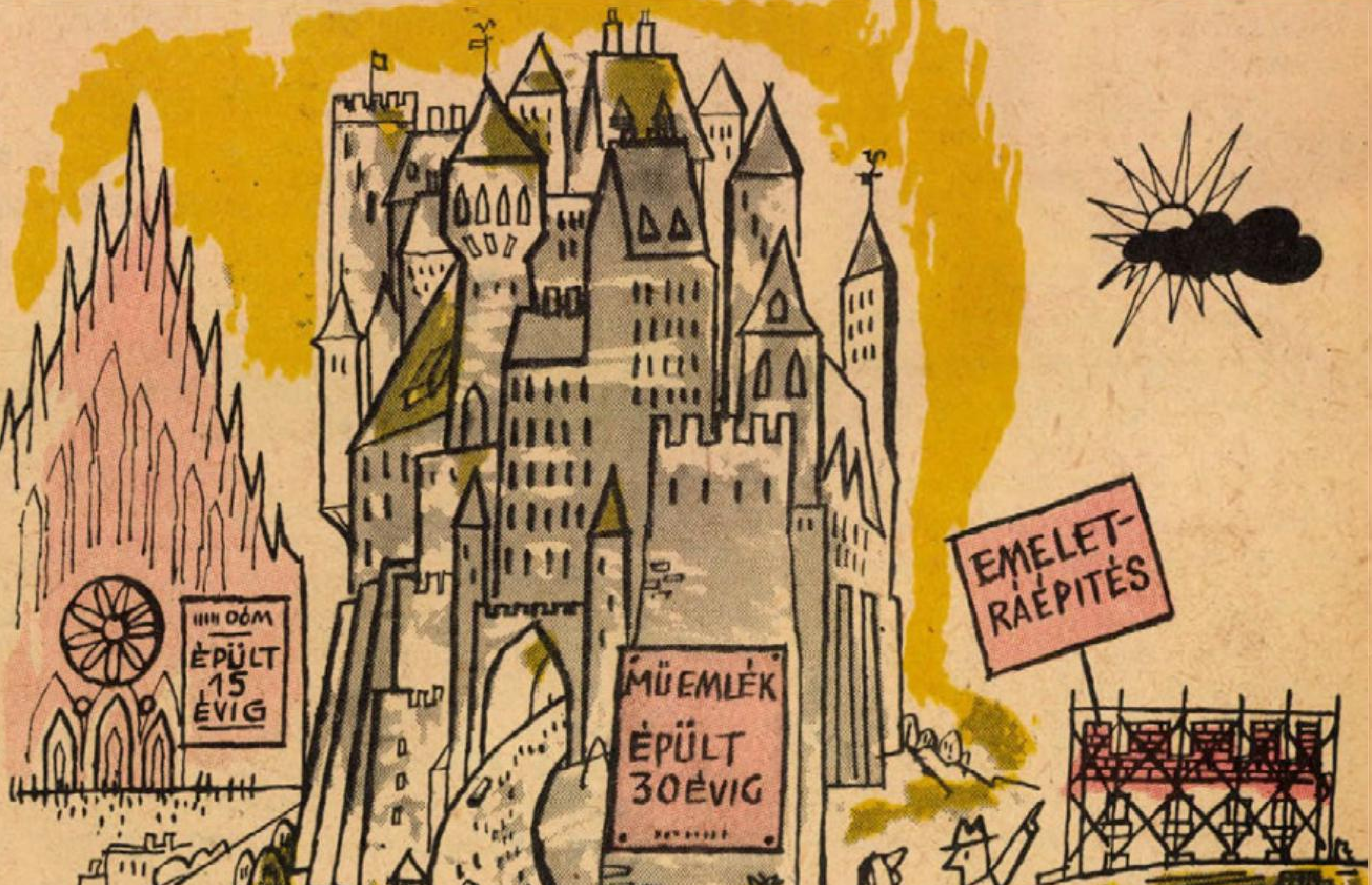

– Figyelje meg, hogy ez még tovább fog épülni!

Munkaidő után

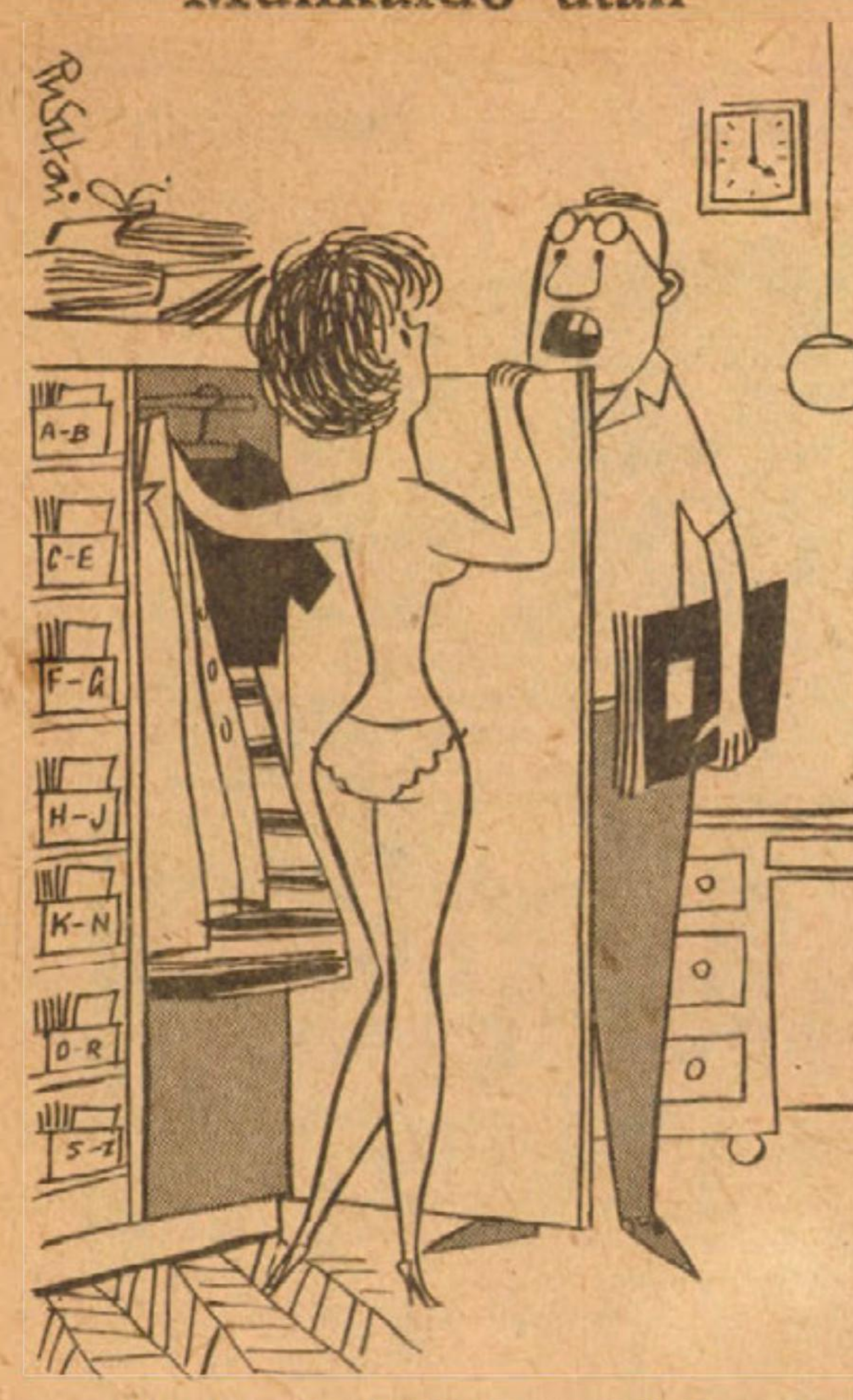

– Mégiscsak hallatlan, Micike, hogy én soha nem tudok időben elrakodni, mert foglalt ez az iratszekrény! . . .

Ezt olvastam

Legkedvesebb délutáni lapom átböngészése közben megüté szemem a hír, mely szerint egy úr röplapokon tudatta Carbazza olasz városka lakóival az alábbiakat: *„Hűtlen nőm szeretőjével megszökött. Kérem Önöket, ne sajnáljanak. Higgyék el, nem érdekel az egész, jobban érzem magam, mint valaha. Telemaco Buzoni.”*

Első érzésem a megkönnyebbülés volt, hogy Signor Buzoni az őt ért sérelem ellenére is jól érzi magát. Az első érzést aztán nyomban követte a második, a nagy felfedezők és feltalálók diadalittas mámora. Rájöttem ugyanis, hogy Buzoni úr röplapjai a hírközlés forradalmi megújulását rejtik magukban. Tüstént el is képzeltem, hogy nálunk nem az Esti Hírlapért állnak majd sorba a jó pestiek, hanem az eget kémlelik majd:

– Megérkeztek már a Sranczek röpcédulái?

S mikor végre földet érnek a várva-várt lapok, az olvasók izgatottan bökdösik majd oldalba egymást:

– Pssssz . . . Mit szól? Idenézzen!

És falják majd a szenzációs híreket:

„Tegnap egy kicsit mócsingos volt a hús ebédkor. Először kissé szorongtam, nem lesz-e baj a gyomrommal, de nem, mondhatom Önöknek, abszolúte nem történt semmi. Remekül aludtam. Sranczek.”

Vagy:

„Ezúton tudatom mindenkivel, hogy tegnap este Szépfi Benővel nagyon kellemesen elsétálgattunk a Duna-parton. Langyos déli szellő fújdogált, és a Halászbástya ki volt világítva. Nőkről beszélgettünk. Este még félórácskát olvastam az ágyban. Sranczek.”

Elhatároztam: én is áttérek az új hírközlési módra. Addig is, míg meg nem érkezik a röplap-engedélyem, ehelyt tudatom mindenkivel:

„Ma kicsit bágyadtan ébredtem. Délelőtt írtam egy humoreszket. Délutánra bágyadtságom elmúlt. Jól érzem magam. Timár György.”

A stempli

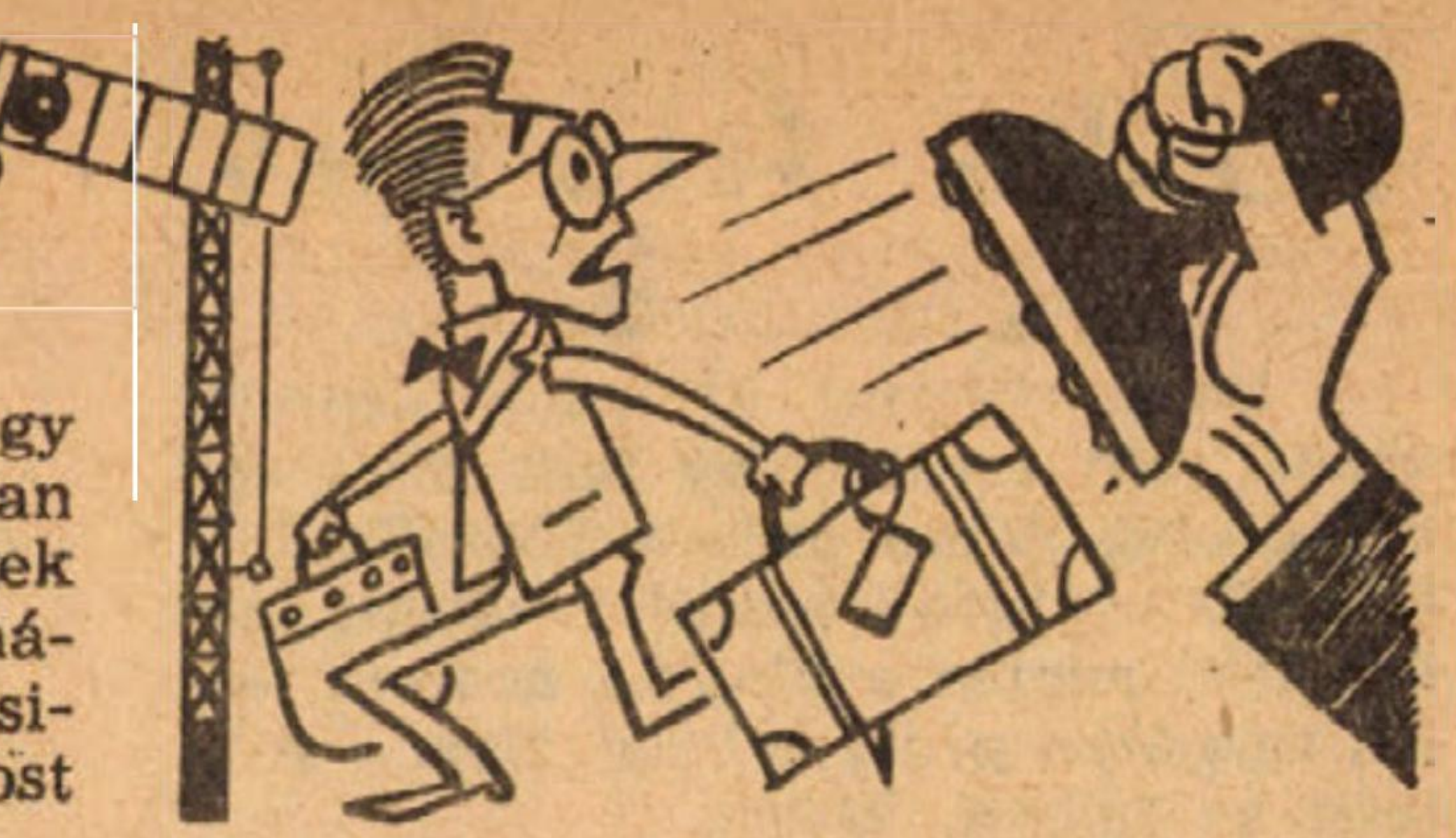

Kedves olvasó,

ezt a kis cikket nem azért írom, hogy nevess, hanem hogy okulj s majdan hálás légy nekem ama pénzösszegek miatt, melyeket utazásaid alkalmával takarítasz meg. Ha eddig nem sikerült szívedbe lopnom magam, most biztosan sikerülni fog ez a bűntény.

Na, szóval, úgy kezdődött a dolog, hogy váltottam egy gyorsvonati retúrjegyet Siófokig. Ha nem tudnád, kedves olvasó, retúrjegyet azért vált az ember, hogy ne kelljen a pénztárnál oda-vissza tolongania, így egyetlen tolongással megoldja a problémát. Visszafelé már csak beül az ember a gyorsvonatba, már amennyiben van ülőhely, de ha nincs, az se baj. Siófok nincs messze Pesttől, arra a rövid időre eláll az ember, akármilyen meleg van, anélkül, hogy megromlana.

Nekem visszafelé a kezdet szerencsés volt: ülőhelyet kaptam az úgynevezett Balaton-expresszen, amely valóban imponáló gyorsasággal száguld, meg sem áll Siófoktól Budapestig. Ahogy a demokratikus népdal mondja, hegyek között, völgyek között zakatol a vonat, a hajdani legszebb utcabálokra emlékeztető sebességgel. Efeletti elragadtatásomban szinte magam is kedvet kaptam egy zakatolásra, mikor is megjelent a KALAUZ és a jegyet kérte.

Láttál e már, kedves Olvasó, sebesen száguldó Balaton-expresszen mogorva KALAUZT? Ha igen, felesleges minden szó, ha nem, meg sem kísérlem leírni neked ezt a természeti tüneményt. Viszonylag békés átmenetet képvisel a sirokkó, a bóra és más passzátszelek között. Elragadta, megpörgette árva jegyemet, majd a következő iszonyatos megjegyzést tette:

— Ön ráfizet a jegyre húsz forint tíz fillért!

— Miért? — kérdeztem én meglepetve, de közben már az utcabálhangulat szűnni kezdett bennem.

Azt mondja:

— Mert nincs rajta a stempli.

Mondom én:

— Milyen stempli?

— Visszafelé utazáskor a jegyet az illetékes állomás pénztáránál le kell bélyegeztetni! — mondja szenvtelen arccal a zord KALAUZ. — Rajta van a jegyen. Ön nem olvasta?

Elámultam. Újságot se nagyon van időm olvasni, nemhogy jegyet. Egyáltalán . . . Ki olvas jegyet? Én mindig azt hittem, a jegy utaznivaló, erre most kiderül, hogy olvasnivaló... Na, mindegy. Kérésemre a KALAUZ kezembe nyomja a jegyet és én kiolvasom. Illetve kiolvasnám, ha lehetne, de nem lehet, mert pont az olvasnivaló közepébe egy stemplit már belenyomtak, egy, úgynevezett „életbiztosítási” bélyeggel együtt. Ennek következtében a szöveg így fest:

Az odautazást a lebélyegzés
napján ani. A jegyet
visszau is le kell
bélyege ben érvény-

Itt a stempli és a bélyegző következtében végetér a szöveg. A többi nyilván a nyájas jegyolvasó fantáziájára van bízva. Olyasmi ez, mint az „Üzenet a palackban”, ahol is az elmosódott szöveget a szerencsés megtalálónak kell megfejtenie. Ám hiába érveltem ezzel a KALAUZNAK, mert ő ennek a kalandorjegy-sorozatnak régi előfizetője és kívülről tudja a szöveget.

Mondom neki:

— Legalább magyarázza meg, miért kell az a stempli?

Azt mondja:

— Mert ha nincs rajta, akkor húsz forint tíz fillért kell ráfizetni.

Mondom neki:

— Ez már csak az okozat. Én az okra vagyok kíváncsi.

— Kérem, én az okot is megmondom — replikázik zordul. — Ha éppen erre kíváncsi. Az oka az, hogyha nincs rajta a stempli, az utas húsz forint tíz fillért kénytelen ráfizetni.

Éreztem, hogy reménytelen a vitatkozás, mert a KALAUZ agyában úgy elmosódtak az ok és az okozat közti különbségek, mint egykor majd a falu és a város közti ellentétek. Látva teljes letargiámat, a KALAUZ vonásai megenyhültek (látni kellett volna ezt a marcona férfit, mikor a szív megmozdult benne) és a következőket tette hozzá:

— Én lennék a legboldogabb, ha a stempli rajta volna . . .

Ez volt számomra a kegyelemdöfés. Egész életemben azon fáradoztam, hogy az embereket boldoggá tegyem, de sosem sikerült. Most itt lett volna végre a pillanat, hogy egy embert nemcsak boldoggá, hanem *legboldogabbá* tegyek . . . Egy stemplivel . . . És én kihagytam!

Egyszerre megértettem a KALAUZ magatartását. Ott ültem vele szemben én, legboldogtalanabbságának okozója, aki elherdálta életének egyetlen stemplijét . . . ott égett rajtam a bélyeg . . . amit elfelejtettem rányomatni a jegyre . . . ó, akkor rádöbbentem, mi is vagyok én: könnyelmű utazó az élet nagy Balaton-expresszén, mely Siófoktól Budapestig csak a kelenföldi pályaudvaron áll meg . . . és ott is rövid időre . . .

Szó nélkül kifizettem a húsz forint tíz fillért és átvánszorogtam a szomszédos büfé-kocsiba, ahol, azonban csak bambit és málnaszörpöt lehetett kapni. Cseresznye, szilva, barack . . . sehol semmi. Láttam, itt számomra nem terem gyümölcs.

Miáltal visszaspóroltam a büntetéspénzt . . . végül is: globálisan nézve mindegy, hogy az ember húsz forintot eliszik, vagy jegyben dorbézol el . . . egyforma mámorba ringat mind a kettő . . .

Tudom, hogy ez a kis írás az Államvasutakat számos húsz forint tíz fillértől fogja megfosztani, de én szeretem az emberiséget és nem nyugszom bele abba, hogy legfőbb érték a stempli.

Darvas Szilárd

BETŰSZÍNHÁZ

Először egy szakmai értekezleten merült fel annak a szükségessége, hogy adjanak helyet legalább egy színpadon a szónak, a hangnak, a betűnek, a maga puritán egyszerűségében, minden külsőség és cicoma nélkül. Legyen egy hely a fővárosban, ahol színpadra állhatnak legbensőségesebb művészeink és sötét ruhában, minden díszlet, maszk, zene, kosztüm nélkül, mint áhítatos papok áldozzanak a költőknek és az íróknak, magyarán: a betű szentségének.

Először a döntés született meg, aztán a színház, majd az első előadások.

Sajnos, a siker nem volt akkora, mint amekkorát reméltek, aminek okát a hozzáértők abban látták, hogy a folytonos körfüggöny bizonyos fokú monotonság érzetével tölti meg a közönséget, ami nem hasznos. Festettek hát néhány háttér falat, felaggattak pár színes függönyt és kasíroztattak pár odaillő boltívet.

A siker sajnos így sem lett nagyobb, aminek okát csak abban kereshették, hogy a most már sokatmondó keretek közé a színészek semmitmondó sötétkék ruhában álltak be, ami ugyebár mindenképpen stílustalan volt. Varrattak hát néhány kosztümöt, nem hivalkodókat és cifrákat, csak épp odaillőket, amit mindössze pár parókával, bajusszal és némi arcfestékkel egészítettek ki.

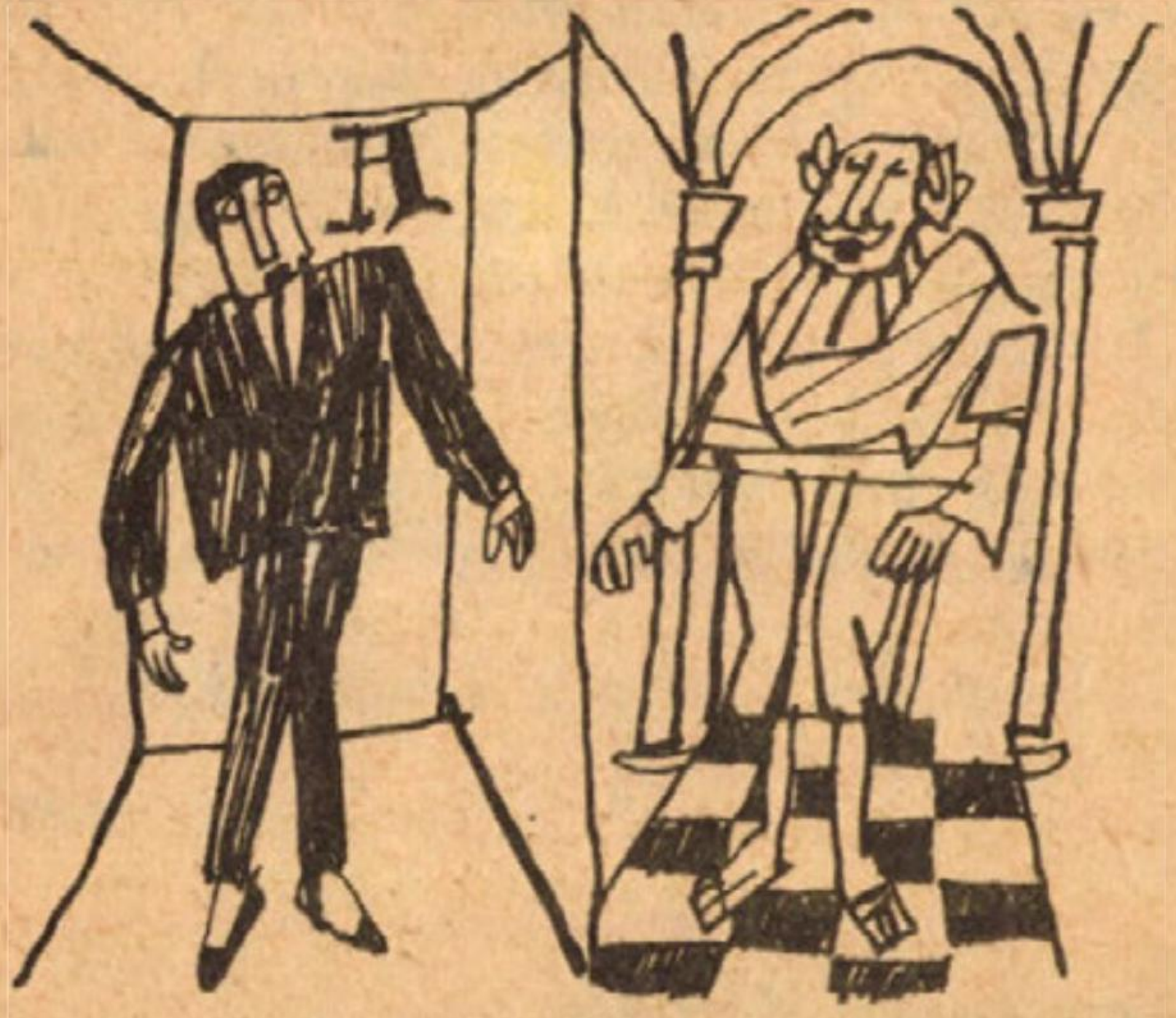

Nincs nevetségesebb dolog, mint amikor kosztümös és kifestett emberek díszletfalak közt hosszú percekig mozdulatlanul állnak és szavalnak. Kerítettek hát egy rendezőt, aki meghatározta a megfelelő járásokat és egy koreografust, aki a néma részeket segített mozgáselemekkel kitölteni.

Innen már csak egyetlen lépés volt, hogy a verseket felosztották több hangra, majd több verset összefűztek, úgy hogy három versfüzér kövesse egymást, egy-egy órányi tartammal, tízperces szünetekkel. Később zenekari árkot ástak a dobogó elé: néha igazán elengedhetetlen a zenei hangulatkeltés.

Most már minden rendben lett volna. Mindössze egyetlen értekezletet tartottak, azon viszont egy igen érdekes felszólalás hangzott el.

– Szükséges lenne, hogy legalább egy helyen adjanak helyt a színpadon a szónak, a hangnak, a betűnek, a maga puritán egyszerűségében, minden külsőség és cicoma nélkül. Legyen egy hely a fővárosban, ahol színpadra állhatnak legbensőségesebb művészeink és sötét ruhában, minden díszlet, maszk, zene, kosztüm nélkül, mint áhítatos papok áldozzanak a költőknek és az íróknak, magyarán: a betű szentségének.

Amely felszólalásból természetesen döntés is született.

És így tovább.

Rácz György

A japánok nemzeti szerencsétlenségei

Erdei Sándor rajza

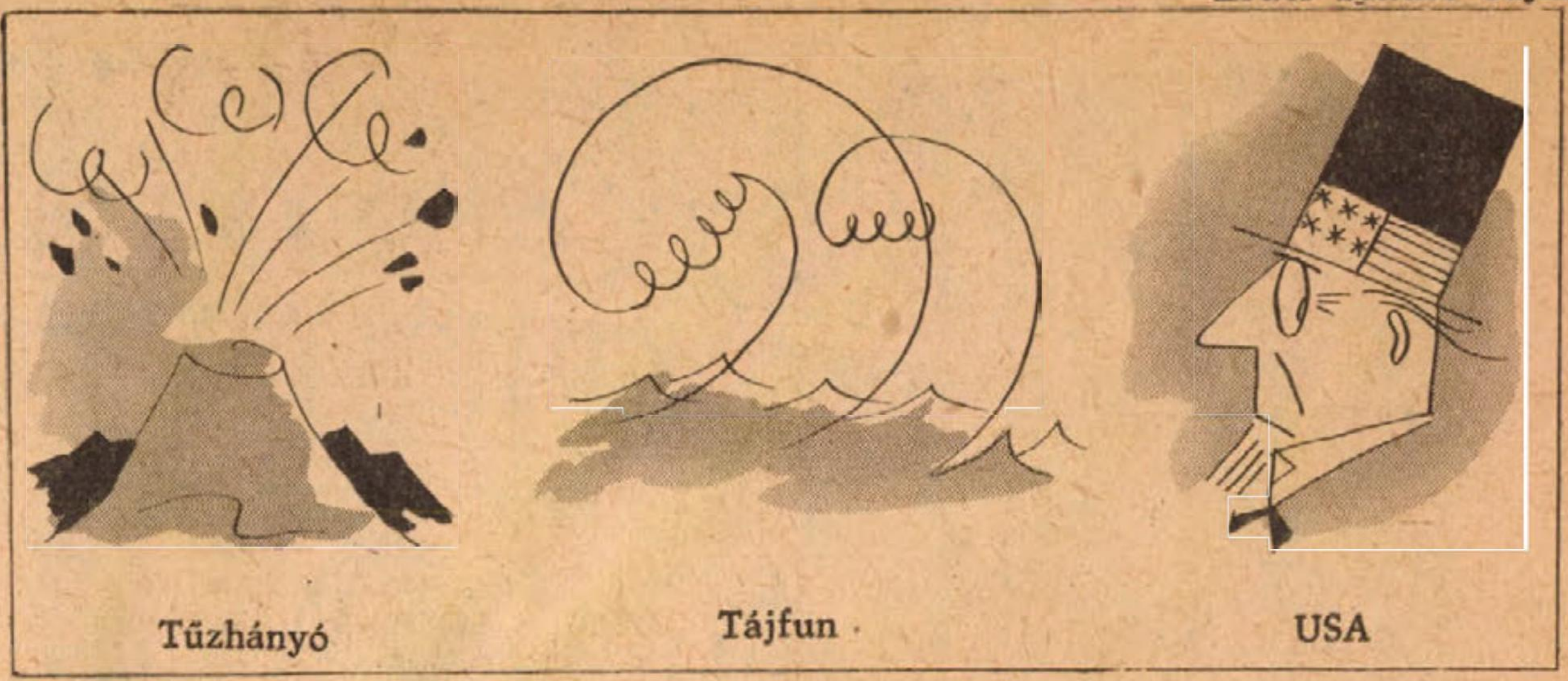

Szúnyogirtás repülőgépről

Toncz Tibor rajza

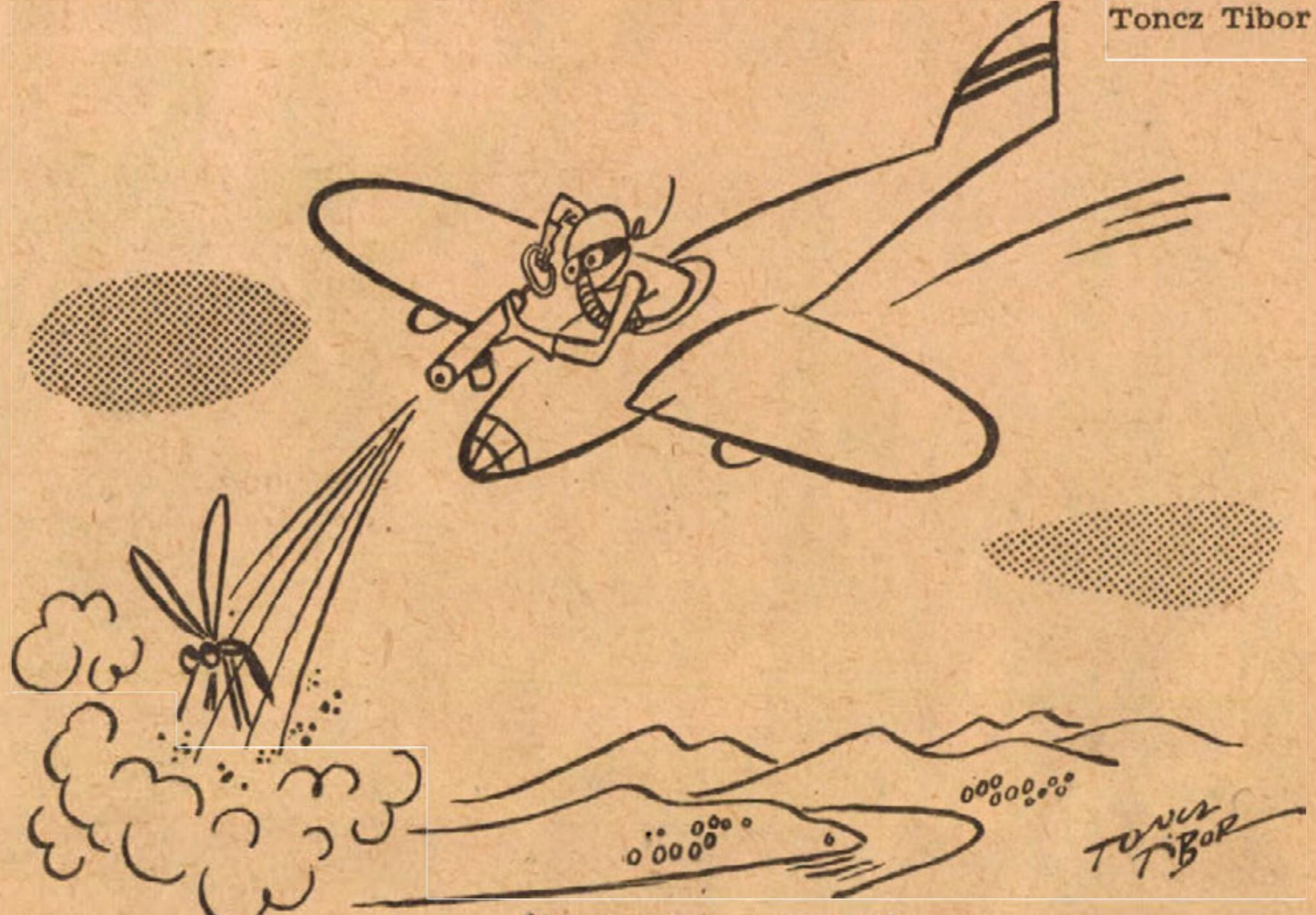

– Áhá, itt még van egy!

Csendvágyók vágyálma

Szegő Gizi rajza

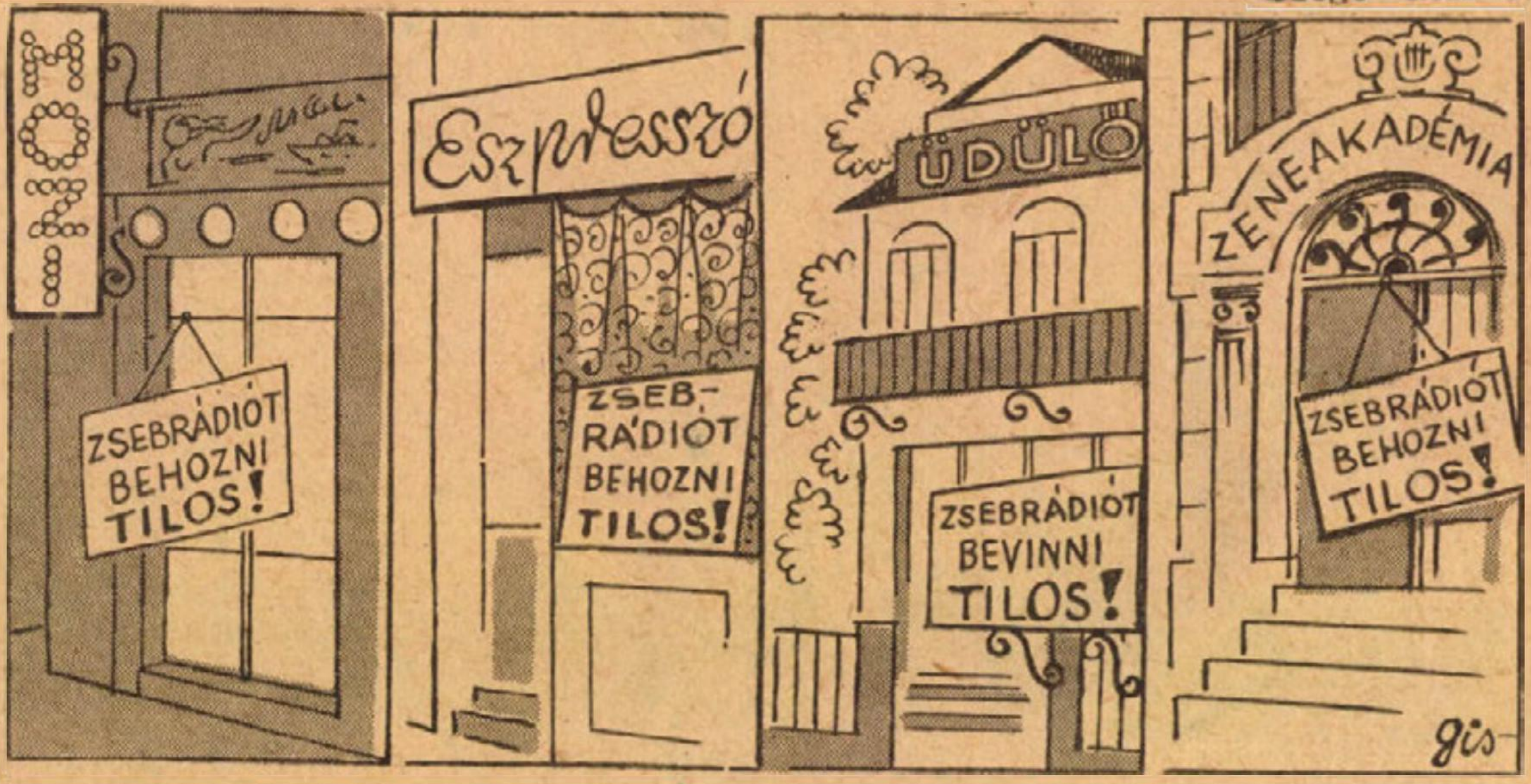
MOZI
ZSEBRÁDIÓT BEHOZNI TILOS!
Eszpresszó
ZSEB-RÁDIÓT BEHOZNI TILOS!
ÜDÜLŐ
ZSEBRÁDIÓT BEVINNI TILOS!
ZENEAKADÉMIA
ZSEBRÁDIÓT BEHOZNI TILOS!
gis

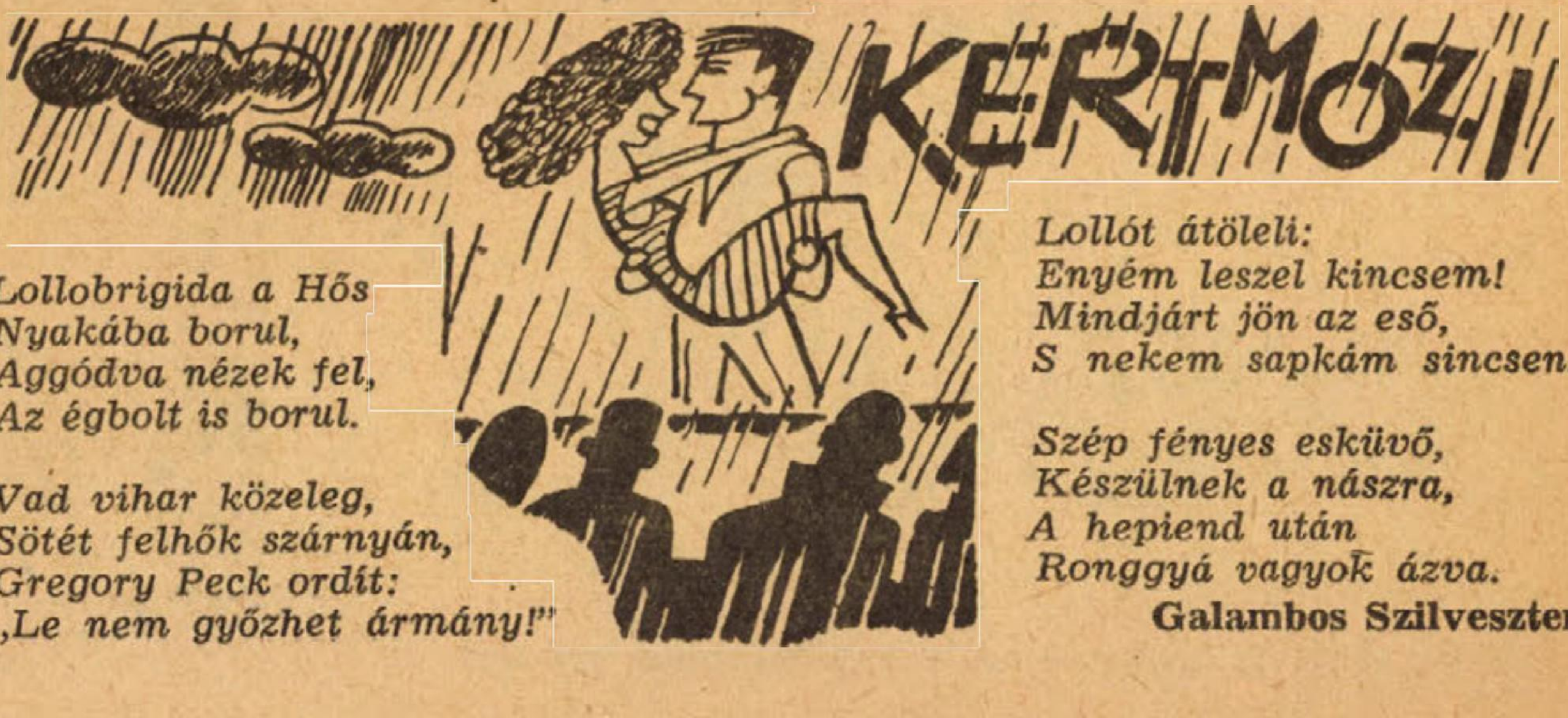

Lollobrigida a Hős
Nyakába borul,
Aggódva nézek fel,
Az égbolt is borul.

Vad vihar közeleg,
Sötét felhők szárnyán,
Gregory Peck ordít:
„Le nem győzhet ármány!"

Lollót átöleli:
Enyém leszel kincsem!
Mindjárt jön az eső,
S nekem sapkám sincsen.

Szép fényes esküvő,
Készülnek a nászra,
A hepiend után
Ronggyá vagyok ázva.

Galambos Szilveszter

Interpelláció

Szegő Gizi rajza

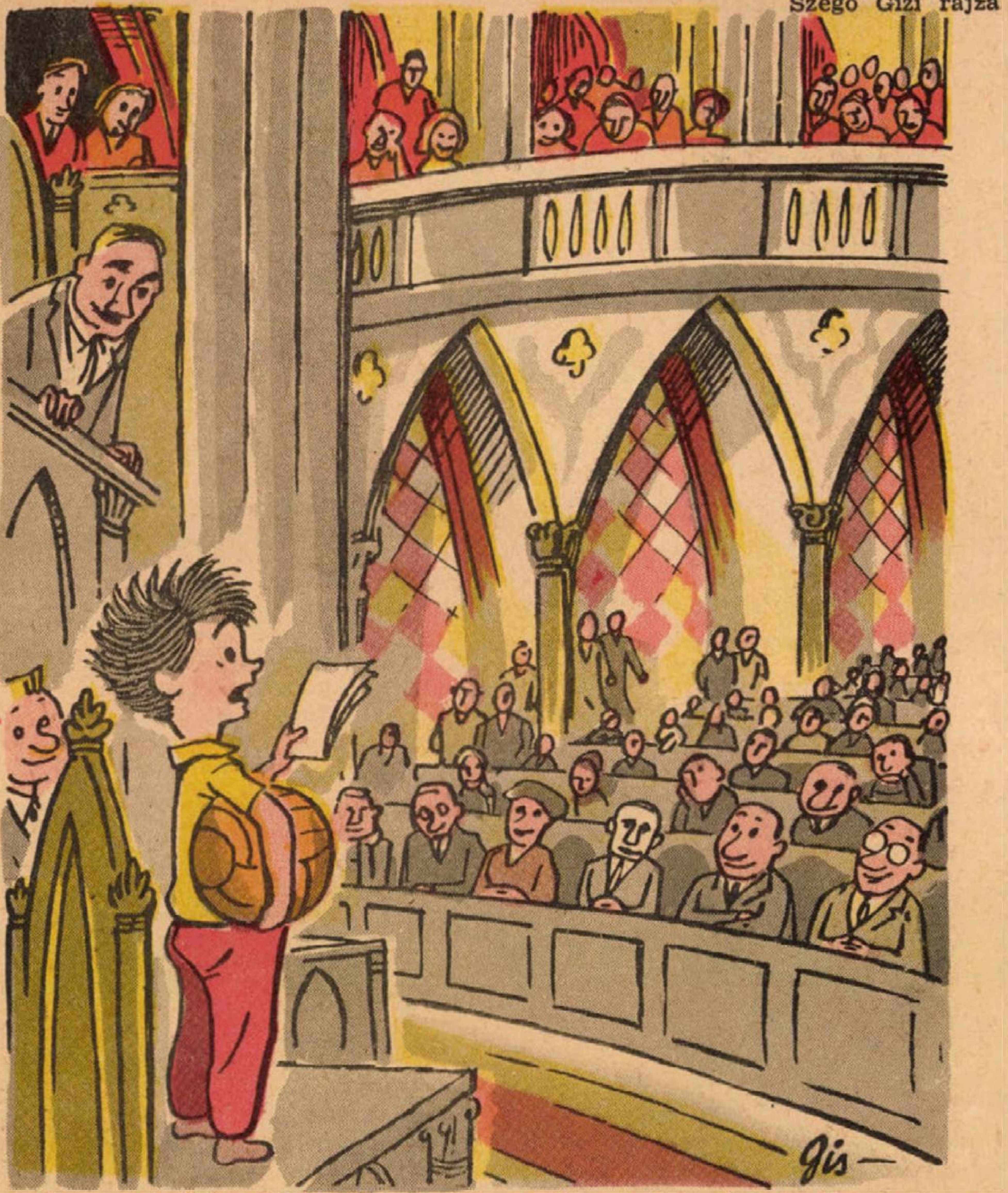

– ::: és egyetértünk a lakásépítkezés fokozott ütemével is, de tessék nekünk azért grundot is tervezni! ;;;

3 pillanatfelvétel

Központi házasságkötő terem a Lenin körúton. Fiatal pár érkezik a bejárat elé. Mögöttük a násznép. A kapu előtt tábla, amely arra figyelmeztet, hogy a tetőn dolgoznak. A legszembetűnőbb az első sor „VIGYÁZZ” felírása, amelynek három nagy felkiáltójel ad nyomatékot.

A menyasszony egy pillanatra elsápad, de amikor látja, hogy a vőlegény se nem lát, se nem hall a boldogságtól és így a házasságot nem zavarja meg a három felkiáltójel, sápadt arca ismét kipirul és nyugodt léptekkel megy be a kapun.

*

A körúti töltőtollas kirakatában hatalmas tábla:

GOLYÓSTÖLTÉS!
Piros, zöld és kék színben
megvárhatja!

Miért részesítik előnybe azokat, akik bronzvörösre sültek, vagy zöldek, kékek a méregtől, féltékenységtől, a hűvös széltől? És miért mellőzik a töltésnél a halovány, sápadt arcú golyóstoll tulajdonosokat?

*

Budán, a Fő utcában, a Párizsi kert nevéhez híven, kertben van. Ez azt jelenti, hogy a környező bérházak lakóinak végig kell hallgatniok a zenés műsorszámokat, még akkor is, amikor nyugovóra szeretnének térni.

Különösen az a 26 strófás dal táncoltatja meg idegeiket, dúlja fel nyugalmukat, amelynek huszonhatszor ismétlődő refrénjében a következő megnyugtató szavak vannak:

„Nyugi, nyugi, nincsen semmi baj ...”
Emiatt nincs nyugi.

(sti)

Nem káptalan a feje...

Mészáros András rajza

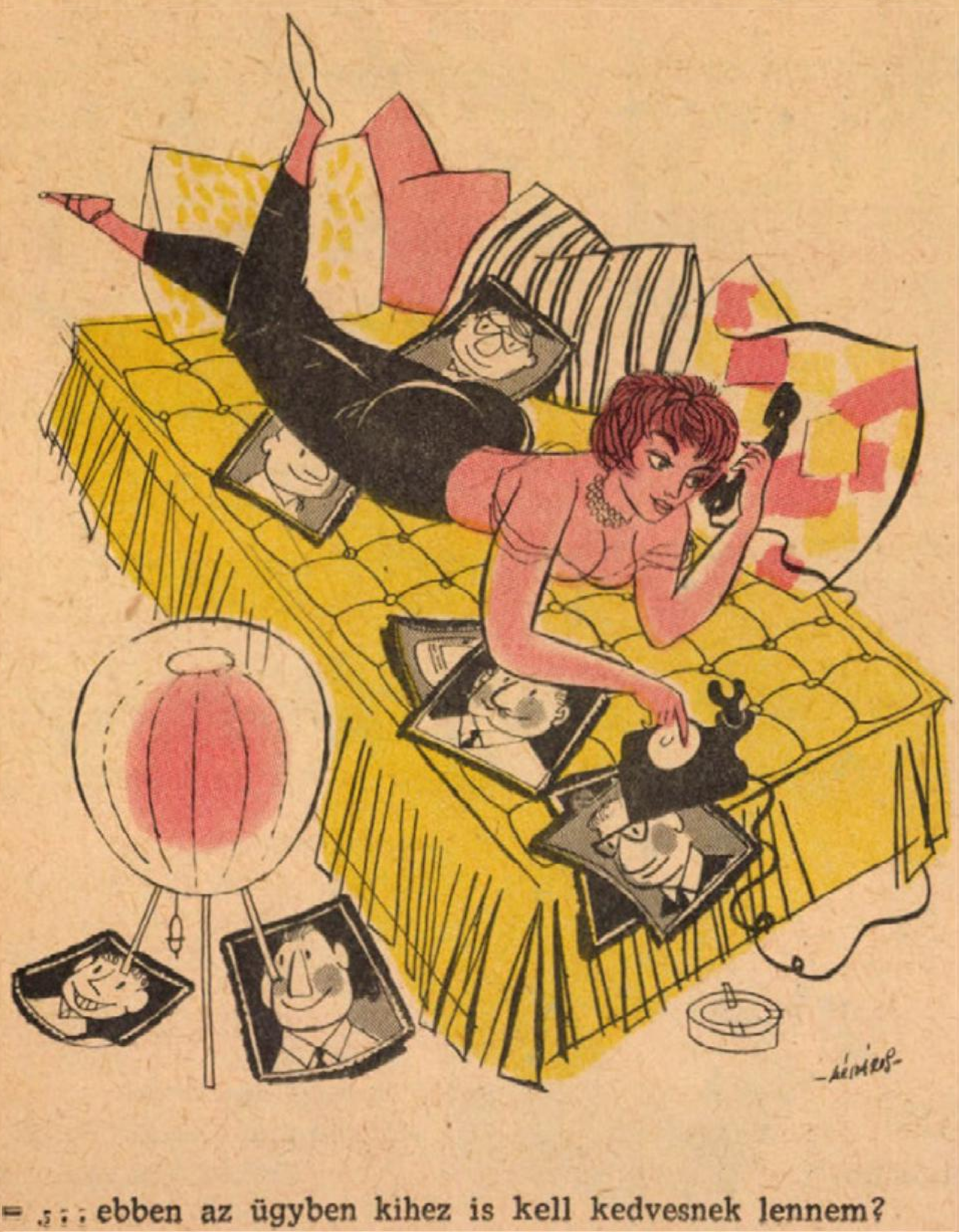

= ;;; ebben az ügyben kihez is kell kedvesnek lennem?

Sportszerű döntés

Pusztai Pál rajza

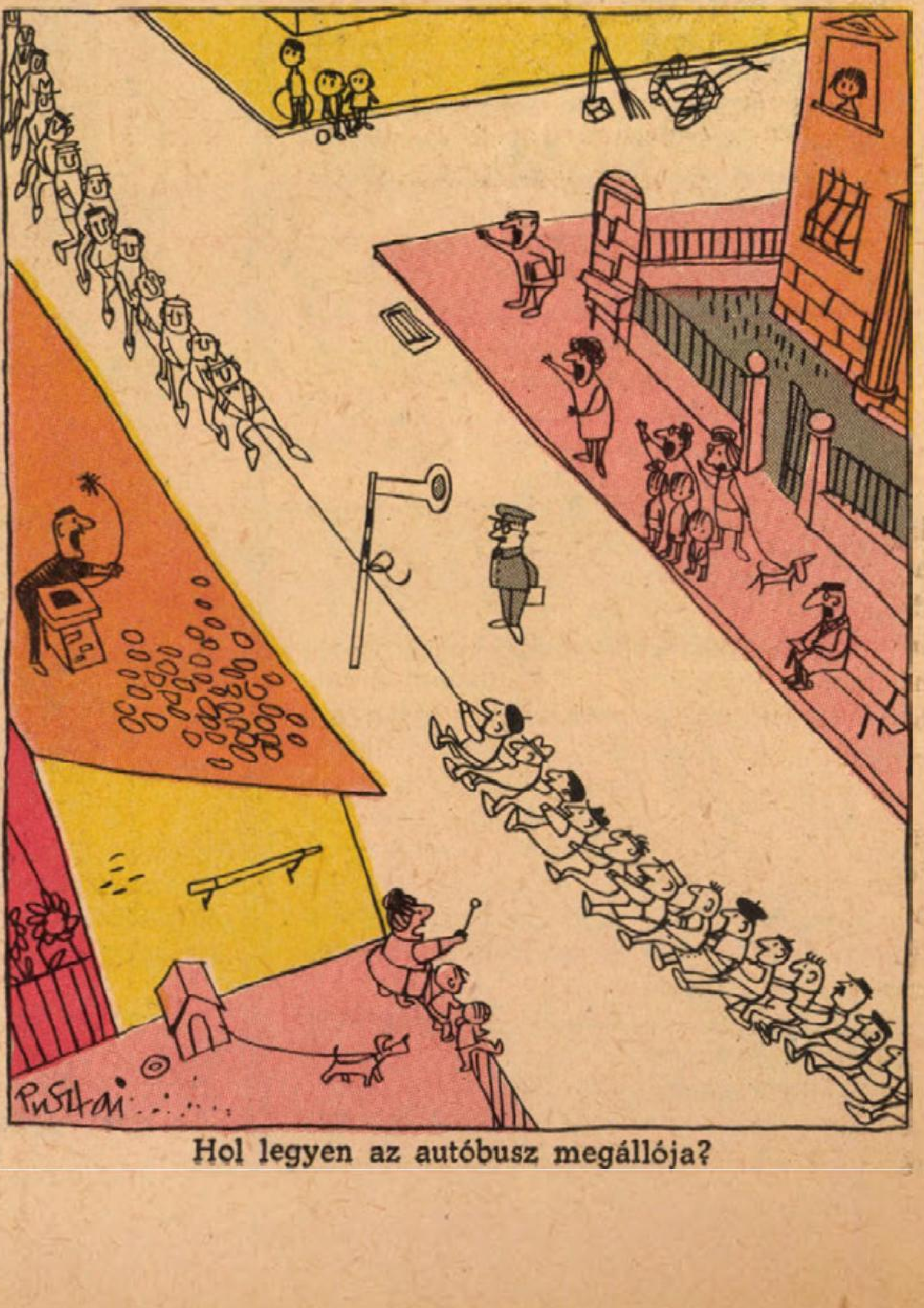

Hol legyen az autóbusz megállója?

Másodhetes mozi

Hegedűs István rajza

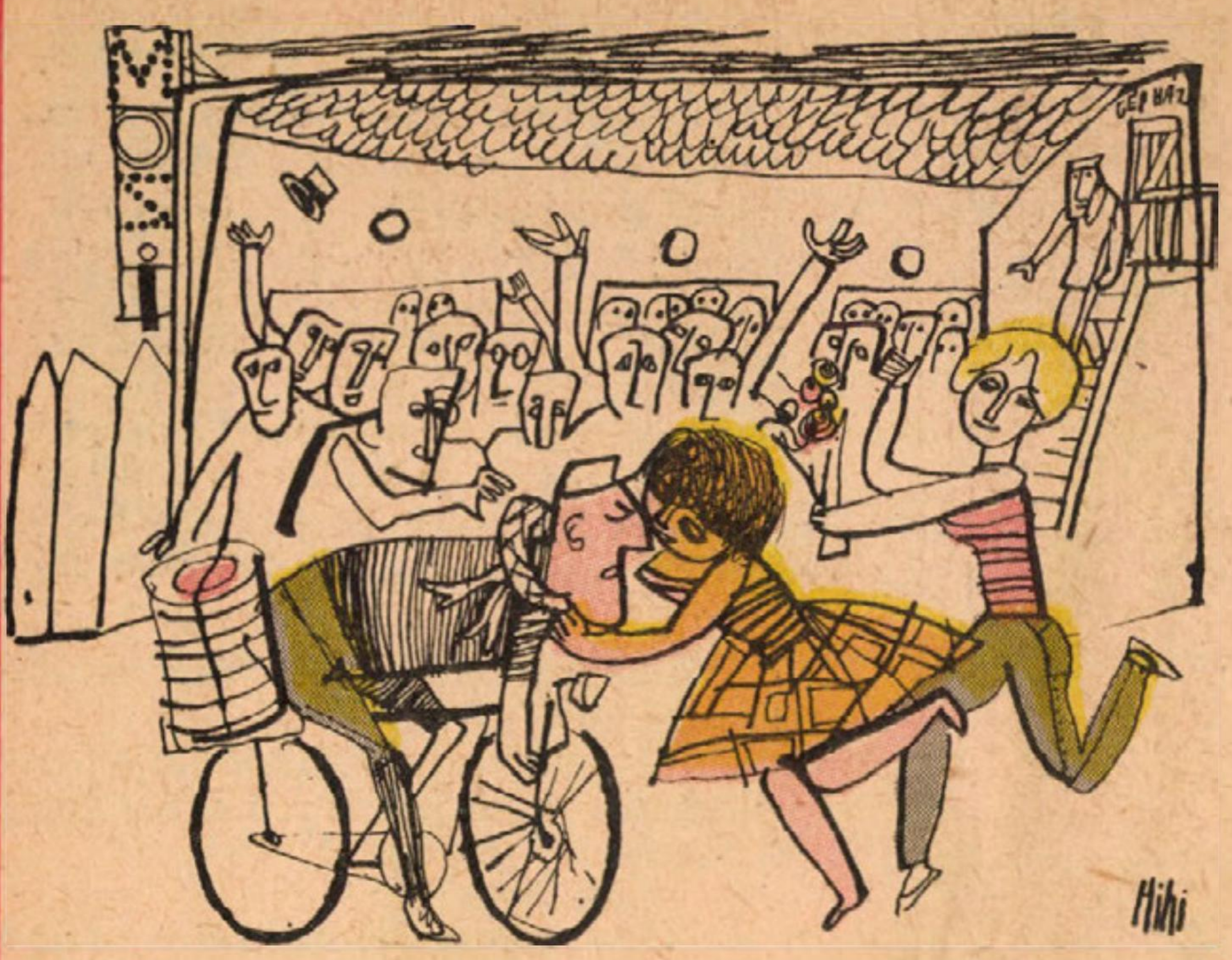

– Hurrá, megjöttek a tekercsek! . . . Folytathatjuk az előadást!

Az ókori Egyiptomban

Kaján Tibor rajza

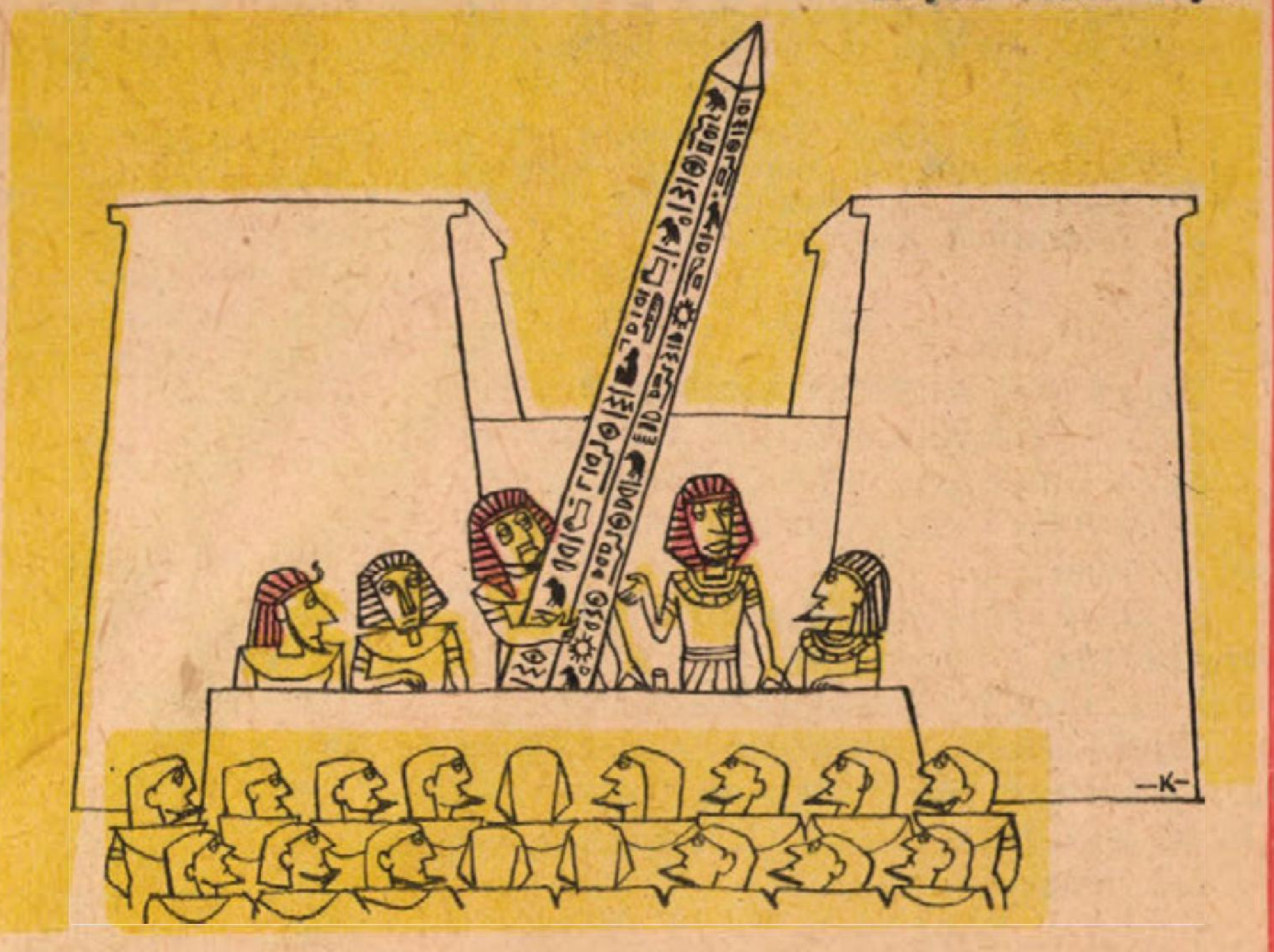

– Felkérem az asztrológus urat, hogy tartsa meg felolvasását!

Krinolin a divat

Várnai György rajza

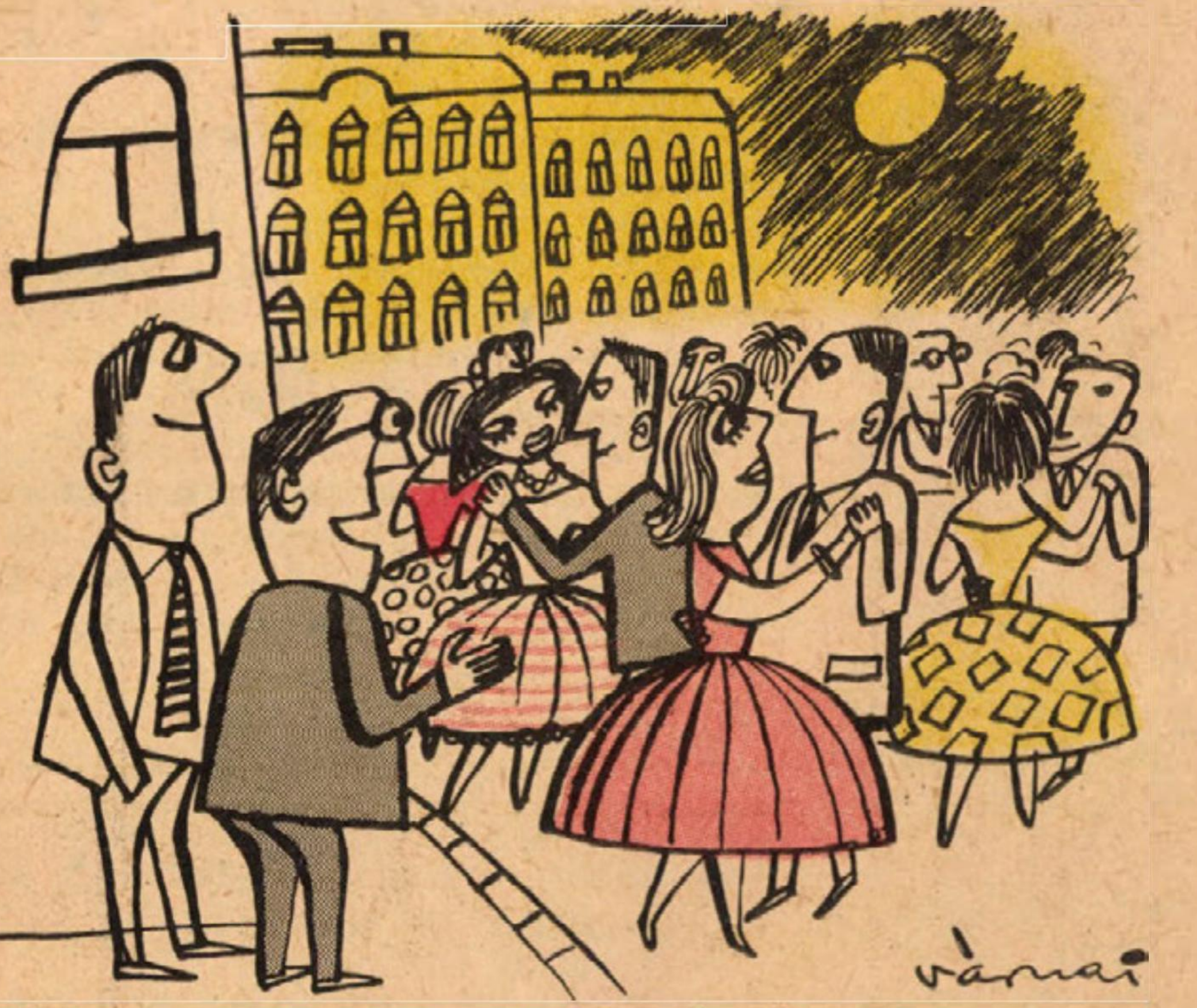

– Érdekes, tavaly mennyivel többen fértek el ezen a téren . . .

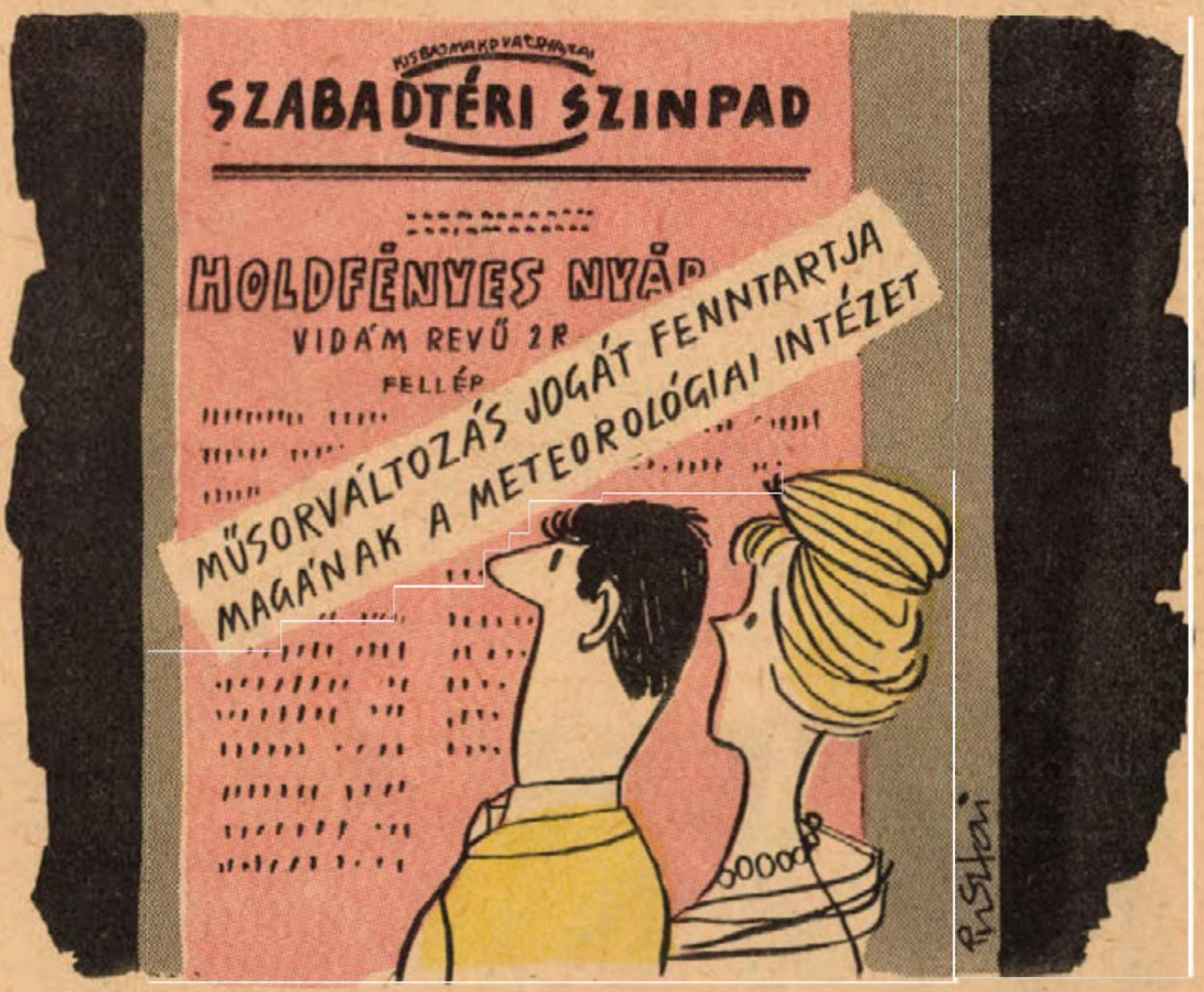
SZABADTÉRI SZINPAD
HOLDFÉNYES NYÁR
VIDÁM REVŰ 2 R
FELLÉP
MŰSORVÁLTOZÁS JOGÁT FENNTARTJA MAGÁNAK A METEOROLÓGIAI INTÉZET
Pusztai

PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Amikor olvastam, hogy egy jugoszláv labdarúgó csapat intézője megmérgezte az ellenfél néhány játékosát, arra gondoltam, hogy mennyi kiváló labdarúgó intéző hevert parlagon a középkorban, a háztáji méreggyártás virágkorában. Kár, hogy akkor még nem ismerték a labdarúgást a mai formájában.

A szóbanforgó jugoszláv intéző úgy gondolta, hogy sokkal sportszerűbb dolog megmérgezni, mint megvesztegetni az ellenfelet. Az előbbi csak egészségügyi kérdés, az utóbbi viszont súlyos morális jelentőségű.

*

Nyelvünk tulajdonképpen nincs felkészülve a női egyenjogúságra. Csak egy példa: Macmillanre nyugodtan mondhatjuk, hogy államférfi. De mit mondjunk Bandaranaike asszonyra, aki Ceylon miniszterelnöki tisztségét tölti be?

Államnő? Államhölgy? Államnéni?

Nyelvújítók, előre!

*

Mindig bosszankodom, amikor a kritikus azt írja egy regényről, hogy unalmas, az ember elalszik tőle.

Micsoda cinizmus!

Ma, amikor az emberiség egyik legelterjedtebb réme az álmatlanság, ma, amikor milliók hánykolódnak álmatlanul ágyukban, ma, amikor az emberek tonnaszámra nyelik az altatót, hogyan merészeli valaki hátrányául felróni egy alkotásnak, hogy aludni lehet tőle?

f. l.

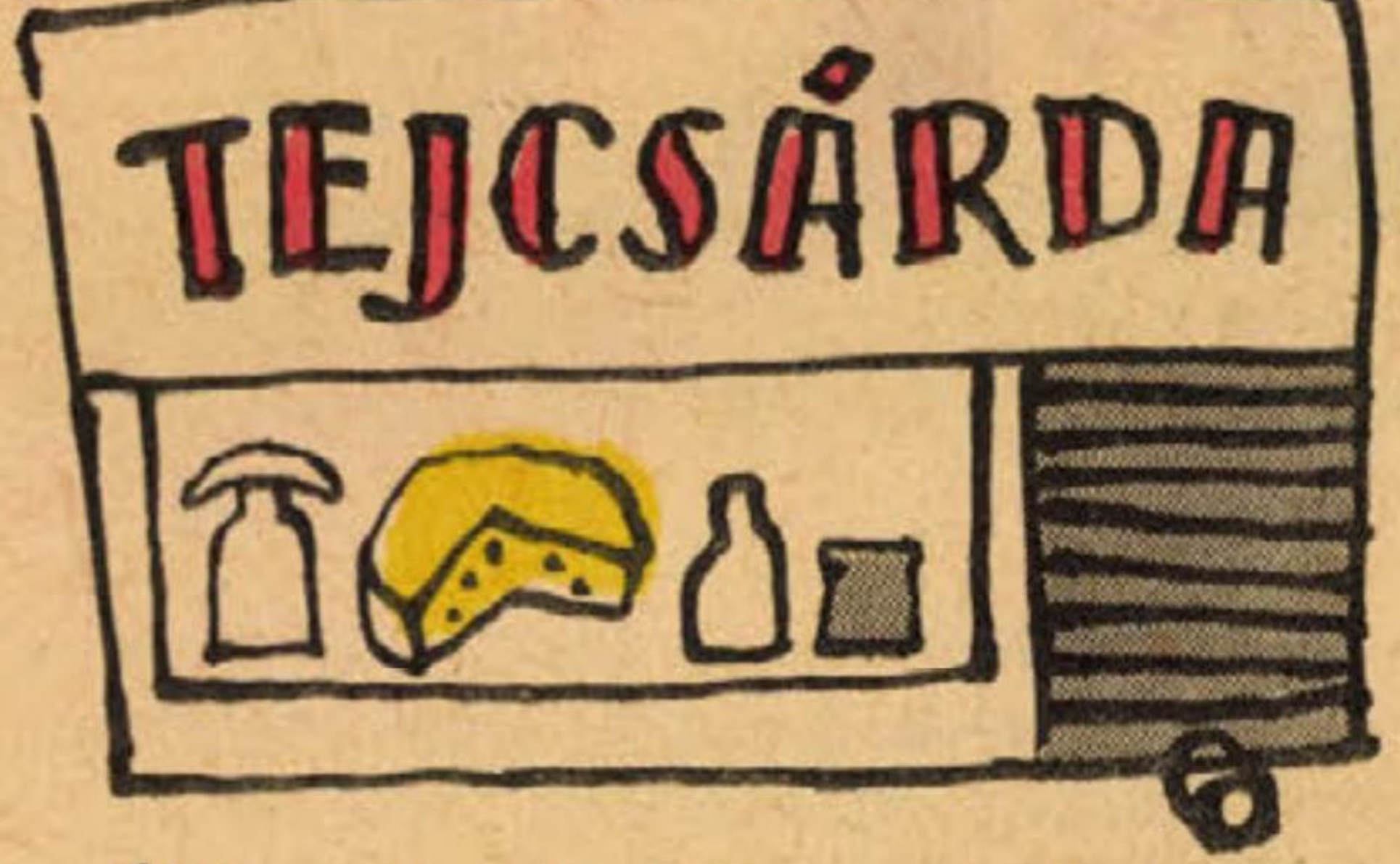

Élet, erő, frisseség, egészség! –
Illata is bőven hirdeti.
Nagy sor férfi türelemmel várja:
Mikor nyílnak már redőnyei?

Elszántak ők: csupán tejet isznak –
Félre fröccsöt, törkölyt és rumot!
Jó e szándék. Ám hiába várnak;
Mert a csárdás alszik. Berúgott.

Darázs Endre

V. Katajev

A SZAKÁLLAS CSECSEMŐ

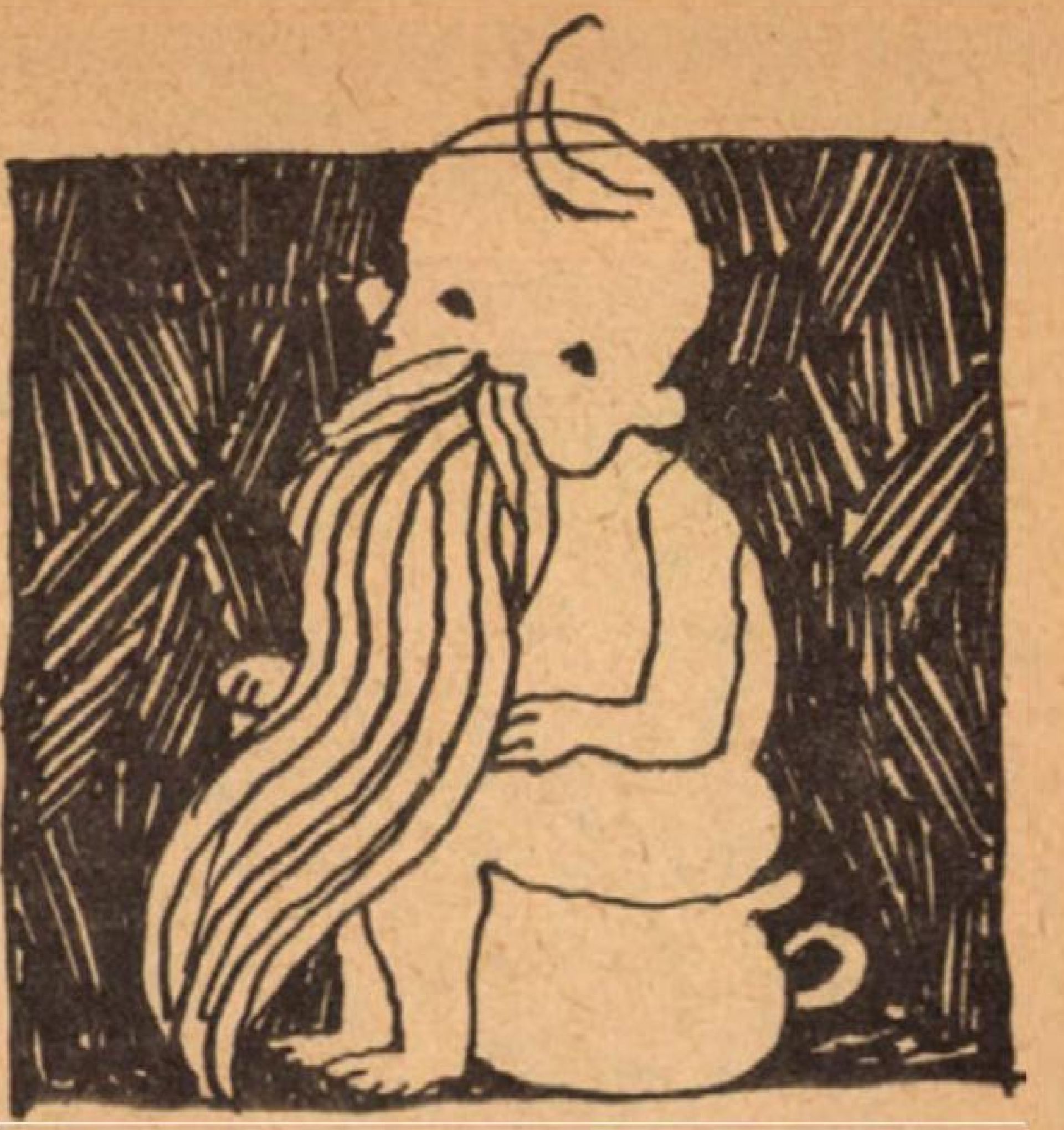

A napokban Moszkvában az a hír terjedt el, hogy egy kétéves csecsemőnek szakálla van. A hír túlzottnak bizonyult.

KRÓNIKA

*

Egy évvel ezelőtt, amikor a szerkesztő egy képes szovjet hetilap kiadásán dolgozott, olyan vidám, derűlátó és naiv volt, mint egy kezdő gép- és gyorsírónő.

A szerkesztőt túláradó örömök babusgatták és kerekre tárt, gyermeki kék szemekkel nézte a világot.

Emlékszem, amikor ez a kedves fiatalember, aki olyan bőkezűen ellátta a munkatársait előlegekkel, elgondolkozva mondta:

— Igen, barátaim. Nagy és nehéz feladat előtt állunk. Gyönyörű képes szovjet hetilapot kell alkotnunk a betűre szomjas tömegeknek. Akárhogy vesszük, sokat kell dolgoznunk.

A munkatársak helyeslően bólogattak.

— Kedves barátaim, kérem, véssék nagyon a figyelmükbe, hogy ennek igazi szovjet lapnak kell lennie... Gyönyörű legyen, ha szabad ezt a szót használnom. Ezért aztán semmiféle marhaság. Értik? Semmi kétfejű borjú... Semmi szenzációs négyesikrek. A szép, új szovjet élet — semmi más, ez legyen a mi kimeríthetetlen anyagunk. Megmondom, miről van szó. Egyesek leközlik egy kutya fényképét. Az eb cigarettázik, olvassa az esti újságot és a fentnevezett kutyust eladják 400 ezer példányban. A fenébe az újságot olvasó kutyával!

— A fenébe a kutyával! Ne olvasson!

Ez egy évvel ezelőtt történt.

*

Csengett a telefon. A szerkesztő felvette a hallgatót és egy perc múlva, amikor felállt, rózsaszín foltocskák virultak az arcán.

— Ide hallgassatok! — kiáltotta. — Mindnyájan ide hallgassatok! Egy csecsemőről van szó! Szakálla van neki! És bajusza! Ez valami tündéri! Hol az a fényképész? Nincs itt? Gépkocsit érte!

Negyedóra múlva a fényképész megjelent a szerkesztőségben.

— Induljon! — kiáltotta lihegve a szerkesztő. — Azonnal induljon. Menjen, fényképezze le azt a csecsemőt, akinek szakálla és bajusza van. Szenzáció! Szenzáció! Esküszöm a csecsemő szakállára, hogy kétszeresére emeljük a példányszámot. Csak az a fontos, hogy a konkurrensek el ne halásszák előlünk a szakállas csecsemőt.

*

Akik azonban szombaton jelennek meg, szintén nem estek a fejük lágyára.

Különben erről majd a maga idején.

*

Másnap a szerkesztő mindenkinél előbb érkezett a szerkesztőségbe.

— Hol a fényképész? — kérdezte a titkárt.

— Nem jött be.

A szerkesztő türelmetlenül gyújtott cigarettára és hogy valamivel elűzze a várakozás idejét, felhívta azokat, akik szombaton jelennek meg.

— Hallo! Maguk nem tudnak semmiről?

— Miről van szó? — érdeklődtek naiv csodálkozással.

— Hm... A szakállas csecsemőről.

— Nem hallottuk. Mi az?

— Bajusza is van neki. Csecsemő.

— No és van neki. Hát aztán?

— Nem hozzák le a fényképét?

— Lehozhatjuk. Miért ne?

— Tehát szombaton?

— No hallja! Persze, hogy szombaton. Ráérünk.

— Mi szerdán. Hihihi.

— Áldásom.

A szerkesztő letette a hallgatót.

— Jó pofa! Azt mondja, ráérünk. Pedig megpukkad dühében. Csoda egy móka! Szakállas csecsemő. Ezer évben egyszer ha van.

Bejött a fényképész.

— No mi van? Lássuk! Mutassa!

A fényképész vállat vont.

— Semmi különös. Először is nem kétéves, hanem öt. Másodszor pedig egyáltalán nincs szakálla. Bajusza sincs. Oldalszakálla sincs. Tessék.

A fényképész a szerkesztő kezébe adta a fényképet.

— Hm... különös. Közönséges kisfiú. Nincs rajta semmi különös. De kár. Nagyon nagy kár.

— Mondtam — szólt a fényképész —, hova a fészkes fenébe sietni? Csak a gyereket nyugtalanítja vele az ember. Folytonosan fényképezik. Éppen előttem fényképezték le azok, akik szombaton jelennek meg. Egy szőkehajú pimasz volt ott tőlük. El se hinnék: egész nap a gyereket fényképezte. Senkit nem engedett a szobába.

A szerkesztő komoran nézegette a gyermek fényképét.

— Itt valami nem stimmel — mondta vészes hangon. — Nekem Podrazsanszkij személyesen telefonált, én nem tévedhettem. Azt mondják, nagy, fekete szakálla van neki. És bajusza... az is fekete... És oldalszakálla... Nem értem.

A szerkesztő gondterhelten vette le a hallgatót a készülékről.

— Hallo! Szóval, azt mondja, szombaton le fogják közölni a fenomenális csecsemő arcképét?

— Leközöljük.

— Akinek szakálla és bajusza van?

— Azt. Oldalszakálla is van neki... Leközöljük. Miért ne?

— Hm... és van róla fényképük? Bajusszal és szakállal?

— Mi az hogy! Meg oldalszakállal. Van neki.

A szerkesztőt kirázta a hideg.

— Hogy lehet az — suttogta —, hogy nálam... a gyereknek nincs bajusza... nincs szakálla... se oldalszakálla?

— Azért, mert a mi fényképészünk jobb az önökénél.

— Mit akar ezzel mondani? Hallo! Hallo!!! A fene ette meg! Letette a hallgatót. A csibész!!!

A szerkesztő futkározott az irodában, majd megállt a fénykép előtt.

— Elő az autóval. Induljon. Tisztázza nekem az esetet. De ha kiderül, hogy szakállt ragasztottak annak a gyereknek, jegyzőkönyvet veszek fel. Odakötözöm őket a szégyenfához, oda én... Induljon!

*

A szerkesztő úgy forgolódott az irodájában, mint a tigris. Egy óra múlva megjelent a fényképész.

— No? Mi van?

A fényképész ingadozó léptekkel botorkált az asztalhoz és bánatosan rogyott a székbe.

— Kitisztázta?

— Kitisztáztam. — A fényképész legyintett és sírva fakadt.

— Beszéljen már! Mit húzza az időt? Fúj! Szakállt ragasztottak neki?

— Rosszabb.

— Megvesztegették az orvosi személyzetet?

— Rosszabb.

— De micsoda? Mondja!

— Lefényképezték... a szakállas csecsemőt és azután... megborotválták.

A szerkesztő elvesztette az eszméletét. Amikor magához tért, így suttogott:

— A mi... gyönyörű... szovjet... szakállas csecsemőnk... És megborotválták. Ezt nem bírom ki. Istenem! Miért vagyok olyan rettenetesen szerencsétlen?

1934

Oroszból fordította: Pogonyi Antal

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

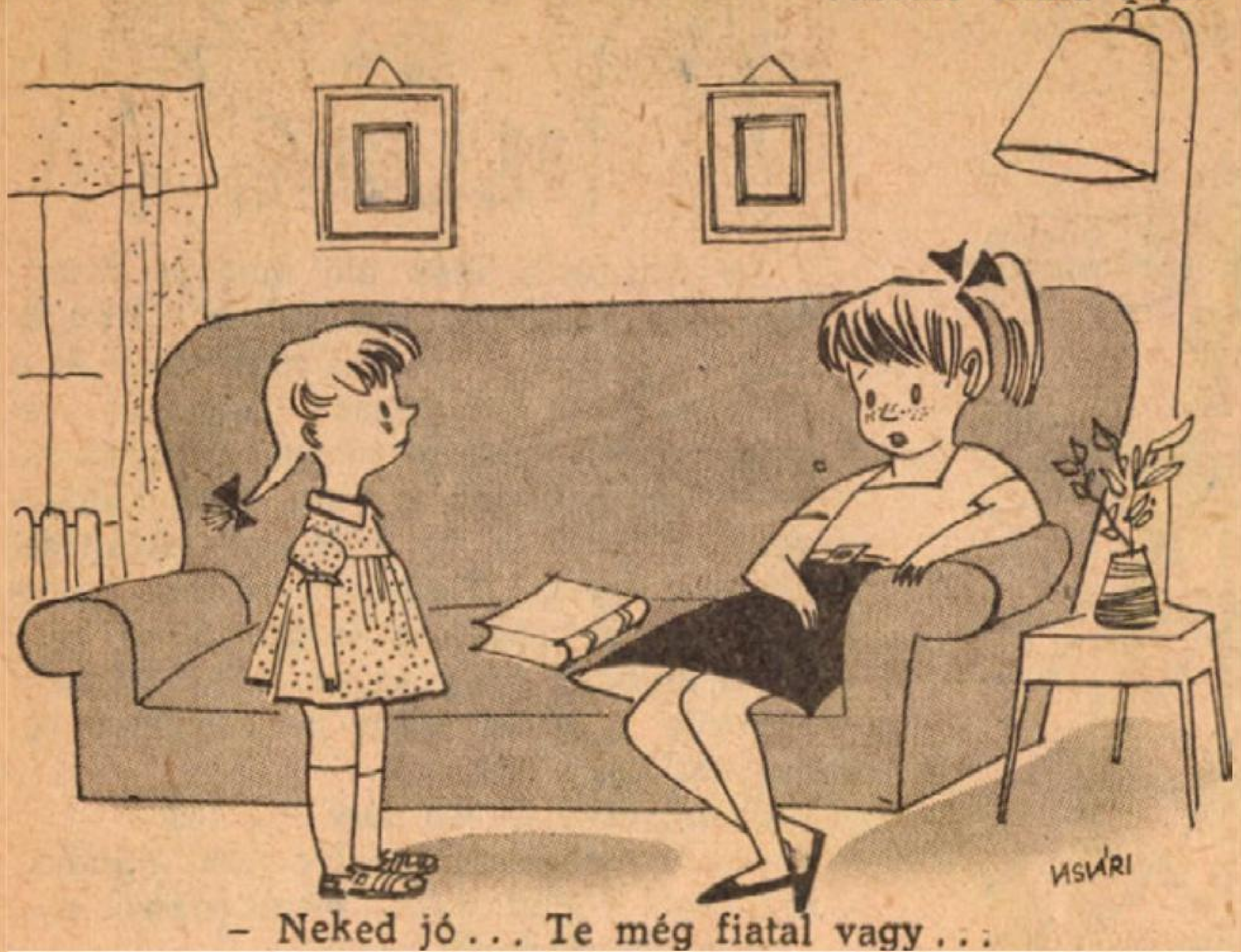

– Neked jó . . . Te még fiatal vagy . . .

Szegény belga...

Erdei Sándor rajza

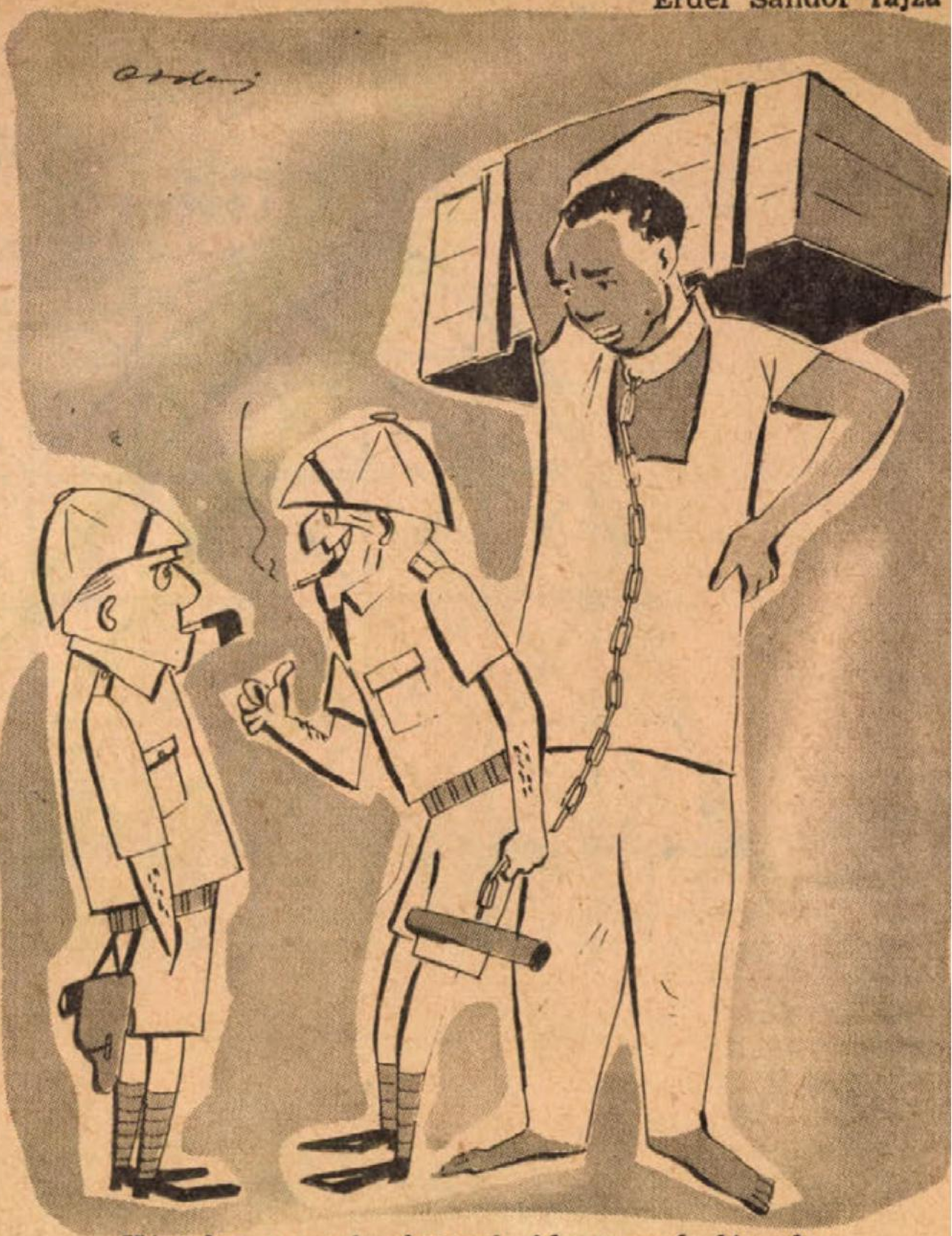

– Képtelen vagyok elmenni, ide vagyok láncolva . . .

Kisegítő a cukrászdából

Toncz Tibor rajza

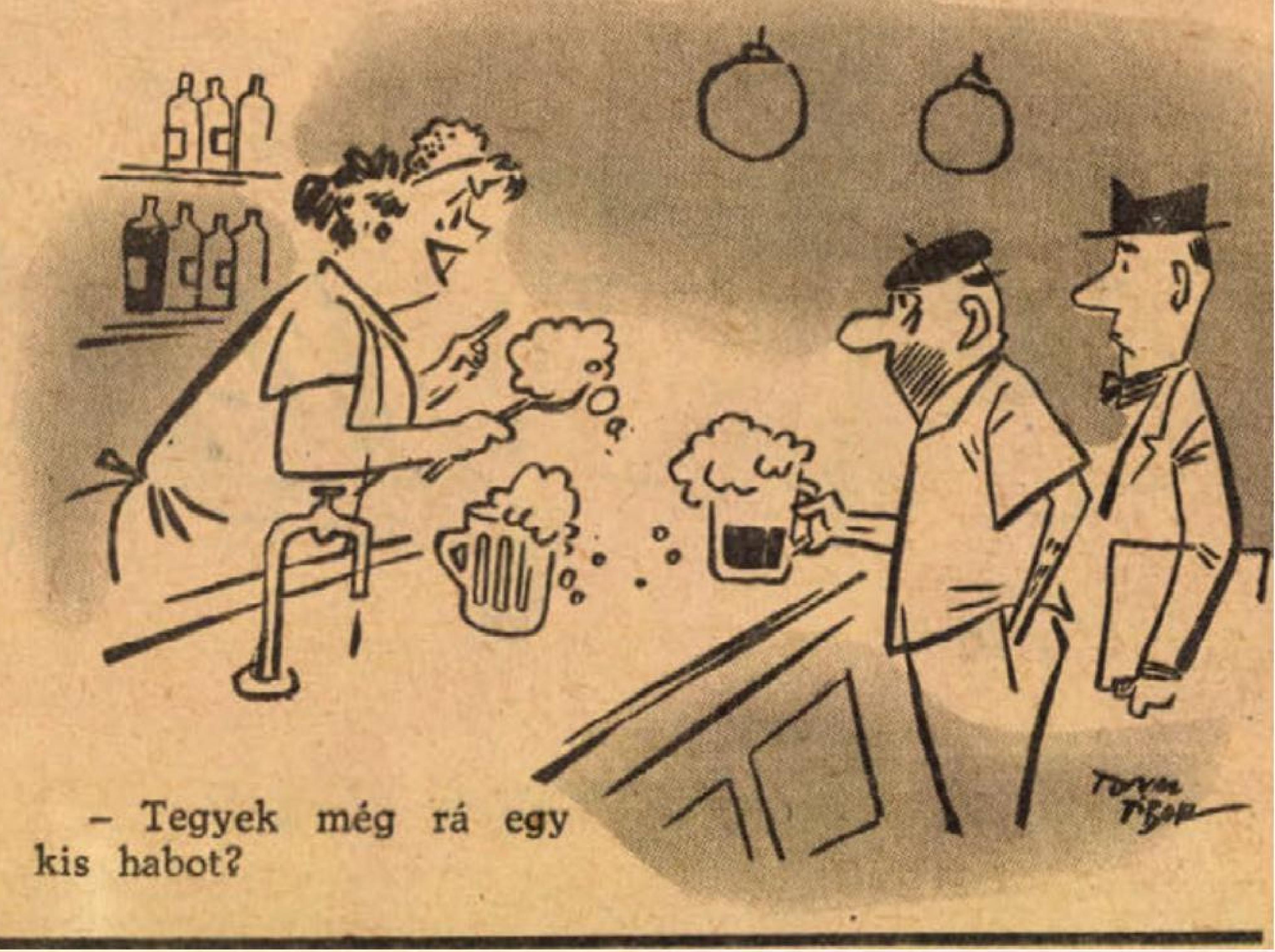

– Tegyek még rá egy kis habot?

Talány

Meg akartam lepni Balatonról hazatérő feleségemet és kitakarítottam a lakást; felmostam a konyhát, kisöpörtem a szobát, elmosogattam az edényeket, kiürítettem a hamutálcákat, aztán port törültem. Nem tudom, milyen szél fújhatott a házunk körül, valószínűleg számum lehetett, mert a bútorokon vastagon feküdt a por.

A zöld portörlő ronggyal letörültem a rekamié tetejét, az asztal lapját, a könyvszekrényeket, aztán az ablakhoz léptem, azzal a titkos szándékkal, hogy kirázom a rongyot. Ösztönösen cselekedtem. A mozdulat bennem volt. Görcsösen szorongattam az alélt, gyűrött porrongyot az utca felett, amikor hirtelen eszembe jutott: mit csinálsz, te őrült! Ez tilos! A porrongyot nem lehet kirázni az utcára a járókelők fejére. A szemközti ház egyik ablakában felfedeztem egy sápadt arcú, borzas hajú asszonyt, aki mozdulatlanul, mint valami szobor, meredten az ablakomat figyelte.

Ekkor kilopakodtam a lépcsőházba és ott akartam kirázni a porrongyot. Nem tudom, honnan, talán a falból, hirtelen előttem termett a házfelügyelő. Az utolsó pillanatban gyűrtem zsebre a porrongyot, mielőtt még észrevehette volna. Mindenesetre gyanús voltam neki, mert fürkésző, vallató tekintetet vetett rám Zavarba jöttem. Kinyújtottam a kezem és a plafont kémlelve, felsóhajtottam: „Hála isten, nem esik! . . ." A házfelügyelő is felnézett a plafonra, aztán a kezemre és nem szólt semmit, csak olyan furcsán nézett rám, idegesen billegetve bajuszát.

– Csak nyugodtan! – mondtam magamnak. – Ne hamarkodd el a dolgot. A portörlő rongyot ki kell rázni valahová . . . Igen ám, de hová?

Leültem egy karosszékbe és koncentráltam. Mit szokott csinálni adott helyzetben a feleségem? Hiába erőltettem az agyam, nem emlékeztem rá. Lehet, hogy sose törült port? Az lehetetlen! Hiszen akkor el lennénk temetve. Vajon hova rázta a rongyot? Ne adj isten, hogy rájöttem volna. Tíz éve élek együtt egy asszonnyal, akiről azt hittem, mindent tudok, s íme, most kiderült, még azt se tudom: hova rázza ki a portörlő rongyot.

Egyszeriben sok minden világos lett előttem. Eddig például nem tudtam, mit keresett Júlia az ablakban, éjnek idején. Megérezte talán, hogy Romeo bújkál a gyümölcsöskertben? Nem hiszem. Valószínűleg ki akart rázni egy porrongyot, szegényke, azért ijedt meg annyira, azért kiáltotta: „Jaj nekem!", amikor meghallotta Romeo hangját.

Jaj, nekem is! Mitévő legyek? Nem rázhatom ki a portörlő rongyot a szoba közepére. Még sohase láttam, hogy a feleségem ezt tette volna. Undorodva a padlóra dobtam a zöld rongyot; ott feküdt szétterülve, lomposan, porosan, szemérmetlenül.

Felötlött bennem az is, hogy fogok egy régi kalapot és abba rázom bele a port, aztán a kalapból átrázom egy nagy zsákba, a zsákot pedig, ha tele lesz porral, kiviszem az összekötő vasúti hídra és bedobom a Dunába. Elméletben ez célszerű megoldásnak látszott, de a gyakorlatban nem vált be. Hiába ráztam óvatosan a rongyot, a por nem ment bele a kalapba, hanem rárakódott a ruhámra, a hajamra – pillanatok alatt megőszültem.

A szobában lomha porfelhők gomolyogtak, egész alacsonyan. Ha jól láttam, forgószél is kerekedett a szobában és a szemem-szám tele lett porral. Akácokat fogok ültetni – gondoltam magamban –; azok majd megkötik a port.

Amikor a feleségem hazajött, én az ablaknál álltam és darabonként lökdöstem ki az ablakon minden egyes porszemet. Épp a tizenötmilliomodik szemecskénél tartottam.

– Mit csinálsz? – kiáltott rám a feleségem megdöbbenve.

– Pszt! – feleltem titokzatosan. – Ne zavarj! Tizenötmillió egy, tizenötmillió kettő! . . .

Mikes György

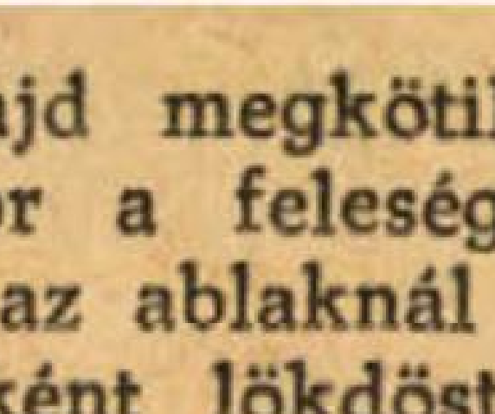

Az olasz kormány a helyzet magaslatán

Szegő Gizi rajza

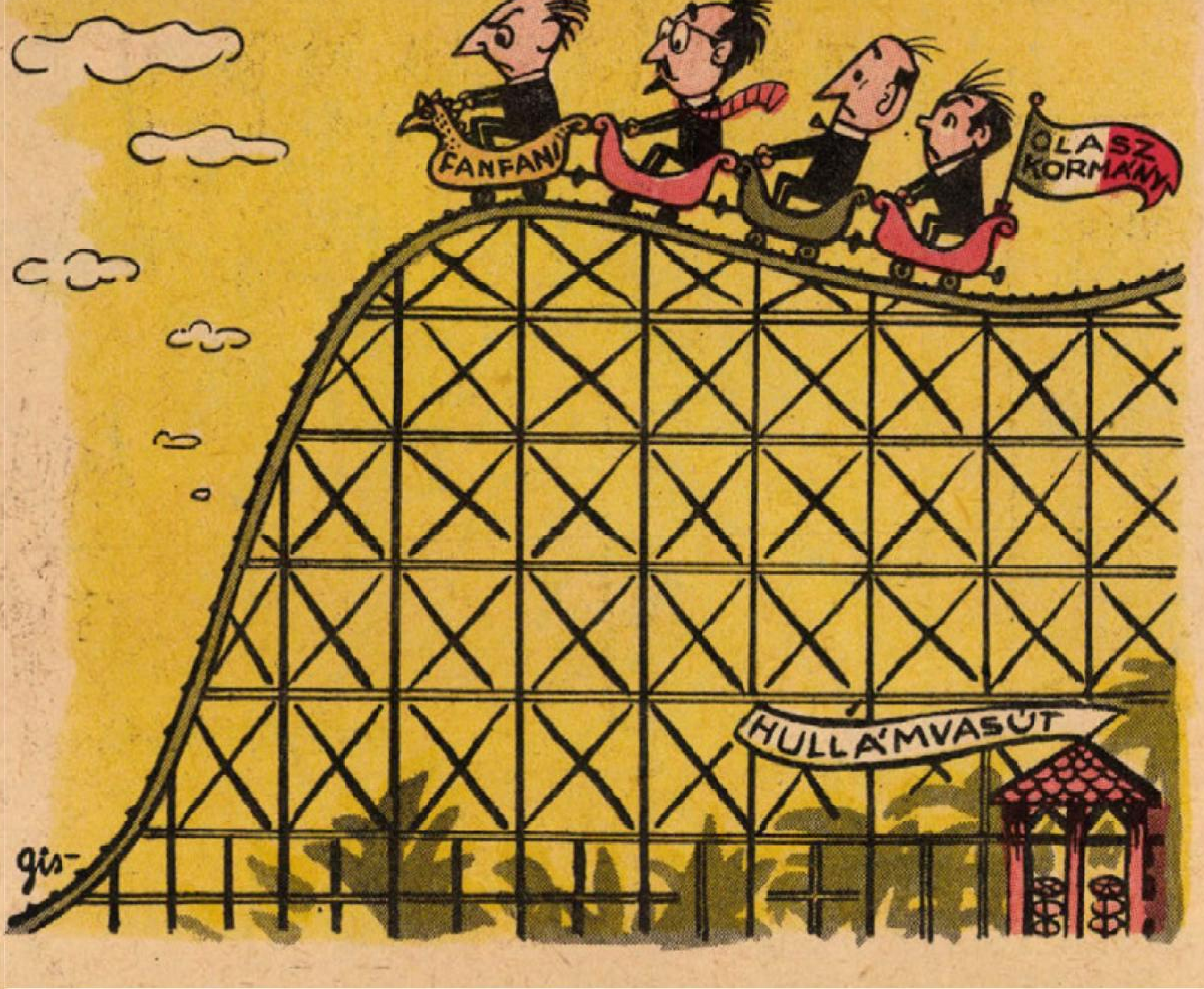

Az ám!

Toncz Tibor rajza

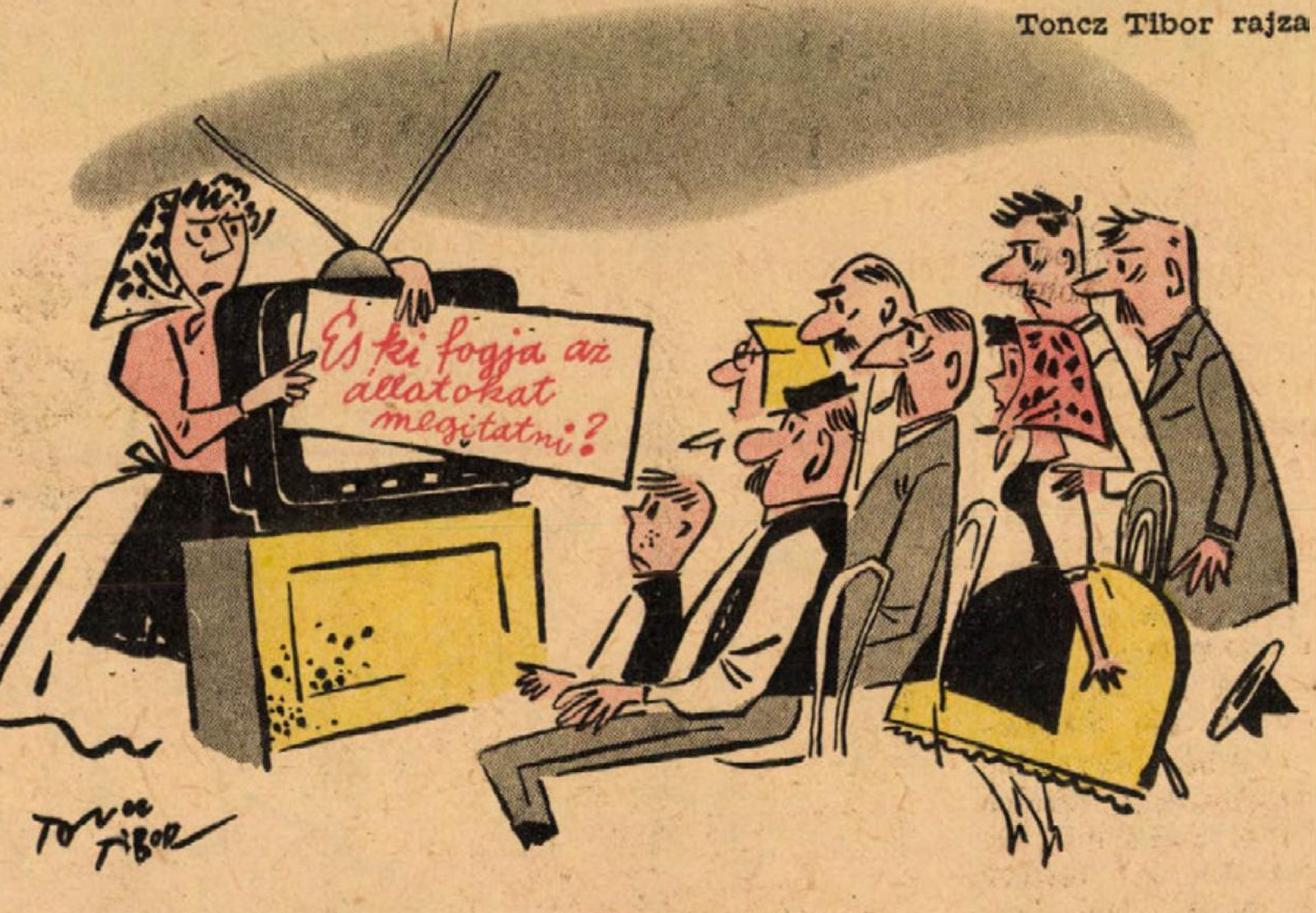
És ki fogja az állatokat megitatni?
Toncz Tibor

Teljes gázzal!

Schwott Lajos rajza

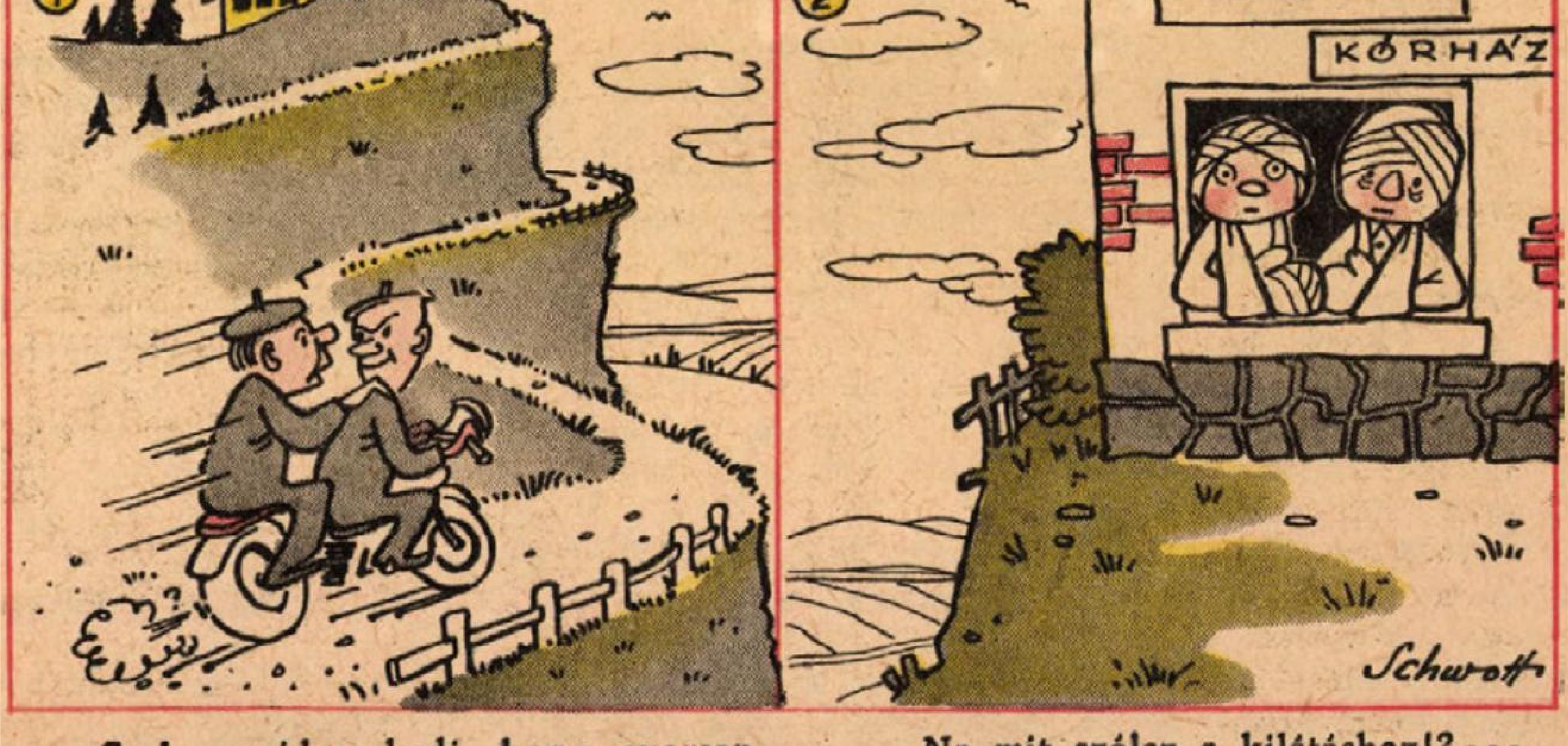

– Csak ne idegeskedj, hogy gyorsan megyünk! Minél előbb szeretnék már gyönyörködni a kilátásban!

– Na mit szólsz a kilátáshoz!? : : :

FONTOS AZ ILLEM

Az Amsterdamban élő magyar disszidensek egyesületbe tömörültek. „Hongaarse Vereniging” címmel működnek és a „Pro libertate Hungariae” hangzatos szólamot írták levélpapírjuk homlokára. Mert levélpapírjuk is van. Azon küldözgetik tagjaiknak az időszerű értesítéseket. Az egyik, „Tisztelt Honfitárs!” kezdetű irat a kezünkbe került. Arról értesíti a tagokat, hogy az egyesület Prinsenhofsteeg 5. szám alatti helyiségében zenés mulatság lesz.

A meghívó utolsó sora így fest:

– „Nyomatékosan felkérünk mindenkit, hogy a tisztességes viselkedésről senki sem feledkezzék meg!”

Bár nem óhajtunk beleavatkozni az amsterdami magyar disszidensek belügyeibe, mégis megkérdezzük: milyen viselkedést tanúsítottak a tisztelt honfitársak a legutóbbi összejövetelen, ha erre a figyelmeztetésre szükség van?

Nyári tűnődés

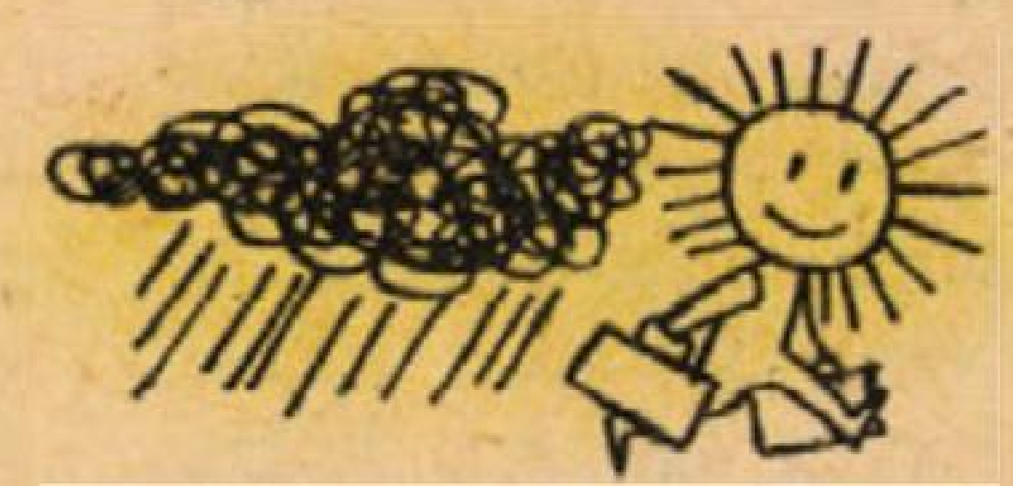

A szabadságok szezonja ez,
Konstatálhatjuk, sajnos, máris,
Hogy idén nyáron alighanem
Szabadságra ment már a nyár is.

Azt kérdezik az érdekeltek,
Akik a statisztikát lesik:
Hogy van az, hogy a sok csapadék
Pont szabadságidőre esik?

(—véghy)

E heti hirdetésünk

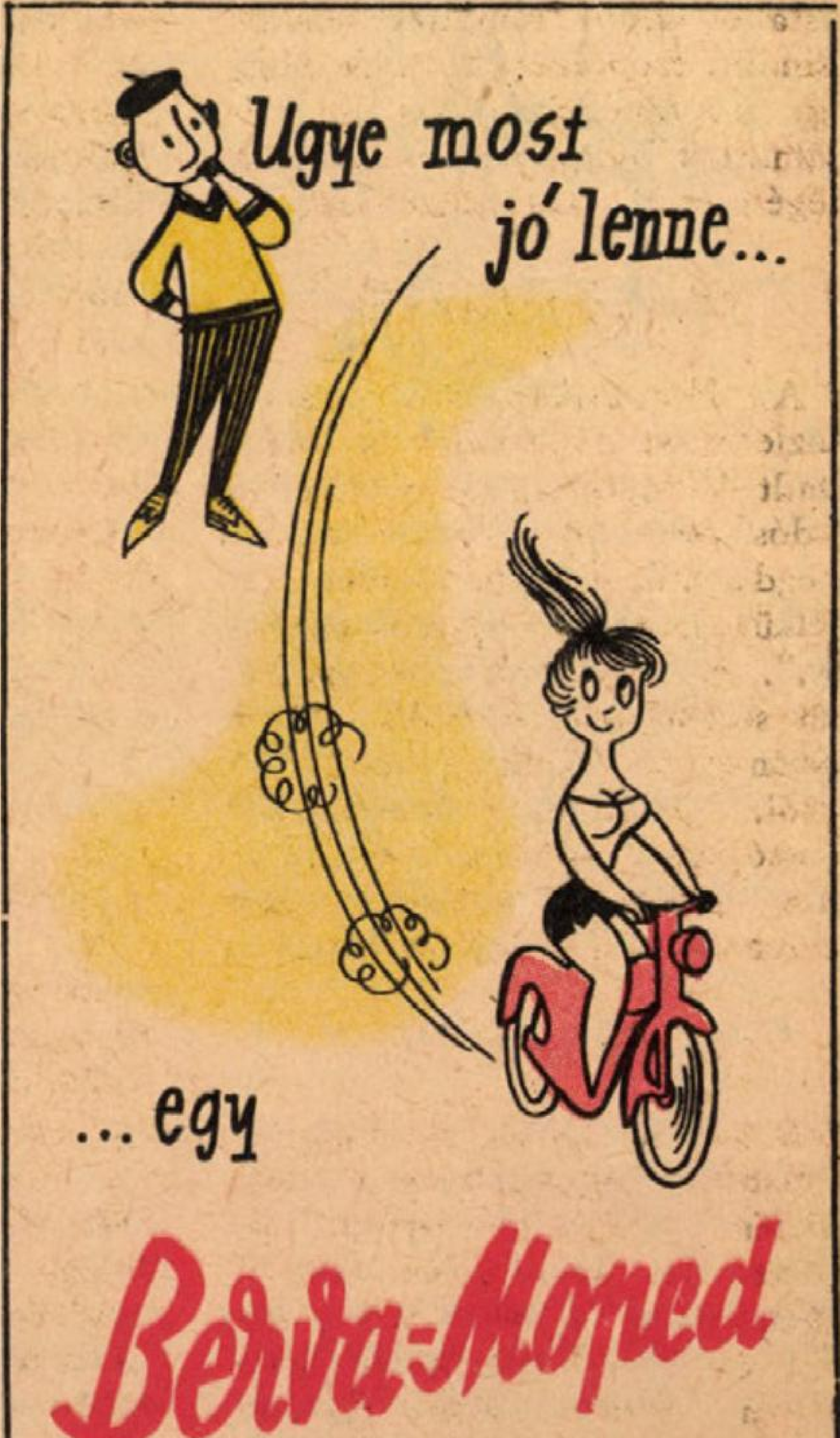

Uborkaszezon

Réber László rajza

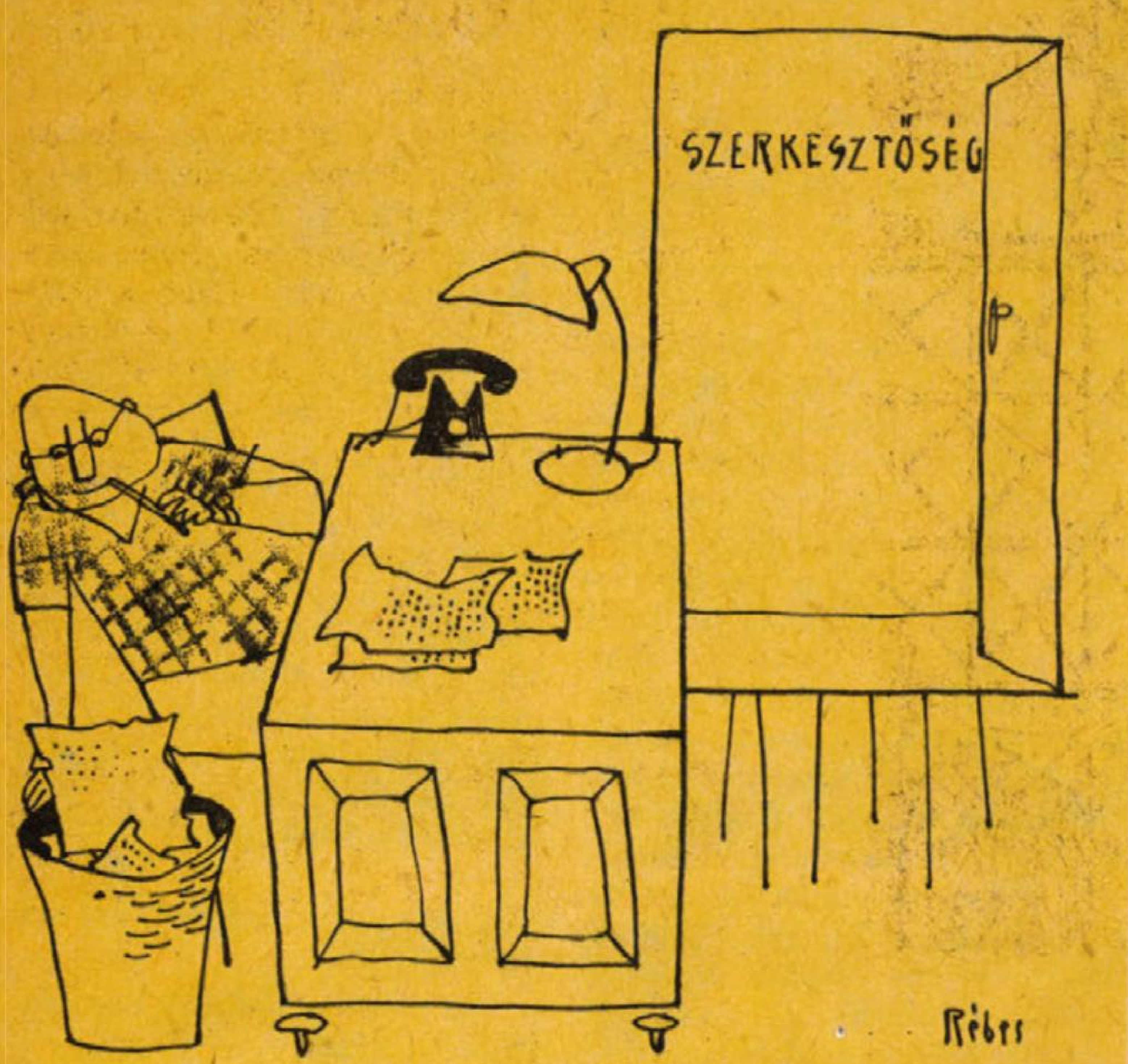

Vágyálom

Kaján Tibor rajza

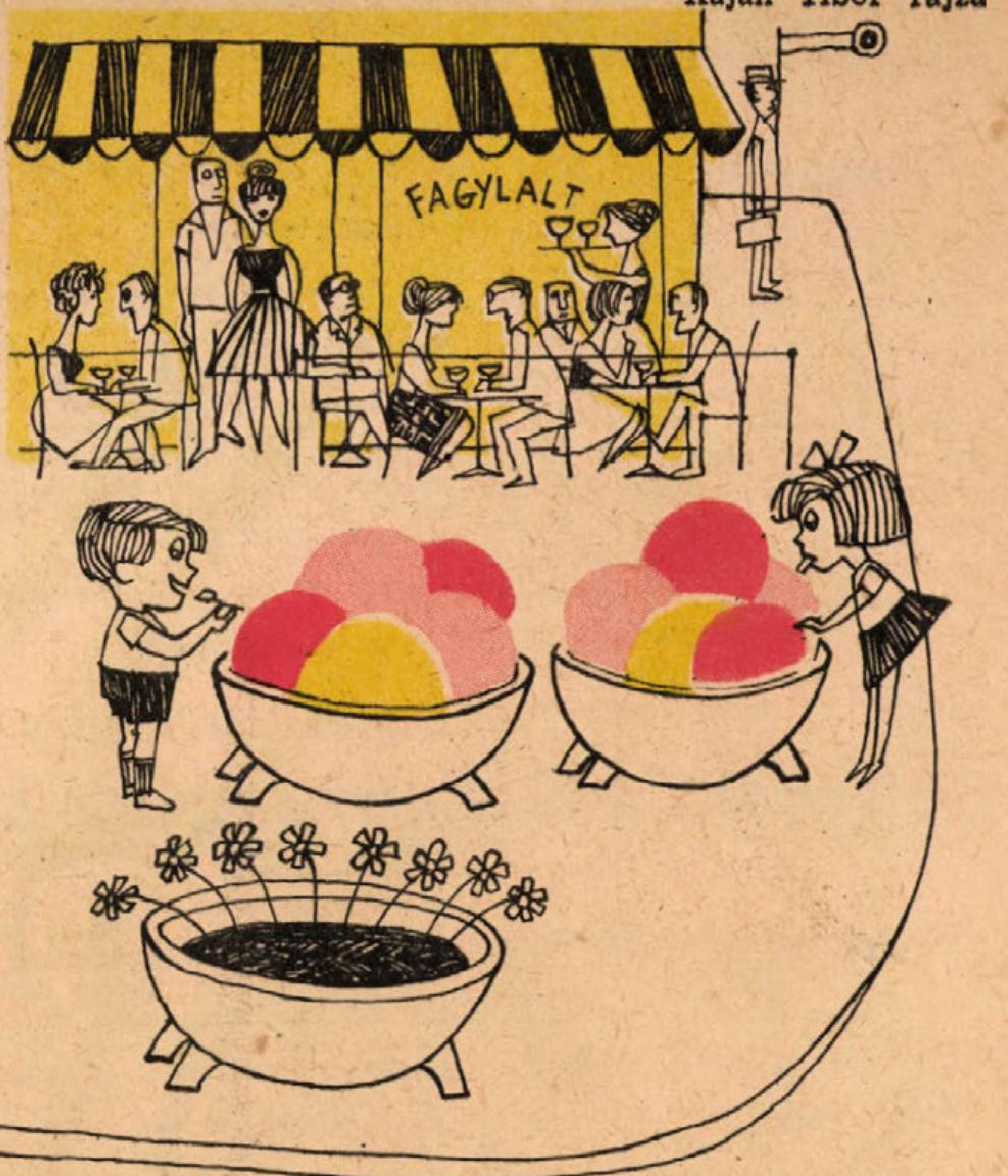

Ezt olvastuk

Rettenetes átalakulás

Az Esti Hírlap közölte, hogy „hangfelvétel készült Mozart-operák tenoráriáiból, a főbb szerepekben Takács Paulával és Simándi Józseffel". A hír hallatára megdöbbentünk. Arról már hallottunk, hogy egy tenoristából kínos műtéttel lehetne csinálni szopránénekest, de hogy egy szopránénekesnővel mit csinálhattak, hogy tenorista lett a végén – ez megfejthetetlen!

Megnyugtató hír

A Népszabadságban varsói közleményt olvastunk a megáradt Visztuláról, mely emigyen tudósított: „A veszedelmesen megduzzadt folyam minden baj nélkül haladt át a város területén". A folyamnak e szerint tehát semmi baja nem lett. Most kíváncsian várjuk a tudósítást arról, mi mindent találhattak Varsóban a Visztula üresen maradt medrében, miután a folyó szerencsésen áthaladt a városon.

Határsértés

A Hétfői Hírek glosszájában olvastuk: „A napokban a svájci rendőrség hegymászóruhába öltözött két tagja jelent meg a Mont Blanc hófödte bércei között és letartóztatták dr. Elio Bianca orvost, alias Emman testvért, a valóságnak meg nem felelő hírek terjesztése miatt".

Emman testvér alighanem így szólt a svájci rendőrökhöz: Mit keresnek önök a Mont Blancon? Emmán Olaszország!

Talányos mondat

Az Esti Hírlapban olvastuk: „Van egy fűszer-csemege reprezentatív üzletünk a Tárnok u. 26. szám alatt, a Vár központjában, ami túlterhelt. Számtalan időben fél órákat kell minden kiszolgálóhelynél sorbaállni. De a volt palota felé eső résznek nincs semmi üzlete, ami igen szükséges volna . . ."

Három mondat – három kérdés: A Vár központja túlterhelt, vagy az üzlet? Mit jelent vajon a számtalan idő? A semmi üzlet volna igen szükséges, avagy inkább a jobb fogalmazás?

Kicsi, de sűrű ország!

A Vendéglátás című lap Újzélandról írva elmondja, hogy Újzéland százhúszezer négyzetméter területen fekszik, nem egészen kétmillió lakósa van és öt árosztályba sorolt ezerszáz szállodával rendelkezik. Ha ez így igaz, Újzéland felülete akkora, mint egy háromszáz méterszer négyszáz méter oldalú téglalapé. Egy-egy lakósának – szálloda nélkül – maximum hússzor-harminc centiméteres földdarabka jut. Hogy tudnak az újzélandiak este lefeküdni?

Dr. Árgus

Nemzetközi Grand Prix

Várnai György rajza

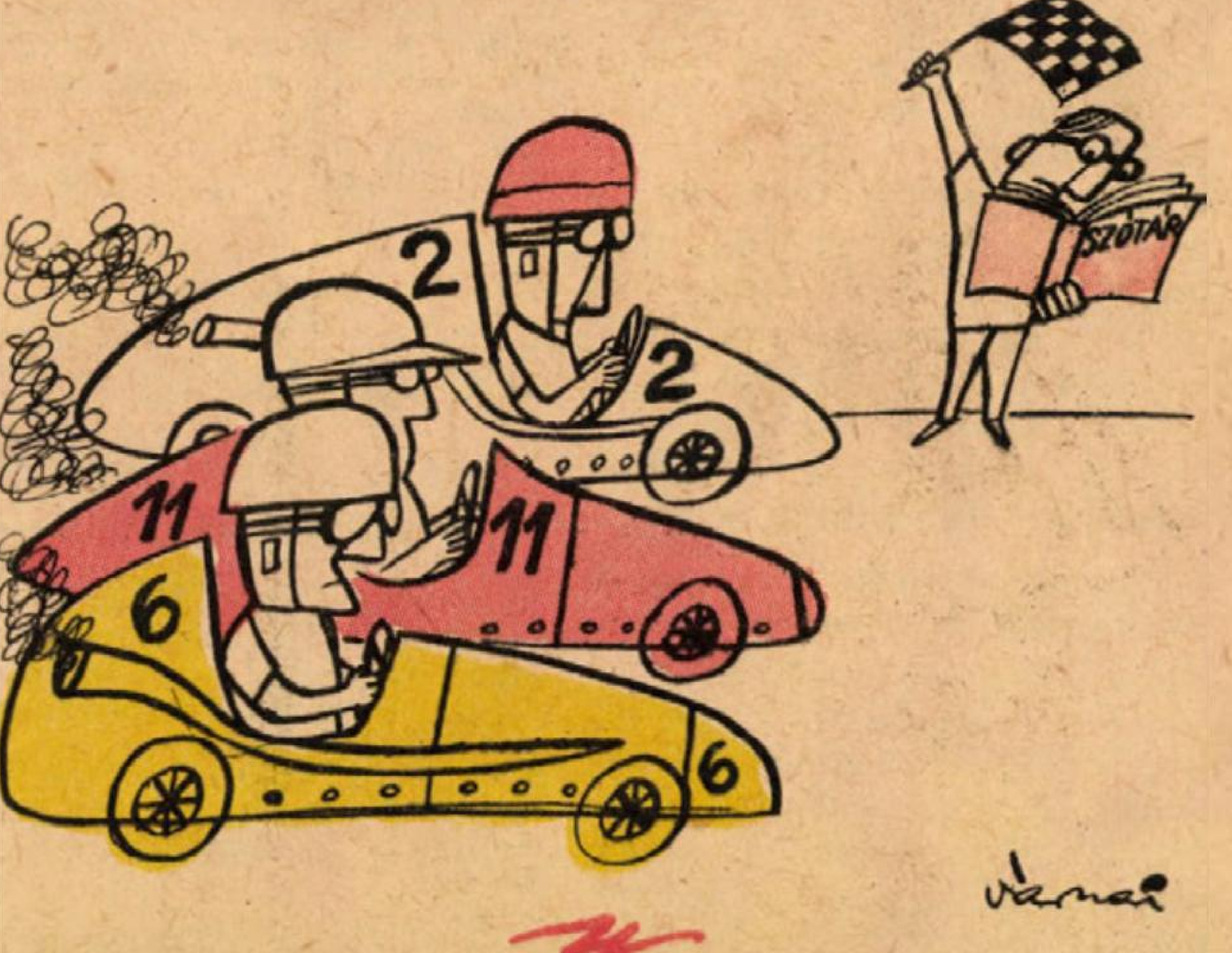

Balatonszárszói képeslap

Schwott Lajos rajza

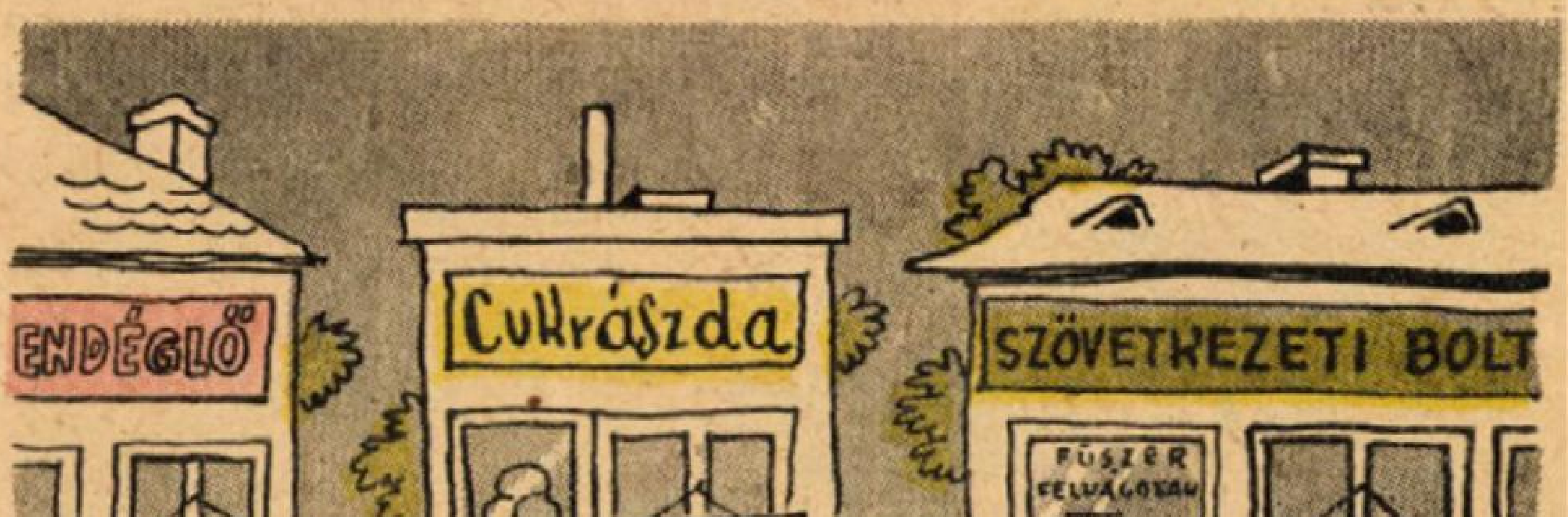

– Mondja csak, kedves bátyám, a Balaton nyitva van? ; ; ;

Le a bürokráciával

Bolygó megálló!

Mióta a 6-os autóbusz Óbudára jár, megállója mindig a Lajos utcai iskola kerítése mellett volt, ahol szép széles járda várta és árnyas fa védte az utasokat. Tavasszal, a mi közel húsz év óta megszokott megállónk elkezdett mozogni. Előbb svungot vett előre, majd hátra duplázott. Régi jó megszokott helyét elhagyta és tíz méterrel az iskola kapuja felé csúszott. Itt sem volt megállása, mert nyilván az iskola tiltakozott a tolakodásért. Tehát legközelebb a mi megállónk hátrálni kezdett és a piacon, a zöldséges kosarak között találtuk meg. Itt aztán mindenkinek a terhére volt és nem tűrték meg tovább egy hétnél. Mennie kellett tovább, de nem az ésszerű régi helyére, a Lajos utca sarkára, hanem Óbuda felé, a Kolozsi tér ellenkező sarkára, és ezzel vált komolyra a megállóhely-vándorlás. A járda ugyanis itt alig másfél méter széles és mikor egy „H" és egy „29"-es kocsi egyszerre fut be a Kolozsi térre, 40–50 utas (vasárnaponként 80–100 utas) várja a 6-ost életveszélyes helyzetben.

Munkahelyünkön mindent megtesznek a balesetek megelőzésére, testi épségünk védelmére a közlekedési rendőrség is lépten-nyomon vigyáz. A busz-vállalat miért játszadozik velünk? Adják vissza a Lajos utcai megállónkat.

A környék felzaklatott utasai

Sürgős orvoslást!

Kedves Ludas!

A IV. számú Sebészeti Klinikán fekszem. Miután úgy gondolom, közügy: közlöm Veled, hogy a klinika liftje egy hónapja nem működik. Amint látom, ez komoly zavarokat okoz. Nem ártana, ha pellengérre állítanád ezt az abszurdumot. Elképzelhető, mit jelent ez egy ilyen intézménynél. Sürgős orvoslást kérünk!

Egy beteg

Korai lombhullás...

Annak a nyolc darab jobb sorsra érdemes fának, amelyiknek a Stáhly utcában van „járdafoglalási engedélye", az lenne a hivatása, hogy a Semmelweis kórházat beárnyékolva javítsa a levegőt. Ezt a kettős funkciót, sajnos, nem tudják betölteni ezek a gyér lombú fák, mert még tavasz elején ellepte őket az amerikai szövőlepke, és néhány hét alatt olyan szépen lelombtalanította őket, hogy siralom rájuk nézni. Ha ez a jelenség valahol egy tanyai dűlőúton tárulna a szemem elé, bosszankodnék ugyan, de nem csodálkoznék. De itt, a főváros szívében, egy kicsit furcsának tartom, ezért bosszankodom is, meg csodálkozom is. Nem lehetne a tisztasági napok mintájára növényvédelmi napokat is tartani?... — kérdi

egy növénybarát a Semmelweis-kórház napos ablakából

Az érdekeltek hozzászólnak

„Tartós bosszúság egy Tertával" című közleményükkel kapcsolatosan a Műszaki Gumigyár gyártásvezetőjétől ígéretet kaptunk, hogy augusztus 1-étől nagyobb mennyiségben gyártanak gumiszíjakat. Ha ígéretüket valóra váltják, módunkban lesz megfelelő mennyiséget a kereskedelemnek átadni.

Telefongyár
Budai Győző
főoszt. vez.

Időszerű pótkocsi

Toncz Tibor rajza

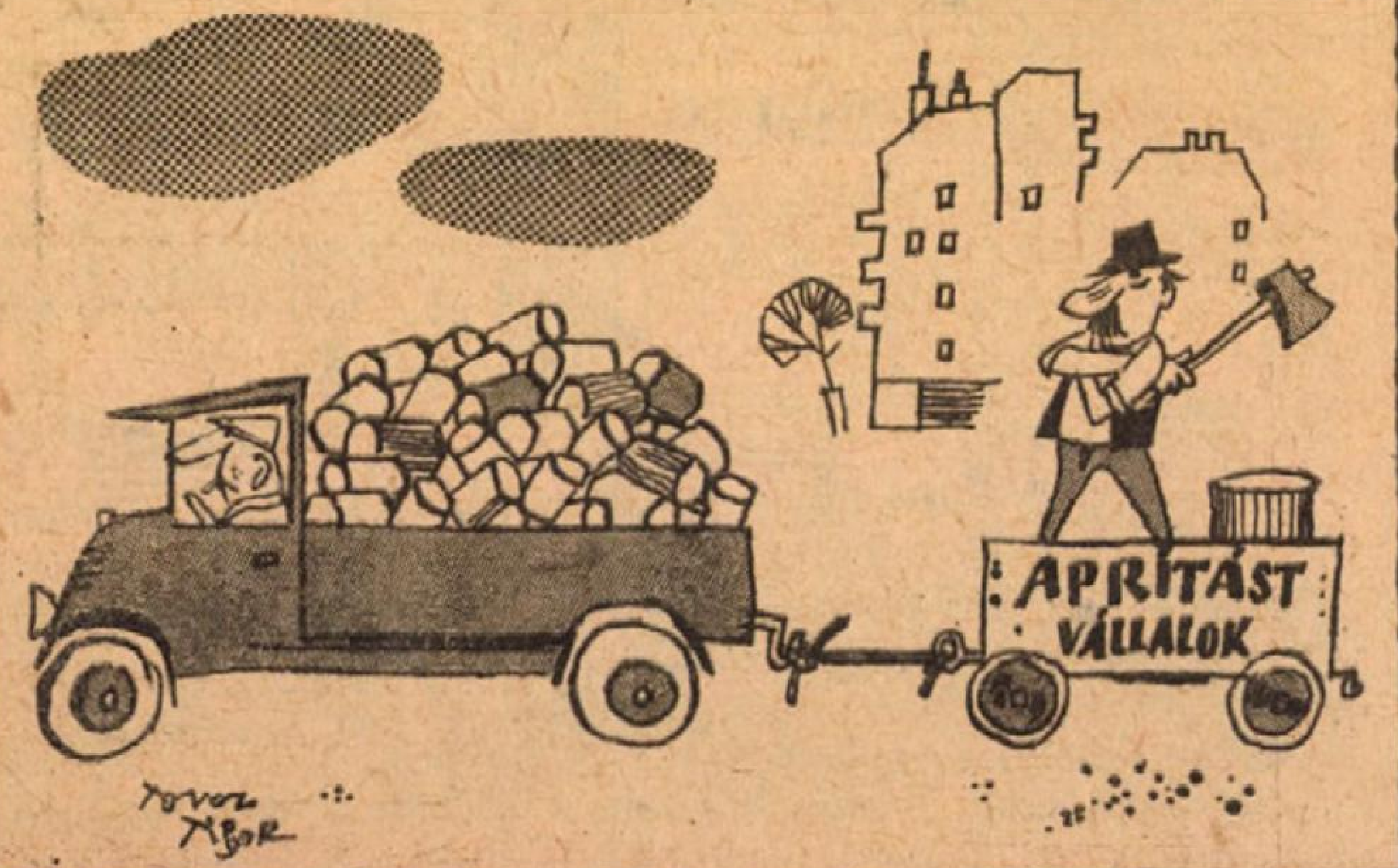

Árok is van, gödör is van...

Újpesten, a Lórántffy Zsuzsánna utcát részint családi házak, részint pedig az Újpesti Asztalosárugyár foglalja el. 1955-ig zavartalanul uralkodott itt a civilizáció – a családok laktak, a gyár gyártott. Ekkor azonban új építkezésbe kezdett a gyár, hogy még több, még nagyobb asztalok kerülhessenek a dolgozók ebédjei alá – ami nagyon helyes. Az már viszont nem helyes, hogy röpke négy év múltán – amikor befejeződött az építkezés – az úttest helyén egy kies, hegyes-völgyes vidék keletkezett. Ez még nem minden. – 1959. nyarán újabb elemi csapás sújtotta a Lórántffy Zsuzsánna utcát: megkezdték ugyanis a szomszéd Árpád út javítását, és az onnan kiselejtezett bazalt-kockákat ide hordták be. Ezek után a járművek felszorultak a gyalogjárdára és azt is tönkretették. Később nomád munkások egy csapata betévedt ugyan a Lórántffy Zsuzsánna utcába, de miután több helyen felásták az út máris nagyon megviselt testének közepét, és olajat sehol sem találtak, ők is továbbálltak. A gödrök helyén esős időben most szép tavak vannak – melyeknek vize legtöbbször viharosan hullámzik az itt lakók sóhajaitól. A természet pedig, amelytől annak idején utcát rabolt a civilizáció – tovább folytatta diadalmas visszahatolását: a kövek között, földhányásokon magok csíráztak ki, és az egyre viharosabb erejű, fent említett eredetű szélben ma már félméteres buja növényzet lengedez.

A természet leigázta az embert.

Már mint a hanyag, bürokratikus természet...

Dr. Csákvári György
IV., Lórántffy Zs. u. 5.

Miskolci mozaik

Közlekedési örömhír. Megszüntetik a Miskolc–Hejőcsaba közti villamosjáratot és húsz új autóbuszt állítanak be a Csaba–Tapolca vonalon. Ez azt jelenti, hogy az eddiginél sokkal többen járhatnak a híres tapolcai strandra –. ha elférnek. A strand ugyanis most is mindig zsúfolva van.

A társadalmi munkával egy kis baj van Miskolcon. Sokan jelentkeztek, de azután elfelejtkeztek a munkáról. A házak előtt ugyan létesültek kis virágos kertecskék, egyesek locsolják is, de a jelentkezők nagyobb része kertészkedés helyett csak szagolja a virágokat. Vannak olyanok is, akik nem dolgoznak, nem szagolnak, de letépik a virágokat. Azt hiszik, ez is társadalmi munka.

Tapolca gyógyfürdőn mindössze egy régi kis szállodácska van, az Anna. Megérkezik egy utas két bőrönddel és a szálló előtt megkérdezi egy másik vendégtől:

– Tessék mondani, van szoba?

– Dehogy van! Szeptember 15-ig minden szoba foglalt.

Az új vendég tanácstalanul áll a szálló előtt, mire a másik jóakaratúlag tanácsolja:

– Tessék addig fürödni...

A villamosok régiek, kopottak, rázósak. A város ugyanis csak a Pesten már kiszuperált villamosokat kapja. Ez így van már régóta. Legutóbb arról olvastak a miskolciak, hogy a fővárosban ismét leállítanak néhány kiszolgált, régi típusú, ócska villamost és helyükbe „stukák" kerülnek.

– Na, megint lesz „új" villamosunk – sóhajtanak Miskolcon.

Képzelt beszélgetés a tanácsnál.

– Kérem, már elmúltam nyolcvan éves, szeretnék nyugdíjba menni. Nem tudom ellátni a munkámat, állandóan panaszkodnak rám.

– Nem lehet, öreg. Még dolgoznia kell. De vigasztalódjon, lesz utánpótlás! Már benne van a távlati tervben! Addig maga látja el a munkát.

És az öreg gázgyár tovább dolgozik.

P. L.

Lakom, de — hol?

Tudomásom szerint a Gubacsi hídfőnél lakom. Ez a félköríves, hatvanöt lakójú ház azon furcsaságok közé tartozik, amelynek homlokzatán háromféle utcatábla és hatféle számozás van. Téglagyár tér. Közműhely telep és Zamárdi utca. A ház minden bejáratánál, ezenkívül az épület közepén is külön szám van és a ház oldalain pedig különböző utcatáblák. Ez az összevisszaság azt eredményezi, hogy ha valakit keresnek, nem találják meg. Nem hiszem, hogy ilyen bonyolult jelzés akadna másutt. Derítse ki a Ludas, hogy én tulajdonképpen hol lakom?

Nem lehetne e sokféle jelzés helyett egyetlen ésszerű megoldást találni?...

Lengyel Imre

XX., Gubacsi hídfő, illetve
Téglagyár tér, illetve valamelyik utca

Az utolsó leheletig!

Vasvári Anna rajza

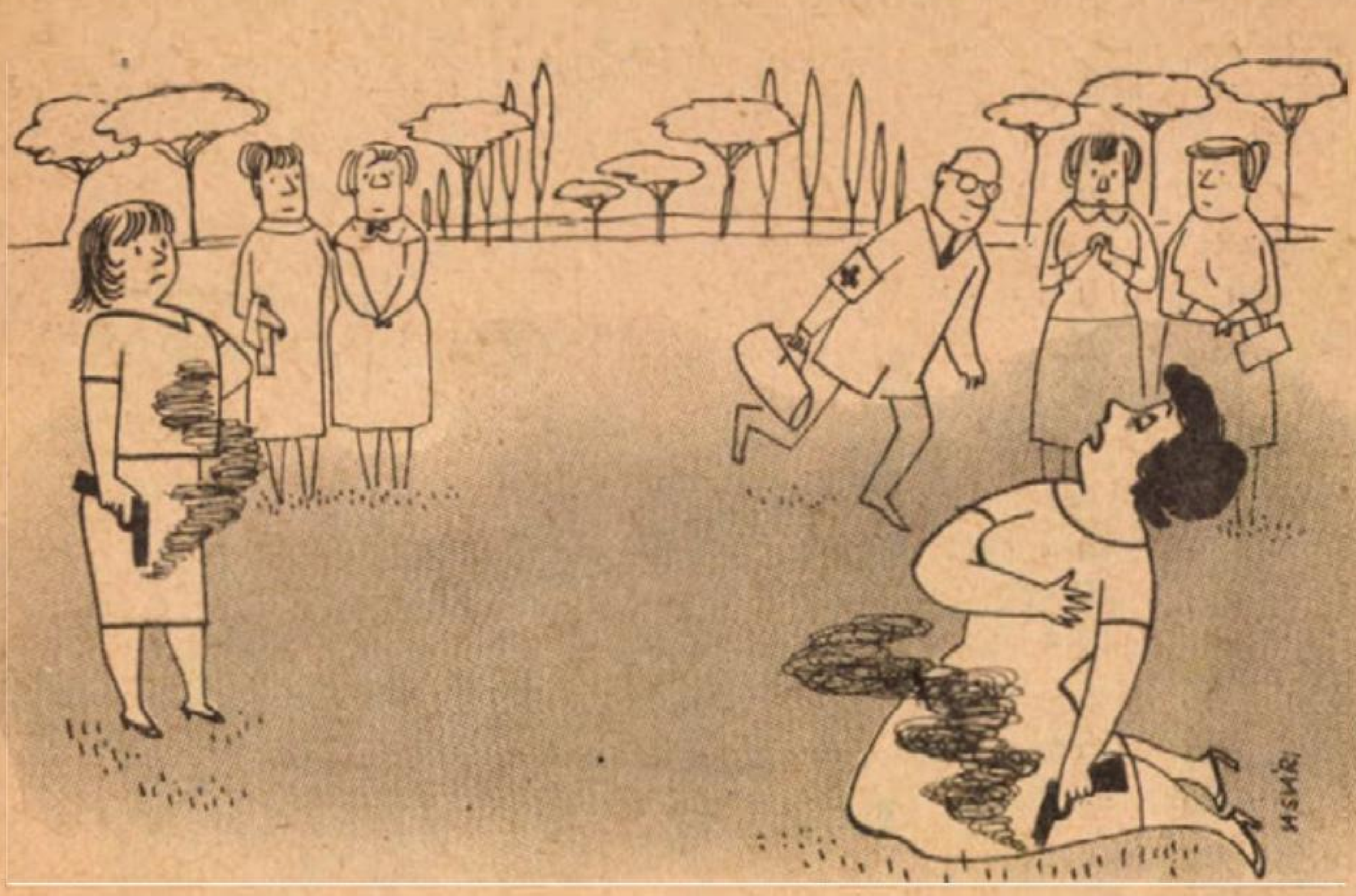

– : : : és akkor is azt vallom, hogy a lecsóba se rizst, se tojást nem szabad tenni : : :

Téves riasztás

Szegő Gizi rajza

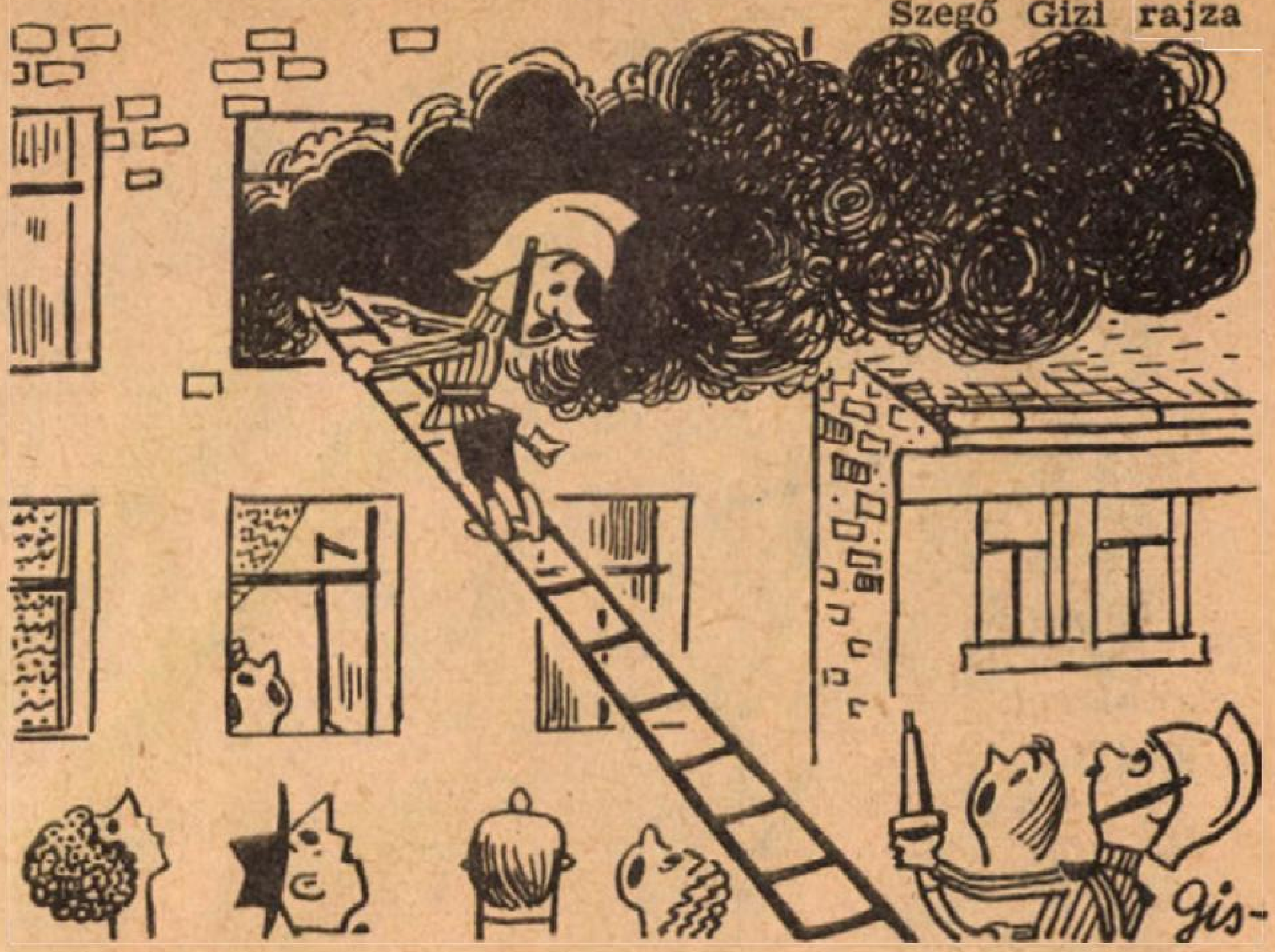

– Semmi baj, csak Eger szivart szívnak odabenn!

Pokoli melegben

Toncz Tibor rajza

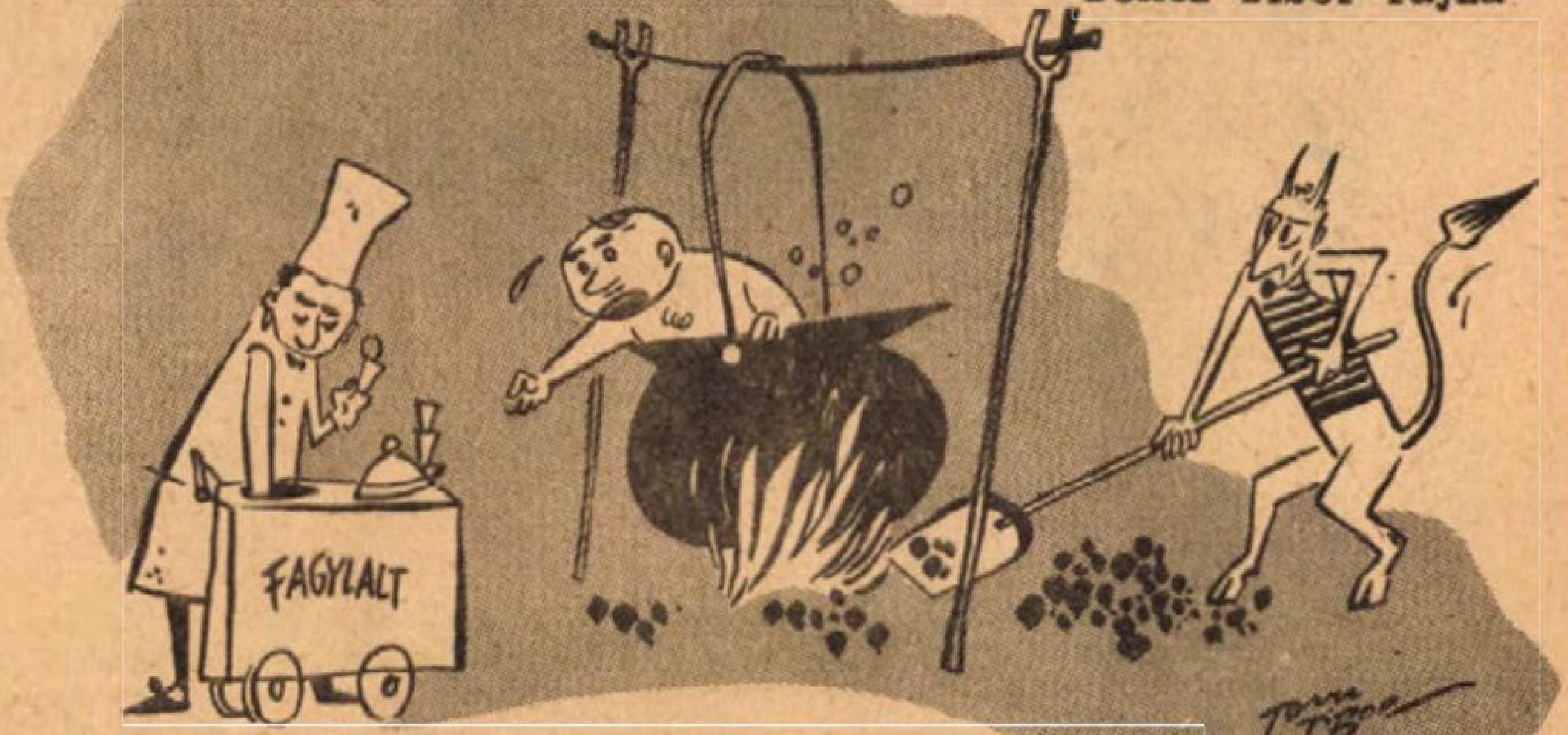

– Forintosat kérek : : :

Háry János újabb kalandja

Szegő Gizi rajza

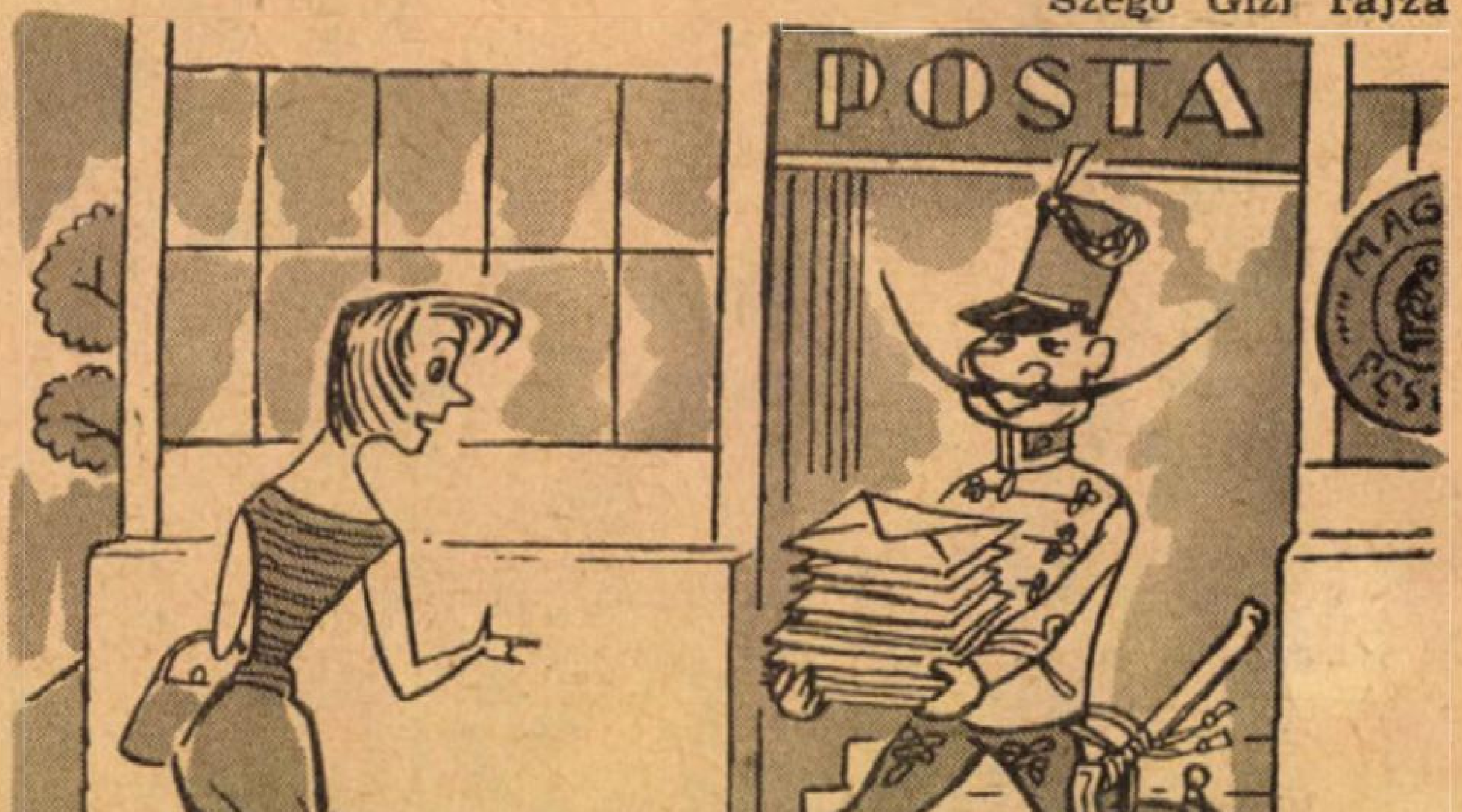

– Albérleti szobát kerestem hirdetés útján és ennyi ajánlatot kaptam!

Mi akarsz lenni?

Lacika már tizenhat éves és még mindig nem választott pályát. Ez kezd idegesítő lenni. Pedig igazán nem panaszkodhat, hogy nem foglalkoznak a problémájával. A család minden felnőtt tagja szeretettel gyötri, faggatja üldözi: mi akarsz lenni?

Kicsiny gyermekkora óta számtalan élethivatást szántak már neki, de az idők folyamán kiderült, hogy sem zeneköltő, sem festőművész, sem régész nem lesz belőle. Ő maga mindig elhárította a jövőjével foglalkozó kérdéseket: „még nem tudom . . .”

Legutóbb én voltam a soros és én kérdeztem meg azon a kenetteljes hangon, amely a tökéletes felnőttek sajátja, hogy tulajdonképpen mi akar lenni. Úgy látszik engem jelölt ki a sors annak előidézésére, hogy Lacika elveszítse a türelmét. Betelt a pohár, sőt ki is csordult, amint az az alábbi kirohanásból is megállapítható:

– Nem tudom, mi leszek, nem vagyok jövendőmondó. Nem voltam csodagyerek és nem vagyok csodakamasz. Nincsenek kimagasló képességeim. Könnyű volt Mozartnak, ő már tizenkét éves korában operát írt, mindenki tudta, mi akar lenni. Raffaelt sem faggatták, hogy mi akar lenni, ő az én koromban már régen az volt, ami lenni akart. A trónörökösöket sem gyötörték, hogy mik akarnak lenni, királyok lettek, akár akarták, akár nem. Elképzelem, amint a kis Napóleont megkérdezte a papája, hogy mi akar lenni, mire a lurkó azt mondta, világhódító, császár, majd száműzött. Tovább már nem is faggatták, hiszen megmondta. Talán jobban szerették volna, ha diplomás ember lesz, de hát az a fontos, hogy a gyerek saját maga válassza meg az életpályáját. Hiába, maga a kisded tudja, hogy mihez érez magában tehetséget. Kolumbus Kristóf még alig tudott beszélni, de már sírva fakadt, ha valaki le akarta őt beszélni arról, hogy fölfedezze Amerikát, ha megnő. Cromwell szépen megbeszélte szüleivel, hogy úgy érzi, a királyság megdöntése felelne meg legjobban hajlamainak. Szülei beleegyeztek, nem szabad elvenni a kedvét a gyereknek. Attilától is megkérdezték, mi akar lenni. A srác töprengett, aztán kibökte, hogy a legszívesebben isten ostora lenne, ha lehetséges, s ha szülei is egyengetnék az útját. Borgia Cesare gyermeklelke őszinteségével csipogta el, hogy ha nagy lesz, mérgezni szeretne. Hány szülő nyugodott meg, amikor már vége volt a bizonytalanságnak, mert gyermeke megmondta, hogy atomtudós, filozófus, óceánrepülő, miniszterelnök, kibernetikus, zsebmetsző, tömeggyilkos, regényíró, próféta, kiskereskedő, agronómus, hivatalsegéd, csősz, takarítónő, folyamszabályozó, nyelvész, szakács vagy klarinétos akar lenni.

Megjegyzem, lehetséges, hogy a gyerek nem szó szerint ezeket mondotta, de szavainak értelme körülbelül ez volt. Én mindenesetre rácsaptam utolsó mondatára:

– És te mi akarsz lenni?

– Én most tizenhat éves fiatalember akarok lenni és ez sikerült is nekem. Hogy később mi leszek, azt még nem tudom. Jósolni nem szeretek. Azt megígérhetem, hogy majd megfigyelem, mi leszek, és megmondom.

Azt mondtam a gyereknek, hogy egy kicsit cinikus. Nem sokáig zsörtölődhettem, mert Lacika hirtelen hozzámfordult és megkérdezte:

– Te mi akarsz lenni?

A kérdés teljesen váratlanul ért. Nem is tudtam rá válaszolni. Tudniillik még nem döntöttem.

Feleki László

Nyugatnémet exportterv

Szűr-Szabó József rajza

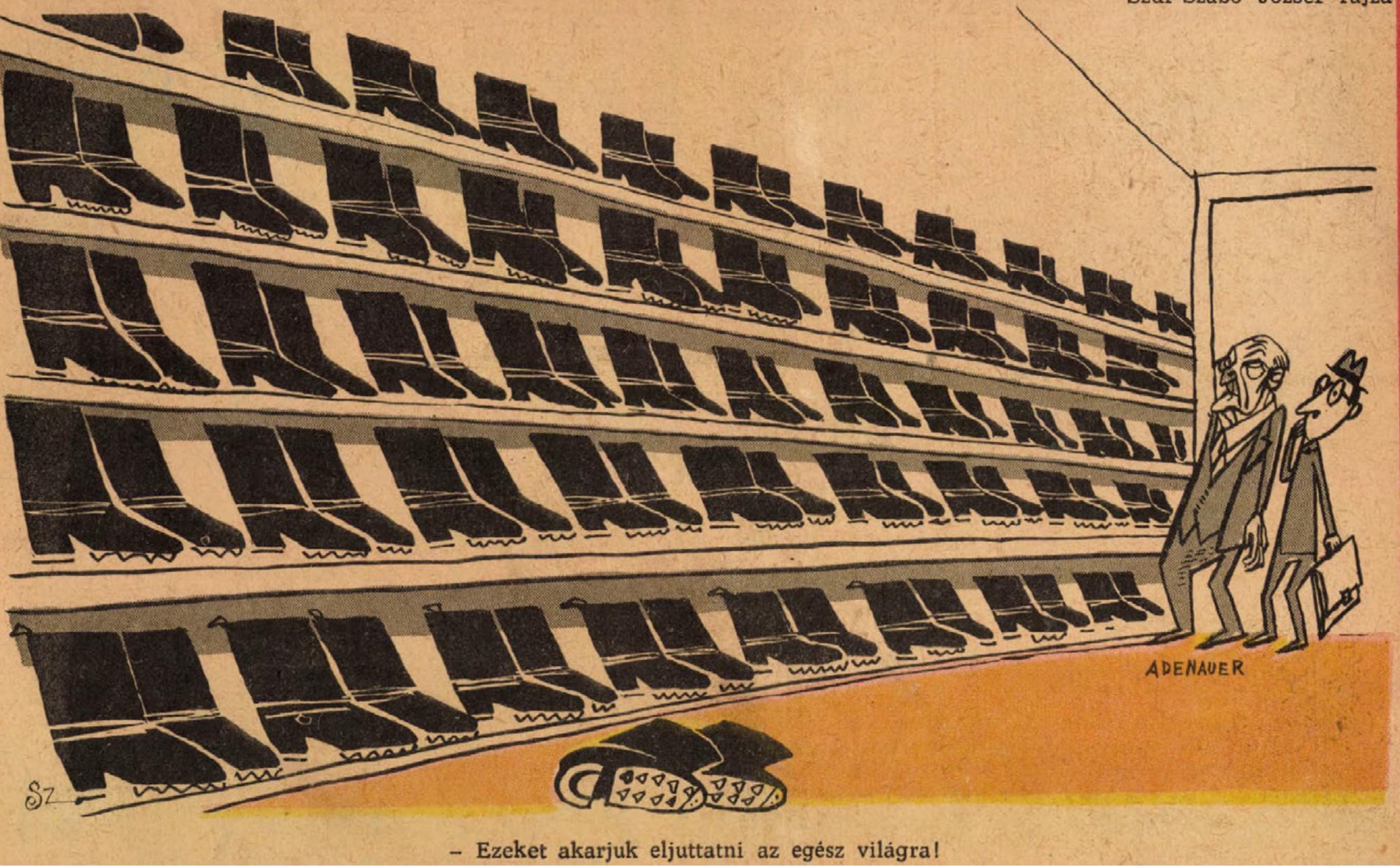

– Ezeket akarjuk eljuttatni az egész világra!

A technika korában

Szegő Gizi rajza

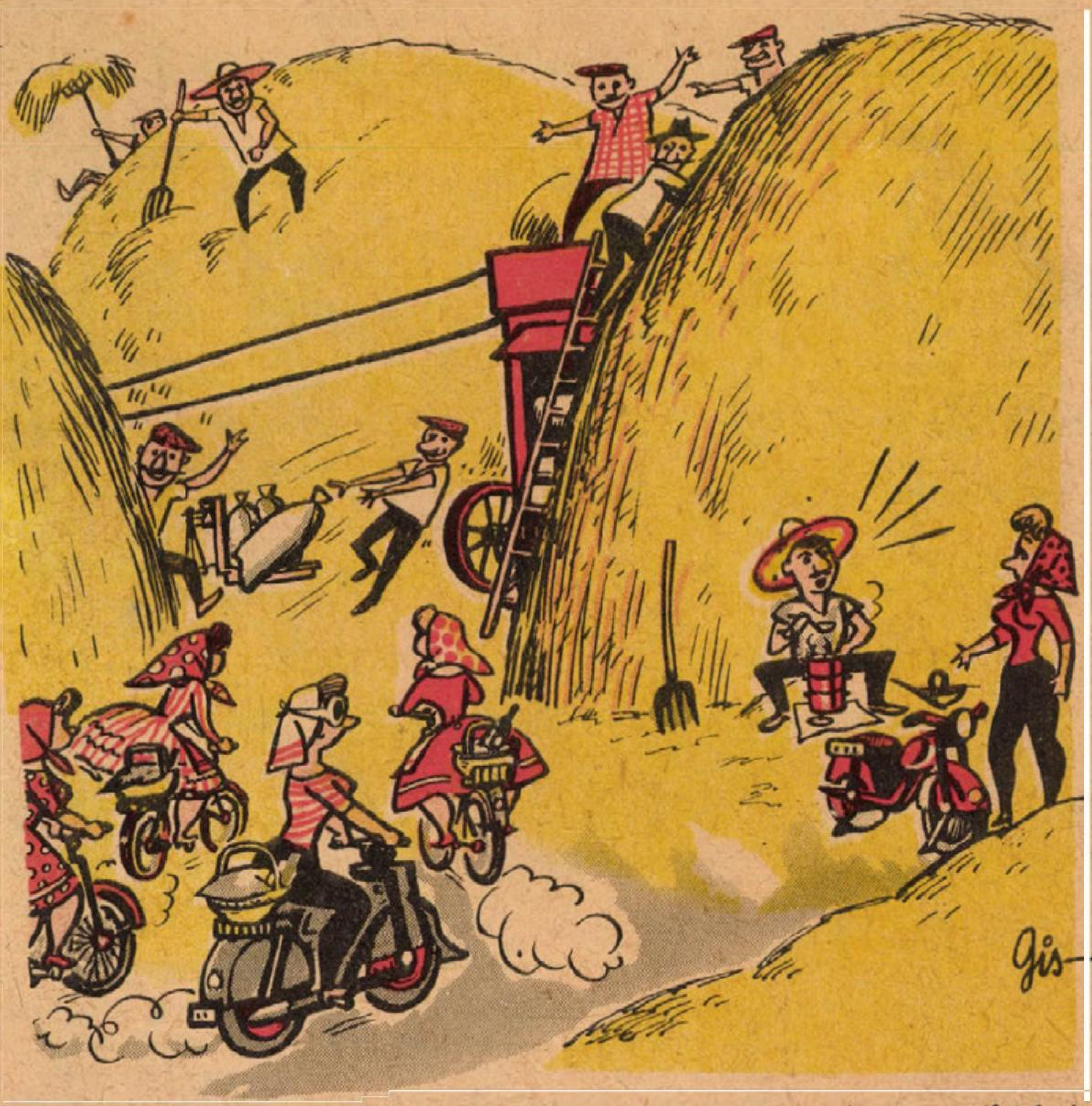

– Pattanj csak fel, asszony, a motorra és hozz egy csipet sót még a paprikásba!...

MOLEKULÁK

Különös gyermek

Ahogy hallgatom más apák áradozásait saját gyerekeikről – egyre nagyobb izgalommal figyelem az én kis Attilámat. Már nemsokára kétéves lesz – és még semmiféle csodálatos erőt, bölcsességet, ügyességet nem észlelek benne. Csodagyerek volna?

Önismeret

Csodálatosan szép, kissé talán a tenor felé tendáló baritonhanggal rendelkezem. Rendszerint a fürdőszobában énekelek vele. Mit mondjak – mindannyiszor újra és újra elbűvölöm magamat, s még törülközés közben is hatása alatt vagyok a rendkívüli zenei élménynek; fülem tisztelettel hajtja meg hangszálaim előtt az elismerés cimpáját.

A minap alkalmam nyílott barátom magnetofonjára dalolni egyik kedvenc operaáriámat; s ezúttal először figyelhettem csukott szájjal saját énekemet. Megdöbbentő volt. Már magának a baritonhangnak a tenor felé tendálása – mit tendálása: mutálása, jódlizása is. Ami pedig magát az áriát illeti – arra alig lehetett ráismerni –, szinte minden egyes hang valamivel az eredeti dallam fölé vagy alá került.

Hát ezt azért nem gondoltam volna. Hogy még ennyire tökéletlenek a magnetofonok!

(dunai)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.3348 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.